71STE JAARGANG No. 8926 | ZATERDAG 16 JANUARI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Directie: J. F. L. Stolwijk en J. A. M. Hart | Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Arubaanse motie pleit voor afscheiding van Curacao

Aruba. — De Eilandsraad van Aruba is gisteren in een historische zitting bijeengekomen. Onderwerp van de besprekingen was: de afscheiding van Curaçao. Daar oorspronkelijk de meningen over deze aangelegenheid sterk uiteen liepen; kwam men ten slotte tot een eensgezinde opvatting over dit voor Aruba zo belangrijk probleem. Een motie tot uiting brengende het verlangen de afscheidings-kwestie in de thans plaats vindende vergadering van de Kleine Commissie der R.T.C. te doen bespreken; werd met algemene stemmen aangenomen.

De heer Albert Eman was de eerste, die aangaande deze belangrijke aangelegenheid het woord voerde. Zeer uitvoerig weidde spreker uit over de moeilijkheden, die een regeling van de verhouding Aruba — Curaçao in het verleden in de weg stonden.

Toen in 1845 de eilanden samengevoegd werden, is er door velen sedert die tijd gewezen op het onhoudbare van de toestand. Men hield geen rekening met de werkelijke toestand ondanks het feit dat bij herhaling werd betoogd dat de bevolking van Aruba een aparte eenheid vormde.

Niet slechts op cultureel, historisch en sociaal gebied bestaan er verschillen, doch er bestaan ook onoverbrugbare tegenstellingen op economisch gebied. Sprekers fractie was er zich steeds van bewust geweest dat elke wijziging in de structuur van de Staat spanningen met zich medebrengt, waarbij men het beste geleidelijk en trapgewijze tewerk kan gaan. Elke verandering werd gezien als een natuurlijke ontwikkeling.

Na de verschillende wijzigingingen kwam de interimregeling tot stand en thans is de tijd gekomen een definitief besluit te nemen. Mr. da Costa Gomez heeft dit o.a. ook ingezien en gezegd, dat Aruba een eigen koers moet volgen. De tijd voor algehele afscheiding is nu gekomen en de volksvertegenwoordiging moet zich thans duidelijk en eensgezind hiervoor uitspreken. Curaçao beseft nog steeds niet hoe sterk dit verlangen is, doch men behoeft zich daar niet bezorgd te maken dat Aruba zijn verplichtingen niet zal na komen door de band met de andere eilanden te verbreken of dat het niet zal bijdragen in de kosten van onderhoud van de andere eilanden. Dan zijn er nog wel andere gemeenschappelijke belangen die best met Curaçao geregeld kunnen worden. De basis moet echter zijn een gelijkgerechtigd en gelijkwaardig deelgenoot. Een noodoplossing kan niet meer bevredigen en waarborgen moeten geschapen worden voor een zelfstandige status van Aruba zonder lapmiddelen.

Het Volk eist een radicale verandering. Een uiteindelijke regeling kan in de RTC besproken worden, doch voorop moet staan de zelfstandigheid. Indien deze materie niet thans geregeld wordt, zal Aruba voor onbepaalde tijd aan Curaçao gebonden blijven. Hij verzocht daarom alle leden zich eensgezind achter zijn motie te scharen.

Ogenblik is daar

Ook de heer Milo Croes meende, dat het moment gekomen was om de zelfstandigheid in vervulling te doen gaan, want thans is de toestand onhoudbaar geworden. Het was de UNA die altijd de zelfstandigheid heeft voorgestaan (jaren geleden sprak dr. Dussenbroek zich reeds uit over afscheiding. — red.) doch de eilandenregeling bleek voor Aruba in sommige opzichten eerder achteruitgang te betekenen dan vooruitgang. Curaçao blijft Aruba beschouwen als melkkoe. Waarom blijven verdrachten achterwege? Wij weten het niet, maar wel weten wij dat alle maatregelen steeds getroffen worden nadat zij aan de belangen van Curaçao getoetst zijn. Curaçao zal zich steeds verzetten tegen een economische ontwikkeling van Aruba. Wij moeten baas in eigen huis zijn en volledige afscheiding blijft de enige oplossing. Hetgeen Den Haag zich zal moeten realiseren. De E.R. van Curaçao, de meerderheid in de Staten en de RR., zelfs minister Kernkamp willen wachten met de regeling van het beroepsrecht. De Curaçaose pers maakt grapjes over onze verlangens, maar vanavond zal niet alleen Curaçao, maar de gehele wereld weten welke gerechtvaardige wensen Aruba heeft en met onze vastbeslotenheid zal rekening gehouden moeten worden. Liever duizend maal onder Den Haag dan onder Willemstad, waren de woorden van een der oprichters van zijn partij geweest.

Woorden en daden

Spreker nummer drie was de heer Yrausquin, die de overplaatsing van de heer Lopes verderfelijke politiek noemde. Hij werd door de Voorzitter afgehamerd. De heer Yrausquin verweet de A.V.P.-fractie dat in het verleden de afscheiding meerdere malen besproken werd, doch dat de A.V.P. de daad niet op het woord liet volgen.

Hij stelt daarom twee vragen. n.l.: Is het deze keer serieus gemeend en: op welke wijze garandeert men dat Aruba in de nieuwe vorm als in de motie voorgesteld, meer zelfstandigheid verkrijgt dan in een Antilliaans verbond? Andermaal deed spreker een verwijt aan het adres van de AVP, die, door tot de regeringscoalitie toe te treden juist het streven van Curaçao steunde. Spreker wilde daarom het bewijs van oprechtheid zien door het uittreden van de AVP uit de Regeringscoalitie. Hiermede zal het gevolg zijn dat er nieuwe verkiezingen zullen moeten worden uitgeschreven en dan kan het volk zich uitspreken. De redactie van de motie vond de heer Yrausquin ongelukkig en niets zeggend. De AVP wil onvoorwaardelijk onder Den Haag staan, doch dit is een serviele houding, welke geen vrijheid garandeert. Indertijd was er door een commissie ad hoc rapport uitgebracht, waarin een Federatie van de Antillen werd voorgesteld en spreker begreep niet waarom dit idee zonder meer overboord werd gezet. Het gaat niet alleen om afscheiding, doch om de grootst mogelijke zelfstandigheid. De AVP-leden die destijds in Nederland waren, hebben i.p.v. ernstig te streven naar de verwezenlijking van de Arubaanse idealen, zichzelf belachelijk gemaakt. Spreker zeide niet tegen afscheiding te zijn, maar eiste dat tot uitdrukking werd gebracht dat Aruba zelfstandigheid wil, zonder dat het zich vergeeft. Hij vond de resolutie te belangrijk om er zo maar over te beslissen en zag deze gaarne naar de afdeling verwezen om haar goed in elkaar te zetten. De volgende ochtend kon men dan opnieuw bijeen komen.

Ook de heer Werleman wilde veranderingen omdat de eilandenregeling geenszins tegemoet komt aan de verlangens van Aruba. Gaarne zag hij nadere toelichtingen van de heer Eman alvorens hij zijn stem er aan kon geven.

Beslissende moment

De heer Eman was teleurgesteld dat er leden zijn die nog niet voldaan zijn. Hij zou niet ingaan op de verschillende insinuaties want het was wel voldoende bekend dat zijn partij uiterst serieus is t.a.v. de afscheiding. Hij bedoelde met het aanhalen van enkele historische feiten geen propaganda voor zijn partij te maken, daar dit niet inhield dat andere partijen niet eveneens voor de afscheiding hadden gewerkt. Dit is een beslissend moment voor Aruba en spreker zou dan ook gaarne zien dat de partijstrijd voor het ogenblik vergeten werd en dat alle leden zich aaneen schaarden.

Gaat om principe

De heer Milo Croes zeide niet verbaasd te zijn door het optreden van de heer Yrausquin, daar men aan de aanvallen van de PPA gewend is. Voor het eerst kunnen drie Arubaanse leden hun stem in d eRR laten horen en zo nog enige invloed uitoefenen ten gunste van Aruba. De motie beoogt niet een bepaalde vorm te geven aan de wijze van afscheiding, want dit is een kwestie voor de RTC. Het gaat om het principe. De vrees voor een band met Nederland, zoals de heer Yrausquin suggereerde, kan voortvloeien uit de mogelijkheid tot het verlangen Aruba onder te brengen bij een andere mogendheid.

Rustig praten

De heer Petrona zeide, dat er beschuldigingen en aantijgingen gehoord worden, die niets met de zaak te maken hebben. Dit komt door een verkeerd gevolgde procedure. Een kwestie als deze dient eerst in de afdeling behandeld te worden.

Men krijgt geen kans zich in een gemoedelijke sfeer te beraden. De indieners van de motie moeten deze terugnemen en in besloten kring de kwestie uitvoerig bespreken. Eerst daarna als wij goed voorbereid zijn kunnen wij opnieuw vergaderen.

Spreker betreurde het, dat de schakel tussen BC en E.R. niet wordt benut in de vorm van de commissie van overleg, want dit zou de besprekingen in een betere sfeer brengen. De heer Petrona kon niet medewerken aan deze manier van handelen die het aanzien van de Raad volgens hem ten zeerste schaadde.

Gedeputeerde Geerman was het met de vorige spreker niet eens, want iedereen weet dat de bespreking over afscheiding voornamelijk op de lange baan werd geschoven, doordat Nederland de handen vol had met Indonesië. Een ieder weet ook hoe goede Arubanen over deze kwestie denken. Hij zag daarom in de voorstellen van de heer Petrona opnieuw een poging de afscheiding op de lange baan te schuiven. Een rechtgeaarde Arubaan behoeft niet te twijfelen, maar weet hoe hij in deze zaak moet stemmen. De heer Geerman was echter bereid de redactie te wijzigen om aan de verlangens van de oppositiepartijen tegemoet te komen.

De heer Petrona herhaalde zijn verzoek de kwestie eerst in een commissievergadering te bespreken.

Vergadering geschorst

De Voorzitter adviseerde een afdelingsvergadering te beleggen en de volgende ochtend met de openbare behandeling door te gaan, zodat de motie dan nog voor twaalf uur kon worden verzonden.

De heer Eman wilde hier niet van horen en zag liever een schorsing van deze vergadering. De heer Petrona was tegen dit systeem, al gaf hij toe dat zijn partij zich in het verleden er ook schuldig aan heeft gemaakt. Hij wilde de vergadering voortzetten, desnoods op Zondag.

Daar de zitting nu rumoerig werd, schorste de Voorzitter de vergadering voor tien minuten. Hierna was het rumoer geenszins afgelopen en begon het eigenlijke pas. In de zaal, op de gang en in de koffiekamer zag men vele armen zwaaien om kracht aan de argumentatie te zetten.

Desondanks schenen de disputen resultaat te hebben afgeworpen, want toen om half elf de Voorzitter de vergadering heropende, bleek dat zonder hoofdelijke stemming de gewijzigde motie in haar geheel unaniem werd aangenomen. De motie luidde:

De Eilandsraad van het Eilandgebied Aruba in openbare vergadering bijeen' o v e r w e g e n d e' dat in de boezem van de Arubaanse bevolking de wensen en verlangens m.b.t. een volledige zelfstandige status ten opzichte van de Nederlandse Antillen' ook na het in werking treden van de eilandenregeling Nederlandse Antillen; onverminderd zijn blijven voortleven;

O v e r w g e n d e: dat bedoelde wensen en verlangen in feite hier op neerkomen; dat in het nieuw te vormen Koninkrijk der Nederlanden het Eilandgebied Aruba geheel afgescheiden van de andere eilanden van de Nederlandse Antillen de plaats zal innemen van een zefstandig deel van het nieuw te vormen Koninkrijk der Nederlandse Antillen;

O v e r w e g e n d e; dat aan bedoelde wensen en verlangen slechts voldaan zal kunnen worden; indien deze aangelegenheid behandeld en tot een oplossing wordt gebracht vooraleer de definitieve rechtsorde binnen het nieuw te vormen Koninkrijk der Nederlanden wordt vastgesteld;

V e r z o e k t Hare Majesteit; de Koningin der Nederlanden, de Staten Generaal der Nederlanden; de Nederlandse Regering; de Staten van de Nederlandse Antillen en de Regerings Raad der Nederlandse Antillen te willen bewerkstelligen, dat in de momenteel te Willemstad vergaderende z.g. „Kleine Commissie" voor de Ronde Tafel Conferentie, deze angelegenheid ter sprake wordt gebracht en de inwilliging van de gerechtvaardigde verlangens in bovengenoemde zin worden verzekerd, alvorens de definitieve rechtsorde van het nieuw te vormen Koninkrijk der Nederlanden an de orde wordt gesteld, aangezien nar zijn oordeel een hechte rechtsorde, als bedoeld alleen dan zal kunnen worden gevestigd, indien de Status der eilandgebieden op bevredigende en rechtvaardige wijze geregeld is, en gaat over tot de orde van de dag.

Aldus gedan in de openbare vergadering van de 15e Januari 1954.

Delegatie naar Koningin?

Tijdens de schorsing hadden de fractieleiders het plan ontworpen dat, indien de motie geen succes zou hebben, een delegatie van vier, een uit elk der partijen, afgevaardigd zou worden om deze kwestie rechtstreeks met H.M. de Koningin op te nemen. De Voorzitter deed hiervan mededeling. Zonder hoofdelijke stemming machtigde de Raad de Voorzitter om gelden op te brengen voor de eventuele uitzending van deze delegatie.

De heer Petrona nam nog het woord en zeide zeer verheugd te zijn dat men tot eendracht is gekomen. Hij hoopte dat deze eendracht in de toekomst bewaard zou blijven en het Bestuur de organen zou gebruiken die daarvoor in het leven zijn geroepen, zodat een openbare behandeling door de Raad goed voorbereid zou zijn. De heer Porfilio Croes onderstreepte de woorden van de vorige spreker.

De Voorzitter zeide de raadgeving van de heren Petrona en Croes ter harte te zullen nemen, maar dat de Raad een nog jeugdig college is waar de botsingen niet verontrustend behoeven te zijn. Juist door de verschillen van mening komt men dikwijls tot elkaar.

Peron gaat bezoeken afleggen

Bogota. — Volgens de Boliviaanse pers heeft de Argentijnse ambassadeur in Colombia Enrique Martinez Luque bekend gemaakt, dat president Perón in Juni as. een bezoek aan de Colombiaanse hoofdstad Bogota zal brengen.

Verder heeft de Argentijnse regering de Colombiaanse president Luitenant-generaal Pinilla voor een bezoek aan Argentinië uitgenodigd.

Het bezoek van president Peron aan Colombia zal gevolgd worden door bezoeken aan andere Zuidamerikaanse staten — aldus de ambassadeur.

Auriol, Frankrijks scheidende president schepte er een genoegen in om op de receptie voor de Franse Pers, welke op het Elysee gehouden werd, de camera van een der persfotografen te hanteren, om nu eens de pesvertegenwoordigers zelf in het blitzlicht te zetten.

Zware storm langs kust van Nederland

's-Gravenhage. — Een zware Zuid Westerstorm, die Vrijdagmiddag en -nacht over de Noordzee raasde en de zee met wreed geweld op de schepen deed beuken, heeft tot nu toe nog geen Nederlandse slachtoffers geëist.

Het eerste schip, dat tengevolge van het noodweer — stormstoten van 90 mijl per uur werden geregistreerd — was het 500 ton metende Nederlandse kustvaartuig „Michel Swenden" De motoren waren defect geraakt en het schip dreef voor de Engelse Westkust stuurloos rond. Twee vliegtuigen van de Raf wisten het schip te ontdekken en de Britse sleepboot „Thunderer" er heen te loodsen.

De sleepboot slaagde er in **een lijn** aan boord van de Swenden te brengen, maar deze brak kort nadat met het slepen was begonnen. Volgens de laatste berichten is de sleepboot er nog niet in geslaagd opnieuw een lijn over te brengen en de Nederlandse kustvaarder op sleeptouw te nemen, maar klaarblijkelijk is de Swenden er in geslaagd de motoren te repareren, want er zijn berichten ontvangen, die melden, dat het schip met volle kracht tezamen met de reddingsboot van Holyhead in de richting van de kust stoomt.

Op de Schelde sloegen een baggermolen van de Zuiderzeewerken en twee bakken los van een motorsleepboot, genaamd „Peter". De „Peter" en de baggermolen liepen bij Sloe aan de grond. De reddingsboot „President Wiersma" uit Breskens nam vier opvarenden van de „Peter" en de baggermolen aan boord. Later is de sleepboot gezonken.

Tachtig uur levend onder de sneeuw

Davos. — In Zwitserland is gewaarschuwd voor nieuw lawinegevaar door stijging van de temperatuur en door nieuwe sneeuwval.

In de Pyreneeën zijn twee dorpen geïsoleerd. Tweehonderd mensen zijn hierdoor in voedselnood gekomen.

Ook in de Vogezen zijn dorpen geïsoleerd geraakt.

Te Blons in Oostenrijk zijn twee mensen levend gevonden, die 80 uur onder de sneeuw bedolven zijn geweest.

Mevr. Luce zal kleine Vincenzo redden

Rome. — Mevrouw Clara Boothe Luce, Amerikaans ambassadeur in Italië, heeft het verzoek van een Italiaanse vader te Rome ingewilligd om te doen wat in haar vermogen ligt het leven van een tienjarig aan bloederziekte lijden jongetje te redden.

Op last van mevr. Luce wordt het noodzakelijke geneesmiddel per vliegtuig naar Rome gebracht, teneinde de artsen in staat te stellen de bloeding waaraan Vicenzo Russo lijdt, te stoppen. De bloeding ontstond Zondag toen bij Vicenzo een tand werd getrokken. Zijn vader had gelezen, dat Amerikanen een dergelijk patiëntje in Oostenrijk hadden geholpen.

Tito in verkiezingsweegschaal

Belgrado. — Op 27 dezer zullen in Zuid-Slavië presidentsverkiezingen worden gehouden. Men verwacht, dat Maarschalk Tito opnieuw door de volksvertegenwoordiging tot President zal worden gekozen.

Het parlement zal voorts de Federale uitvoerende Raad kiezen en Parlementaire Commissies samenstellen.

ONS NIEUW VERVOLGVERHAAL

Vandaag loopt ons vervolgverhaal ten einde. Na het grote succes, dat de bekende schrijver E.J. Rath met zijn sensationele thriller: „Vlucht in de nacht" bij zeer veel „Amigo"-lezers geoogst heeft, is het ons thans een genoegen deze boeiende auteur opnieuw aan het woord te kunnen laten: Maandag start de „Amigoe" met zijn suggestieve roman.

Om onze lezers alvast enig idee van de inhoud van deze feuilleton te geven, laten wij een korte beschrijving volgen.

MACHTIGER DAN DE STERREN

Een vrouwelijke professor van een Amerikaanse universiteit heeft een schoener gehuurd om, waarnemingen van een zonsverduistering te verrichten op een eiland in de Stille Zuidzee.

De kapitein van het schip i echter niet van plan de expeditie naar de plaats van bestemming te brengen, want hij heeft gehoord, dat bij een ander eiland een schip met parels gezonken is en in parels stelt hij meer belang dan in zonsverduisteringen. Maar hij heeft geen rekening gehouden met de omstandigheid, dat astronomen net zo veel van navigatie afweten als zeelieden, en zo goed met sextanten en chronometers om kunnen gaan, dat het voor hen een klein kunstje is, de plaats van een schip op zee te bepalen.

De leidster van de expeditie, die zich verloofd heeft met een collega, omdat diens universiteit zo'n prachtige telescoop bezit, ontdekt de fraude van de kapitein en roept de hulp in van een verstekeling, Ames, die op handige wijze de officieren overmeestert, de bemanning dwingt voor hem te werken en het vaartuig veilig naar het „zonsverduistering-eiland" brengt, na kapitein en stuurman op het „pareleiland" afgezet te hebben.

Doch hier wordt de expeditie door het ongeluk achtervolgd; het blijkt dat het „zonsverduisteringeiland" tevens een „vulkaaneiland" is en dat er een uitbarsterting dreigt. Hoe ten slotte de vrouwelijke professor en de verstekeling samen op het eiland achterblijven en elkaar krijgen, hoe de kapitein van het „pareleiland" hier ook plotseling verzeild raakt en hoe men daarna in de beste harmonie weer naar San Francisco terugzeilt, zonder zonsverduistering doch met licht gemoed, willen wij niet nader toelichten: Rath kan u dit beter vertellen.

LAATSTE NIEUWS

KONINGIN ELIZABETH GAAT NAAR GIBRALTAR

Londen. — Engeland heeft een verzoek van Spanje om het voorgenomen eendaags bezoek van koningin Elizabeth aan Gibraltar in Mei a.s. geen doorgang te doen vinden, afgewezen, zo werd van gezaghebbende de vernomen. Engeland heeft deze afwijzing kenbaar gemaakt aan de Spaanse ambassadeur te Londen, de hertog van Primo de Rivera.

In de Spaanse pers in de laatste zijde vernomen. Engeland heeft deze tegen het koninklijk bezoek aan Gibraltar, dat een beëdiging voor de afwijzing kenbaar gemaakt aan de natie" wordt genoemd, omdat Gibraltar, rechtens aan Spanje zou toebehoren. Er werd op aangedrongen, dat tussen beide landen besprekingen worden gevoerd over de Britse rotsvesting.

Parijs: — Kardinaal Faltin, de aartsbisschop van Parijs, heeft zijn goedkeuring gehecht aan het plan van prins Xavier van Bourbon Perma voor het te Rome aanhangig maken van de zaligverklaring van Elizabeth, zuster van Lodewijk XVI.

Recht tot het Hart

Het is met menigen, die men waagt als met de voorste damschijven; zij kunnen geslagen worden maar zij hebben een spel ingeleid dat gewonnen kan worden.

De maatregelen tegen de witte pokken in Den Haag

's-Gravenhage. — In verband met de witte pokken-epidemie te Den Haag mogen militairen niet met verlof naar Den Haag, Wassenaar, Voorburg, Rijswijk, Loosduinen, Kijkduin en Scheveningen gaan of in genoemde plaatsen naar hun garnizoen, indien zij niet na 1 Januari 1951 tegen pokken zijn ingeënt of heringeënt. Thans is ook het bezoek aan patiënten in het Diaconessen Ziekenhuis gestaakt, hoewel daar nog geen enkel geval van de ziekte voorkomt.

Aan het voornemen om het gehele personeel van het gemeenteziekenhuis te isoleren is op het laatste ogenblik geen uitvoering gegeven. Het bleek namelijk onmogelijk de duizend leden van het personeel in het ziekenhuis zelve onder te brengen.

Lima. — Een autobus van de Interprovinciale Dienst stortte in een ravijn, waarbij zes der twaalf passagiers om het leven kwamen. Vermoedelijk was de chauffeur aan het stuur in slaap gevallen. De reddingsploegen hebben tot nu toe de omgekomenen niet kunnen bereiken.

Is „los-van-Curacao"-eis wel gerechtvaardigd?

(Van onze Redacteur)

De Eilandsraad van Aruba heeft in de gisteravond gehouden vergadering een motie aangenomen waarin nogmaals krachtig gepleit wordt voor een totale afscheiding van Aruba van Curaçao. Deze motie is inmiddels ter kennis gebracht van de Kroon; terwijl wij ons al heel sterk zouden vergissen indien geen afschriften van de tekst der motie circuleerden onder de leden van de kleine R.T.C. commissie die momenteel in Rooi Catootje bezig zijn met de voorbereidende constructie van de bovenbouw; van het Koninkrijk Nieuwe Stijl.

Om deze motie op haar merites te beoordelen, moeten wij, zoals reeds eerder in dit blad vermeld, de tekst van onze grondwet raadplegen. Want de tekst van de grondwet zegt in art. 14, dat het Nieuwe Koninkrijk zal bestaan uit drie delen, t.w. Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen.

Ook de vorming van het nieuwe Koninkrijk is gebaseerd op deze drie eenheden, is het dientengevolge staatsrechtelijk uitgesloten — in weerwil van de motie — aan Aruba een zelfstandige status te geven in de vorm van een algehele afscheiding van de Nederlandse Antillen. Indien de politici, die thans zo dringend om afscheiding vragen, op basis van deze motie een andere mening mochten zijn toegedaan, dan is hun gedachtengang te enen male onjuist.

Voorlopig zien wij geen andere uitweg dan het streven naar een zo efficiënt mogelijke structuur van het Koninkrijk, waarin Aruba als onderdeel van deze Antillen, een gepaste zelfstandigheid krijgt ter behartiging van de plaatselijke belangen in de zin van de Eilandenregeling.

Het voortdurend geroep om afscheiding kan, zoals de zaken nu liggen, alleen gezien worden als een streven om roet in het eten te gooien op een moment, dat de kansen het beste liggen om een oplossing te vinden voor dit nog al moeilijk probleem.

Het is nu eenmaal moeilijk genoeg om tussen twee partners op politiek niveau een compromis te bereiken, laat staan wanneer drie partijen aan de tafel gaan zitten.

Dat Suriname thans — ondanks de moeilijkheden in het verleden — blijkbaar meer begrip voor de moeilijkheden heeft getoond en in de hier gehouden conferentie een constructief aandeel heeft geleverd, is een verheugende ontwikkeling, welke van grote betekenis is.

Aruba — en wij bedoelen hiermede de politieke partijen van Aruba — moet, wanneer het van oordeel is, dat het belang van Aruba een grotere zelfstandigheid vordert dan de Eilandenregeling thans biedt, trachten dit via intern politiek overleg te bereiken. De wegen hiertoe zijn legio, zoals bijvoorbeeld weigering tot samenwerking in een Regering, wanneer haar actieprogramma de wensen van Aruba niet voldoende in acht neemt, zo ook het onthouden van zijn stem aan elke overdrachtsverordening, die deze aangelegenheden regelt. De practijk heeft echter uitgewezen, dat men bij deze gelegenheden om redenen van partijpolitiek belang deze aangelegenheden niet zo belangrijk achtte.

Serieus?

Wij vragen ons af of het geroep om afscheiding wel serieus moet worden opgevat. Eerder zijn wij de mening toegedaan, dat andere redenen, nauw het partijbelang rakende, zoals de beperking van het actief kiesrecht van rijksgenoten en Antillianen op Aruba woonachtig, hierin een alles overheersende factor is. Wij willen daarom niet alle Arubanen verantwoordelijk stellen voor deze actie en menen er goed aan te doen op deze inconsequentie te wijzen opdat degenen, die wellicht minder geïnformeerd zijn omtrent de ware motieven van deze actie, gewaarschuwd zijn. En vooral in de politiek is het gevleugeld gezegde van „dat een gewaarschuwd man voor twee telt" wel dubbel op zijn plaats.

Dat de partijen in de Arubaanse eilandsraad een dergelijke motie aanvaarden is, gezien de interne politieke structuur van het partijwezen, alleszins begrijpelijk. Immers, de ene partij wil voor de andere niet achterblijven uit vrees voor anti-Arubaans te worden uitgekreten. En dit ondanks het feit, dat men de onredelijkheid en zelfs de onmogelijkheid van een totale afscheiding wonderwel inziet.

Suggesties om een derde der kosten van de noodlijdende eilanden te betalen klinken oppervlakkig zeer charitatief, maar de practijk voor ogen houdende, is de vraag gewettigd of Aruba, Curaçao, dan wel Nederland bereid gevonden kunnen worden tekorten te dekken zonder dat zij enige controlerende zeggenschap hebben in de lasten, welke op deze begroting zijn aangebracht. Daar komt nog bij of Curaçao wel bereid is om 2 3 van de lasten voor zijn rekening te nemen. Het zou buitendien onredelijk zijn Nederland als enige geldschieter voor deze tekorten te laten optreden.

Wanneer Aruba op dit moment dus ernstig er naar wil streven de bepalingen van de Eilandenregeling te wijzigen, dan moet men op korte termijn verzoeken om de reeds benoemde commissie Aruba—Curaçao tot activiteit te dwingen om via deze commissie te trachten tot resultaten te komen.

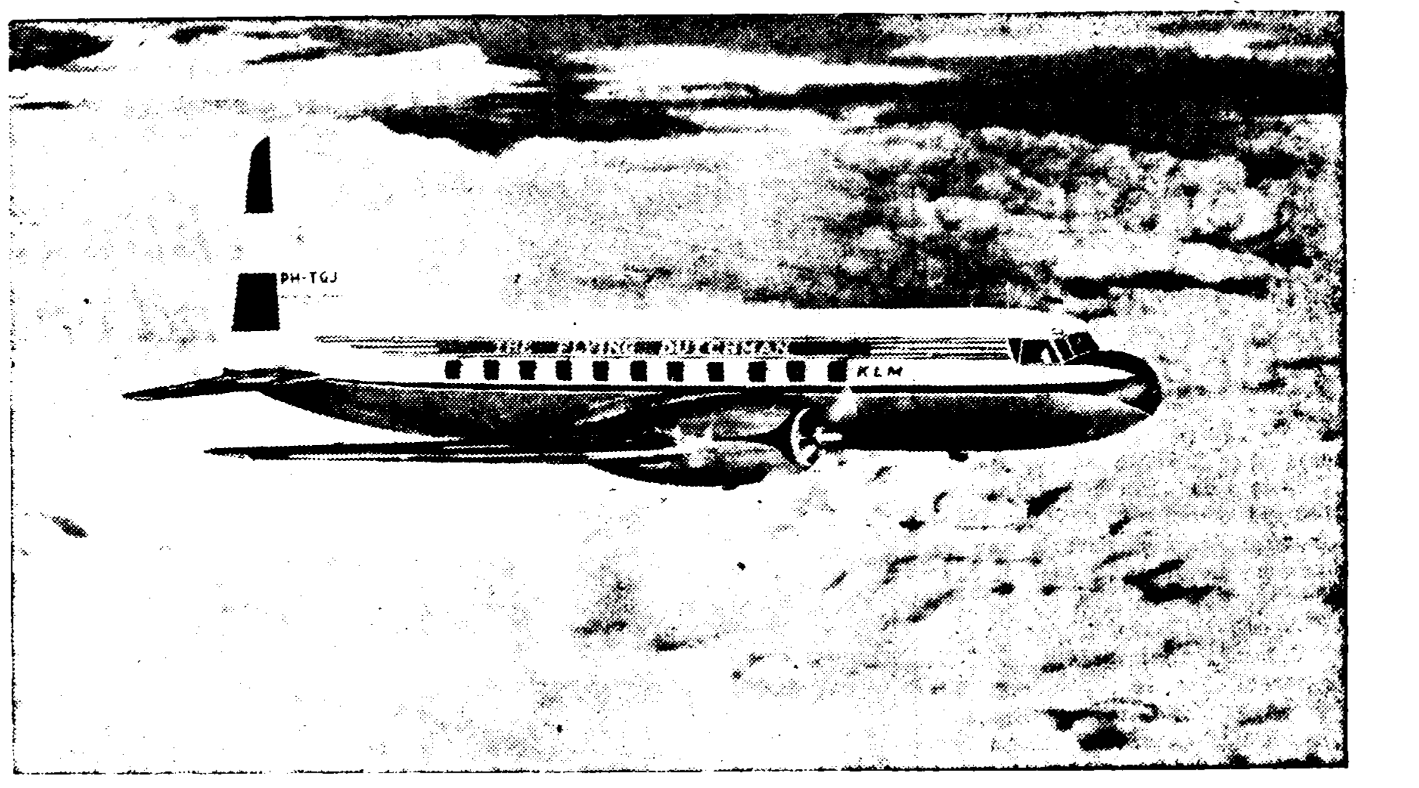
Zijn wij wèl ingelicht, dan had tijdens de eerste conferentie de AVP-vertegenwoordiger Henny Eman geen belangstelling voor de beraadslaging in de commissie, hetgeen hij trouwens niet onder stoelen of banken stak. Zijn enige interesse ging uit naar de beperking van het actief kiesrecht van de niet autochtone bevolking van Aruba.

Het standpunt, dat deze Arubaanse afgevaardigden destijds in de RTC vertolkten, was er niet een van op Koninkrijksniveau, doch een van bekrompen insulaire partijpolitiek. Dat de andere deelgenoten van het Koninkrijk niet kunnen ingaan, is dan ook zonder meer begrijpelijk.

Gelet op vorenstaande geloven wij niet, dat bij het opstellen van het „working-paper", het doel van de conferentie der kleine RTC-commissie op Rooi Catootje te veel aandacht aan dit „emanisme" geschonken moet worden.

Wij hopen en spreken het vertrouwen uit, dat de Arubanen na de volgende verkiezing voor de Staten, welke aan de bekrachtiging van het Stauut zou voorafgaan, zich van hun goede kant laten kennen en bereid zullen zijn in de Nederlandse Antillen een hun waardige plaats in te nemen, zonder dat de kwestie van afscheiding à tout prix ter sprake behoeft te worden gebracht.

Convair 340 raspaardje uit selecte K.L.M.-stal

(Van onze verslaggever)

Plesman Luchthaven: — „Een vliegtuig als een raspaard, dat prijzen wegsleept en de jalouzie van zijn stalgenoten", hebben wij eens, om precies te zijn op 3 December 1948, geschreven naar aanleiding van de eerste vlucht boven Nederland die wij met de Convair 240 mochten maken. Een vliegtuig als een droom zouden wij thans willen zeggen; nu wij met moderne afstammeling van dit raspaard, de Convair 340 „Bonaire", het rondje Curaçao—Aruba—Bonaire—Curaçao hebben gevlogen. Is ook deze nieuwe Convair-liner snel en comfortabel? Ja, dat ook. Maar zij is meer, zij is een klein wonder!

De officiële mededelingen omtrent dit type vliegtuig, gebouwd door de Consolidated Vultee Aircraft Corporation, zeggen dat de constructie in hoofdzaak gebaseerd is op die van de Convair 240, waarvan de K.L.M. er sinds 1948 elf in gebruik had op haar Europees net, met een staat van dienst die een der beste is, ooit vastgelegd in de geschiedenis van de burgerluchtvaart. Het is dus helemaal niet zo verwonderlijk, dat, toen de fabrieken met een moderne versie van dit geslaagde type kwamen, de K.L.M. aanstonds genegen was een dozijn van deze geperfectioneerde Convairs aan haar vloot toe te voegen.

Niet minder dan de helft van dit aantal werd voor het West Indisch Bedrijf bestemd, een besluit, dat voor de verdere ontplooiïng en verbetering van de KLM-service in het Caraïbische en Centraal-Amerikaanse gebied van het grootste belang is. Men oordele zelf.

Op 13 December van het vorig jaar ging een nieuwe Convair de dienst Curaçao — Trinidad — Georgetown — Paramaribo — Cayenne onderhouden. Een tweede dienst met de Convair 340 zal de komende maand ingelegd worden op de lijn Caracas — Curaçao — Kingston — Miami. Terwijl snelle verbindingen in en naar Centraal-Amerika in April e.k. op het program staan.

Prestaties

Wat de prestaties zijn van deze nieuwste aanwinst van het West Indisch Bedrijf van de K.L.M.? Allereerst het volkomen nieuw en tochtvrij systeem van airconditioning boven elke stoel, waardoor per minuut ongeveer 500 liter gekoelde lucht om de passagier heenstroomt. Daarnaast is de extra luchtverversing gebleven, zoals die al jaren ook in andere typen vliegtuigen in gebruik is. De fauteuil is verstelbaar, terwijl mij zijn benen kan strekken zo ver men wil. Natuurlijk is er ook weer de privé-leeslamp en het belletje voor de steward. De gezagvoerder kan zich via een dozijn loudspeakers tot de passagiers richten. De bagagenetten zijn ruimer. In de toiletafdeling is gelegenheid zich electrisch te scheren. Wat de pantry levert in K.L.M.-vliegtuigen, is algemeen bekend.

Pracht uitmonstering

Getallen spreken soms een machtige taal. De Convair 340 raast door het luchtruim, gestuwd door motoren van 4800 p.k. Hierdoor kan de efficiënte kruishoogte van 15.000 voet in een kwartier bereikt worden, hetgeen eens zo snel is als bijna elke andere machine presteert. Dit stelt de gezagvoerder in staat om langer „boven het weer" te vliegen. En hoog vliegen betekent aangenaam vliegen. Door de zg. druk-cabine merken de passagiers van deze snelle stijging niets. De aandrijving met turpo-props komt in principe overeen met de straalmotoren. Door toevoeging van propellers hebben zij echter vele voordelen boven de „jet". Een systeem van gas uitstoten vermeerdert bovendien de snelheid nog eens met 15 km per uur, zodat deze machine een maximum snelheid van 540 en een kruissnelheid van 500 km per uur kan bereiken. Isolerend materiaal in de cabine absorbeert de geluiden, de trillingen en weert warmte en koude. Dan zijn er natuurlijk ook weer de beroemde propellers met omkeerbare spoed, waardoor zij als rem gebruikt kunnen worden.

Zo is de Convair 340 met recht „het laatste woord in de burgerluchtvaart". Een machine waarop speciaal het West Indisch Bedrijf van de K.L.M. trots kan zijn. Een machine, waarover men niet uitgesproken zal komen en waarin men steeds opnieuw weer met genoegen zal plaats nemen, omdat men weet, dat men er veilig en comfortabel en zonder tijdverlies mee kan reizen.

De Convair 340, die gisteren een gezelschap van leden van het corps diplomatique, K.L.M.-agenten, journalisten en radio-mensen in een two-hours-trip vanaf Plesman-Luchthaven naar Aruba en vandaar boven Bonaire en weer terug naar Curaçao bracht. De crew van de „Bonaire" bestond uit: captain Goovaers, co-pilot Haye, first flight engineer Hogendijk, alsmede de heer Henk Plesman, neef van de oud-directeur van de K.L..M De stewards Abraham en v.d. Plaats zorgden er voor, dat het gezelschap tot-en-met verwend werd. De heer M. Koster, directeur van het W.I.B. was tijdens de vlucht de charmante en aimable gastheer.

Haven expert naar Curacao

Willemstad. — Gezaghebber M.P. Gorsira zeide in de laatstgehouden persconferentie, dat het Bestuurscollege van Curaçao volle aandacht had voor de problemen met betrekking tot de haveningang, welke in het vorig jaar zo dikwijls werd gestremd in verband met de sterke stromingen.

Studie van onze haven

In dit verband werden proeven genomen met de CSM tanker „Suzanna", die als strekdam dienst deed om te zien, of bedoelde strekdam de stroming in het water dusdanig kon beïnvloeden, dat daardoor het gevaar voor aanvaringen voor de brug zou verminderen. Ook werd ernstig gedacht aan het verleggen van de brug, een verlegging landinwaarts zou n.l. de haveningang verbreden.

Het Bestuurscollege van Curaçao heeft destijds de Raad benaderd met het verzoek een havenexpert uit Nederland doen uitkomen, een voorstel dat in de commissie van overleg een gunstig onthaal vond.

Thans vernemen wij uit bevoegde bron, dat dank zij de bemiddeling van prof. Kernkamp een expert van Waterstaat ir Schijf, naar Curaçao zal komen. Zijn vertrek is bepaald op Vrijdag 22 dezer. Zijn taak zal zijn een nauwkeurige studie te maken van de stromingen in de havenmond en richtlijnen uit te stippelen, langs de welke de technische havenpolitiek van het eiland dient te verlopen.

Maximum snelheid in de districten

Willemstad. — Naar wij vernemen zal, zulks naar aanleiding van de gerechtelijke uitspraak, waarin bepaald werd, dat de op de verkeersborden vermelde toelaatbare maximum snelheid alleen geldt voor die wegen waarop deze borden zijn geplaatst, een wijziging in de algemene Politieverordening worden voorgesteld. Deze wijziging houdt nl. in, dat voor het tweede en derde district de toegelaten maximum snelheid zal bedragen 60 km tenzij anders is bepaald.

COCKTAILPARTY VAN HET BESTUURSCOLLEGE

Willemstad. — Naar wij vernemen zal het Bestuurscollege aan de leden van de Kleine RTC commissie een officiële cocktailparty aanbieden, waarop Gezaghebber M.P. Gorsira zal optreden namens het Bestuurscollege als gastheer. Vermoedelijk zal deze party, waarvoor nog geen datum is vastgesteld, gehouden worden in Piscadera-club.

Nieuw Botica

Willemstad. — Waar vroeger de bekende „10cts Store" stond is geruime tijd geleden een modern gebouw uit de grond verrezen. Nu kan men het winkelgedeelte in drieën verdeeld zien. Een gedeelte wordt ingenomen door Abady, met een schoenenzaak, het andere door de L.A.V., die daar zijn agentschap heeft gevestigd, terwijl de bestemming van het middelste en grootste gedeelte, met zijn witgeschilderde ramen nog voor het publiek oog onttrokken is.

Toch is het ons gelukt om er gisteren een kijkje te nemen en wij ontdekten daar een bijna geheel geïnstalleerde apotheek. De nieuw gebouwde rekken, toonbank, etc., maakten een keurige indruk. Het achterste gedeelte, waar de recepten worden klaar gemaakt, wordt uitgerust met airconditioning, want, zoals wij vernamen zal in de nieuwe zaak getracht worden alles zo hygiënisch mogelijk te bereiden. Het voorlopige plan is, om deze nieuwe zaak in de loop van de volgende week te openen.

Wij wensen de heer Ruben Yrausquin en Mej. Visser, die de leiding daarvan op zich heeft genomen, veel succes met deze nieuwe Botica.

New Delthi. — Volgens welingelichte kringen zou India officieel hebben gevraagd de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties tegen 8 of 9 Februari bijeen te roepen ter bespreking van de kwestie Korea.

Tweede zender in de lucht

Willemstad. — Vandaag is het een historische dag voor de Ned. Antillen. Heden namelijk werd de tweede Antilliaanse zender — zij het dan ook bij wijze van experiment — in gebruik genomen door Hoyer Recording Studio's. Het betreft hier uitsluitend een experimentele uitzending, welke plaats vond op de 570 meterband. Het programma bestaat voornamelijk uit grammofoonplaten. De uitzending duurde hedenmorgen van 9 tot 11.30 uur en zal vanavond van 18 tot 21 uur voortgezet worden. De zender staat op Groot Kwartier.

Jaarverslag H.B.U.

Willemstad. — Het zou een verkeerde gedachte zijn wanneer men denkt, dat een jaarverslag een bundeling van dorre cijfers en geleerde uitdrukkingen zou zijn. Niets is minder waar, wanneer men het jaarverslag van de HBU beziet.

Een fors boekwerk, verlucht met foto's der diverse landen, waarin de HBU kantoren gevestigd zijn en in twee kleurendruk uitgevoerd. Elk land staat onder een aparte rubriek vermeld en bevat een schat van waardevolle gegevens, omdat het jaarverslag meer vertelt dan alleen maar ingewikkeld cijfers van alle zaken, die het bankwezen raken. Bijzonder aantrekkelijk zijn ook de statistieken, die in dit jaarverslag zijn opgenomen, die een duidelijk beeld geven van wat de artikelen beogen te zeggen. Over het jaarverslag van de HBU behoeven wij verder niets te zeggen, een dezer dagen produceerden wij reeds de belangrijkste gegevens over de HBU. De keurig typografisch verzorgde uitgave van het 1952 jaarverslag mochten wij niet onvermeld laten.

Expositie schilderijen

Willemstad. — Gisteravond bezichtigden wij de expositie van schilderijen van Surinaamse amateurs. Het is een bijzondere collectie! die onze aandacht komt opvragen, want de schilderijen die wij zagen, zijn zeker representatief te noemen. De karakteristieke landschapstaferelen van de kundige hand van W. Vos Verschuur, een broeder van onze LRD-man, raak getroffen door kleurenschakeringen en voorbeeldige composities, trekken het meest de aandacht. De heer B. Verschuur heeft met kennis van zaken een aangeboren gevoel voor het scheppen van de juiste nuanceringen veel, van wat zijn gevoel en geestesoog beroerden, aan de toeschouwer weten mede te geven.

Er zijn van Antoon Favrey enkele zéér prachtige koppen te zien, scherp gestijleerd en goed van proporties. De expositie laat ook nog werken zien van enkele jongeren, nl. van Robles de Medina en Delrosum, hun inzendingen verraden een warm gevoel voor het creatieve en expressievermogen. Het wil ons echter voorkomen, dat zij in hun techniek nog niet tot volle rijpheid zijn kunnen komen. Met dat al, een interessante expositie, het aanzien ten volle waard. De expositie zal worden geopend hedenavond 20 uur door de voorzitter van de JPF, de heer Th. Simoons.

BESCHIKKING

De Gezaghebber van het eilandgebied Curaçao, Plaatselijk Hoofd van Politie,

GELET OP:

artikel 76 van de Algemene Politieverordening voor Curaçao 1952 (Aankondigingsblad 1952 No. 3);

MAAKT HIERBIJ BEKEND:

1. **dat met ingang van 1 Februari 1954,**
   a. **de Goetoeweg in zuidelijke richting uitgesloten zal zijn van het verkeer met alle vervoermiddelen en enig vee;**
   b. **de Nijmegenstraat in noord-oostelijke en in oostelijke richting uitgesloten zal zijn van het verkeer met alle vervoermiddelen en enig vee.**
2. **dat deze uitsluitingen zullen worden aangegeven met internationale verkeersborden, waarvan er één zal worden geplaatst op de oostelijke hoek van de uitmonding van de Nijmegenstraat op de Manzanillaweg.**

Willemstad, 16 Januari 1954.

De Gezaghebber van het eilandgebied Curaçao, Plaatselijk Hoofd van Politie,

M. P. GORSIRA

Van Rooi Catootje

Bonairiaanse motie komt die van Aruba te hulp

(Van onze redacteur)

Willemstad. — De besprekingen van de Kleine R.T.C. commissie vorderen nog steeds goed. Moeilijkheden in de zin van onoverkomelijk hebben naar Uw redacteur vernam, zich niet voorgedaan. Er wordt intensief gewerkt aan de voorbereidingen en men vordert naar de definitieve opstelling van een „working paper", dat redelijk uitzicht biedt op een welslagen der conferentie.

Gisteren werd de gehele ochtend vergaderd, in de namiddag kwam de Surinaamse delegatie in een aparte afdelingsvergadering bijeen, teneinde zich te beraden over de kwesties die tot 10 uur duurde. Ook deze vergadering had een vlot verloop, de leden Eman en Yrausquin waren niet aanwezig, eerstgenoemde, omdat hij als toeschouwer fungeerde bij de Eilandsraadvergadering van Aruba, laatste omdat hij in bedoelde Raadsvergadering zelf het standpunt van de PPA verdedigde.

Overleg

Inmiddels heeft Henny Eman overleg gepleegd met de Antilliaanse delegatie. Besproken werd de houding van de Antilliaanse delegatie ten aanzien van art. 50 omtrent de bekrachtiging van het Statuut door de volksvertegenwoordigingen. In de Antilliaanse delegatie is men niet tot overeenstemming gekomen. Vele leden zijn voorstander van een 2/3 meerderheid; de heer Eman wenst een meerderheid van 3/4. Suriname wenst de helft plus één. Nederland is bereid elk voorstel te accepteren.

Henny Eman acht het Arubaans standpunt slechts veilig gesteld bij een meerderheid van 3/4.

Volgens de heer Eman is Aruba bij afscheiding bereid 1/3 deel der tekorten van de Bovenwinden en Bonaire te dekken, indien Curaçao en Nederland de rest fourneren.

Zoals blijkt kan men blijkbaar over de procedure voor de wijziging m.b.t. de bekrachtiging van het Statuut van de Volksvertegenwoordiging van de drie deelgenoten in het Koninkrijk geen overeenstemming bereiken. Men vraagt zich af in Antilliaanse kringen of, nu de wensen van de deelnemende landen zo uiteenlopen, niet gezocht kan worden naar een oplossing, waarbij voor elk der landen bepaald wordt, hoe zij het standpunt moeten bekrachtigen. Bijvoorbeeld voor Suriname met gewone meerderheid, Nederland en de Nederlandse Antillen met 2/3 meerderheid. De bekrachtiging dient wel langs democratische weg en langs grondwettelijke regelingen aanvaard te worden.

Bonaire ontevreden

Zoals we zien, aan moties is er geen gebrek. Het kan zijn nut hebben, dat de Nederlandse delegaties-leden kunnen zien met welk een voortvarendheid moties over en weer worden aangenomen. De eilandsraad van Curaçao nam twee moties aan, de Eilandsraad van Aruba idem en ook de Eilandsraad van Bonaire nam een motie aan.

Gisteren nl. kwam de Eilandsraad van Bonaire in vergadering bijeen, waarbij met algemene stemmen een motie werd aangenomen. De motie beoogde ernstige ontstemming uit te spreken over het feit, dat naar mededelingen van de voorzitter van het Eilandsgebied Bonaire, mr W. de Haseth, het Statenlid Abraham aan de Regeringsraad mededelingen heeft verstrekt, dat er nagenoeg geen werkeloosheid zou bestaan op Bonaire. Hiertegenover stelde het Bestuurscollege van Bonaire, dat het in de vorige vergaderingen er op gewezen heeft, dat er wèl werkzoekenden waren, en voorts, dat een lijst van meer dan 300 werkzoekenden is opgesteld. De Eilandsraad van Bonaire spreekt dan ook zijn ernstige afkeuring uit over het optreden en handelswijze van Julio Abraham en besloot voorts de motie ter kennis te brengen van Regeringsraad en Gouverneur.

Tevens maakte de Raad gebruik van art. 26 van de Eilandenregeling en benoemde een delegatie, bestaande uit de heren Gerharts en Booi, die de belangen van het eiland nu definitief zullen gaan behartigen bij de Kroon, minister Kernkamp.

Het optreden van Curaçao, hetgeen een voortdurende belemmering zou betekenen voor de ontwikkeling van Bonaire, is de oorzaak ervan, dat de sluimerende Bonairiaanse ontevredenheid zich baan breekt. Deze laatste aangelegenheid komt, zo vernam Uw redacteur, zeker wel de RTC-plannen doorkruisen.

NIEUWE KLM-FILMS OP HET WITTE DOEK

Hato. — Gisteravond vond in Club „De West" de première voor Curaçao plaats van enkele nieuwe filmproducten, welke in opdracht van de KLM door Polygoon-Profilti zijn vervaardigd.

Buiten het normale nieuwsjournaal en een, speciaal vóor de Amerika's vervaardigde film over Cristopher Columbus, werden vertoond de langverwachte Vrachtfilm en „Holland á la carte". Wij zeggen de langverwachte Vrachtfilm, omdat wij hier op Curaçao getuige zijn geweest van enkele opnamen, welke gemaakt werden in „La Plaza" in de Columbusstraat en aan boord van een tanker met medewerking van de C.P.I.M. door de cineast Piet Out. Wij schreven hierover reeds uitvoerig.

WEERBERICHT

Max. temp. 30.0 C. (86.0 F.); Min. temp. 21.5 C. (70.7 F.); Gem. 26.0 C. (78.8 F.). Max. wind 28; Min. wind 10 en Gem. 15 knopen. Vochtigheid 76%. Neerslag 2.54 mm. Helder 2 uren. Licht bew. 6 uaren; Bewolkt 13 uren; Zwaar bew. 3 uren.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 4 in, 5 uit; Tankschepen 20 in, 8 uit; Zeilschepen 9 in, 7 uit. Passagiers landend 38, vertr. 23, doorgaand 179.

Hato: Vliegtuigen 13 in, 12 uit; Passagiers landend 86, vertr. 78; doorgaand 108.

Het KLM-vliegtuig, dat Donderdag van Curaçao vertrok, landde Vrijdag om 22.40 uur op Schiphol. Het toestel dat Vrijdag van Amsterdam vertrok, landde hedenmorgen om 4.43 uur op de Albert Plesman luchthaven.

LUNCH BIJ CPIM DIRECTIE

Willemstad. — Gisteren zijn de Delegaties weer in vergadering bijeen gekomen. In verband met het drukke vergadering konden de delegatieleden van de uitnodiging van de CPIM om het bedrijf hedenmorgen te bezichtigen, geen gebruik maken. Wel zijn de leden hedenmiddag de gast van de directie van de CPIM aan een lunch in Club Asiento. Ook de Gouverneur zal aan de lunch aanzitten.

Z. EXC. MINISTER DONKER BEZOCHT SCHERPENHEUVEL

Willemstad. — Z. Exc. Minister mr L. A. Donker heeft gisteren een bezoek gebracht aan Scherpenheuvel tezamen met mr J. A. J. Ellis, de procureur-generaal. Mr Donker werd rondgeleid door frater Rigobert, directeur van genoemd instituut, waarbij ook de werkplaatsen werden bezichtigd. Minister Donker toonde zich een opmerkelijk toehoorder en bleek uitstekend op de hoogte te zijn van het werk dat Scherpenheuvel verricht. Mr Donker maakte de directeur der inrichting dan ook zijn complimenten voor het verrichte werk.

Buenos Aires. — Overeenkomstig de bepalingen van de nieuwe Argentijnse amnestie-wet zijn 48 politieke gevangenen op vrije voeten gesteld. Thans zijn nog slechts elf personen in Argentinië op grond van politieke overtredingen gevangen.

Leidende ploegen ontmoeten elkaar

Indien de weersomstandigheden meewerken en het gehele vastgestelde programma kan worden afgewerkt, kunnen wij diverse zeer spannende en belangrijke wedstrijden tegemoet zien. Want in afdeling A ontmoeten de leiders NEC en Ajax elkaar in het Goffert-stadion te Nijmegen, in afdeling B krijgt VSV bezoek van Go Ahead, maar afdeling D spant wel de kroon met de ontmoeting Willem II — EBOH. Een dus zeer interessant programma morgen. Maar ook wat betreft de strijd voor de onderste plaats zijn er enkele belangrijke wedstrijden. Zo bv. in afdeling A Zwolse Boys — Oosterparkers.

Afdeling A: NEC's penningmeester zal morgen wel een heel goede dag hebben, want dat er veel plaatsen in het Goffert-stadion zullen open zijn valt sterk te betwijfelen. Ajax, de grote concurrent van de Nijmegenaren, komt naar Nijmegen. Van deze uitslag valt weinig te zeggen, misschien dat het spelen op eigen terrein voor een grote supporterschare voor een overwinning van NEC de doorslag geeft? Wij houden het maar op een gelijk spel.

RCH, dat vorige week tegen Leeuwarden de eerste overwinning boekte, kan nu bewijzen, dat deze overwinning geen uitschieter is. Stormvogels kan tenminste op een zware strijd rekenen. Zwolse Boys zien wij de belangrijke strijd tegen Oosterparkers winnen, maar of Wageningen het tegen Haarlem zal kunnen klaren, geloven wij niet. Hoewel het op de „Wageningse Berg" moeilijk is Wageningen te verslaan.

Van de Nederlandse Voetbalvelden

Afdeling B: Hier ontvangen de leiders, VSV, het Deventerse Go Ahead, dat in tegenstelling tot de laatste jaren, dit jaar een prima partij voetbal speelt. Deze wedstrijd kan wel eens een verrassing brengen. Het wordt tijd voor Vitesse, dat er een verrassing komt, want de Arnhemmers, vorig jaar kampioen, staan lelijk onderaan. Kans op een overwinning voor Vitesse is zeer zeker aanwezig nu GVAV bestreden moet worden. Na de prachtige 3—0 overwinning op EDO, ontvangt 't Gooi nu het sterke DOS. Wederom een verrassende overwinning?

Afdeling C: Hier zijn niet zulke spannende wedstrijden te verwachten. Emma ontvangt Sittardia en deze wedstrijd zal wel eindigen in een Dordtse overwinning. Sparta, dat na een zwak begin nu een der concurrenten van de leiders is geworden, moet naar Tilburg, waar LONGA geen gemakkelijke tegenstander zal blijken te zijn. VVV moet kunnen winnen van VVH'16, terwijl SVV zeker niet de tweede plaats zal verspelen door een naderlaag tegen HBS.

Afdeling D: Hier gaat alle belangstelling uit naar de grote stijd in Tilburg tussen Willem II en EBOH. Met grote spanning zal deze big-match tegemoet worden gezien. Echter zien wij wel de Tilburgenaren revanche nemen voor de in het begin van deze competitie geleden nederlaag. Hermes DVS krijgt bezoek van MVV en een overwinning van de gastheren ligt in de lijn der verwachtingen. ADO zal reeds blij zijn met een gelijk spel nu de Hagenaars naar het Zuiden moeten voor de wedstrijd tegen Maurits. Het arme DHC, dat de onderste plaats bezet, krijgt niet veel kans op verbetering nu Excelsior op bezoek komt.

Voor de overige wedstrijden zie programma:

Afdeling A: Wageningen — Haarlem; DWS — Be Quick Gr.; Zwolse Boys — Oosterparkers; Elinkwijk — Enschedese Boys; RCH — Stormvogels; Heracles — Leeuwaarden; NEC — Ajax.

Afdeling B. GVAV — Vitesse; Blauw Wit — AGOVV; Rigtersbleek — Sneek; VSV — Go Ahead; 't Gooi — DOS; Heerenveen — EDO; Enschedé — De Volewijckers.

Afdeling C: BVV — PSV; Emma — Sittardia; LONGA — Sparta; Bleijerheide — NAC; VVV — VVH '16; Xerxes — Brabantia; HBS — SVV.

Afdeling D: Maurits — ADO; Hermes DVS — MVV; DHC — Excelsior; Limburgia — NOAD; Eindhoven — Juliana; Feyenoord — RBC; Willem II — EBOH.

Mevr. H. Lens-Gerrietsen van de Vereniging „Kracht en vlugheid" uit Utrecht wist in Deventer de Kampioenstitel voor turnen te veroveren. Op de foto: Mevr. Lens-Gerrietsen in actie.

Jong Curacao verloor met een punt

(Van onze sportverslaggever)

Willemstad. — De tweede competitie-wedstrijd van het jaar werd gisteravond gespeeld tussen Jong-Holland en Jong Curaçao. Beide elftallen waren tegen elkaar opgewassen.

Minguel, de jonge keeper van de Oranjehemden was uitstekend en wij zien in deze speler een keeper, die in de nabije toekomst zeker roem zal verwerven. Ergilio Hato, onze nationale doelman, stond op de backplaats en wij vragen ons af of er niet één positie bestaat waarin hij niet zou passen. Verder noemen wij nog Mooi Puriel, die deze avond bijzonder goed op dreef was.

De wedstrijd

Toen scheidsrechter Suarez de ploegen in het veld floot was het ruim 9 uur en het was te zien dat de Jong-Curaçaoënaars vast besloten waren hun positie te verbeteren.

Reeds na 22 minuten ontstond voor het Jong Curaçao-doel het eerste gevaarlijke moment, toen keeper Minguel de bal, reeds in zijn bezit, liet vallen. Jong-Holland schoot echter mis en op het nippertje ontsnapte Jong-Curaçao. Tien minuten later echter, toen de Rood-Wit-Blauwen kwamen opzetten met een goed opgebouwde aanval, moest Minguel toezien, hoe de aanstormende rechtsbuiten met een prachtige kopbal de stand op 1—0 bracht.

De Oranjehemden werden hierdoor geenszins van streek gebracht. Even later, toen een der Jong-Curaçao spelers er met de bal vandoor ging, klonk het tot een ieders verbazing het fluitje van de scheidsrechter, want niemand had verwacht, dat de speler in buitenspel positie verkeerde!

Na de rust kwamen de verdedigers van de nationale driekleur met een offensief opdagen, dat dank zij keeper Minguel op niets uitliep. Wij vragen ons af of de Minguels soms keepersbloed hebben, daar de Jong Curaçao doelman (een broer van Rijntje Minguel — Sithoc) de voetsporen van zijn broer volgde en gisteren zeker niet onder hoefde te doen voor welke keeper dan ook. Zeven minuten na het begin was het Puriel, die met een solo-run op het Jong-Holland heiligdom afstormde. De vooruitlopende keeper, samen met Hato, wisten echter nog bijtijds zijn plannen in duigen te doen vallen en de bal werd tot corner verwerkt.

De Oranjehemden attaqueerden nu steeds heftiger, doch het mocht hen niet gelukken een tegenpunt te scoren en toen het eindsignaal klonk wees het scorebord nog steeds 1—0 voor Jong-Holland.

Al met al een aardige wedstrijd, dat ons enige hoop gaf op de kansen van Jong-Curaçao, die, indien zij alle wedstrijden zó zullen spelen, zeker nog een trapje hoger zullen klimmen op de „competitie-ladder".

SANTA MARIA TEGEN BOCA

Willemstad. — Morgen zullen wij twee rivalen nl. Vesta en Jong Colombia kunnen zien. Beide clubs zijn van buiten de stad en ook vast besloten de overwinning te behalen. In de eerste ronde kwam het niet verder dan een 1—1 gelijkspel, ofschoon er kranig werd gestreden. Wij weten zeker, dat zij elkaar geen duimbreed terrein zullen toegeven en het zal morgen dan ook spannen in het Rifstadion. Verwacht mag worden, dat een groot aantal toeschouwers op zal dagen.

Wij hebben de euvele moed om Jong Colombia de meeste kansen te geven.

MACCABI NAAR COLUMBIA

Willemstad. — Hedenmorgen vertrok de sportclub Maccabi met de K.L.M. naar Barranquilla. Een tiental leden werden op de Plesman-Luchthaven uitgeleide gedaan door hun clubgenoten. Van de heer Zonenschain vernamen wij, dat het in de bedoeling ligt, in de komende dagen enige wijdstrijden te spelen tegen het s.v. „Maccabi" van Columbia t.w. volleyball, ping-pong, schaken, voetbal en biljart. Wij wensen de Curaçaose Maccabi'ers een prettige reis toe, goede prestaties en een behouden thuiskomst.

Op 23 Januari a.s. zal de ploeg naar Curaçao terugkeren.

De verenigings-kampioenschappen

Het zal morgen spannen in finale

Willemstad. — Morgenmiddag, aanvangende om 16.00 uur precies zullen op de banen te Mundo Nobo de laatste wedstrijden worden verspeeld in het kader van de wedstrijden om het verenigingskampioenschap van Curaçao. Het heeft er in deze competitie tot het laatst om gespannen welke vereniging uiteindelijk met de overwinning zou gaan strijken en daarmee tevens beslag leggen op de wel zeer kostbare „Norman Chumaceiro" cup, een wisselbeker van een formaat, zoals wij ons niet kunnen herinneren dat hier op ons eiland is uitgereikt.

Ongetwijfeld zal deze beker wel de ereplaats gaan innemen in de prijzenkast van de winnende vereniging, in dit geval de C.S.C. De fraaie „Kappel" beker voor de op de tweede plaats eindigende vereniging zal in de prijzenkast van de aloude R.C.C. een plaats gaan innemen. Met de morgen te spelen wedstrijden zal deze eerste competitie om het club-kampioenschap van Curaçao haar beslag hebben gekregen. Ongetwijfeld een goed genomen initiatief van de N.A.L.T.B., waardoor er wat meer leven in het spelen van officiële wedstrijden is gekomen en waar vele spelers - en speelsters hun vreugde aan hebben beleefd. Jammer was het, dat ASIENTO zich uit deze competitie heeft moeten terugtrekken, door voor het bestuur niet voorziene omstandigheden, doch zijn wij goed ingelicht, dan zal ook deze vereniging bij de volgende competitie niet op het appel ontbreken. In de loop van deze competitie is de belangstelling voor deze wedstrijden steeds meer toegenomen, waaruit móge blijken dat deze wedstrijden ook zeker wel publieke belangstelling vermogen te trekken. Zondagmiddag, na afloop van de wedstrijden zal de heer KION, als voorzitter van het wedstrijdcommitee de prijzen aan de winnende verenigingen uitreiken. Er worden tot slot nog 2 zeer interessante gemengddubbel wedstrijden verspeeld, waarvoor zeker van clubzijde en van het tennispubliek in het algemeen grote belangstelling zal bestaan. De toegang tot de wedstrijden is vrij.

Het programma luidt:

16.00 uur: baan 1. Mej. Jansen/Hr. Rudolph — Mevr. Kion/Hr. Kion.

17.00 uur: baan 1. Mevr. Nijboer/Hr. Philip — Mevr. v.d. Kommer/Hr. v. Aarum.

Storm eist mensenlevens

Londen. — Er zijn sedert gistermorgen vier personen in Groot Brittannië omgekomen ten gevolge van de storm, die er heerst. Tientallen werden gewond. In bepaalde gebieden, in het bijzonder in Schotland bereikte de storm een snelheid van ruim 150 kilometer per uur. Talloze huizen werden beschadigd, bomen ontworteld en telefoonlijnen verbroken.

Het Britse ministerie voor luchtvaart voorspelde, dat de storm niet voor vanmiddag zal afnemen.

In het centrum van Hannover zijn als gevolg van de storm twee huizen ingestort, waardoor drie personen om het leven zijn gekomen.

MAU-MAU-LEIDER IN KEEL GESCHOTEN

Nairobi: — De Mau-Mau-leider general China, op wiens hoofd een prijs van NAf 2.500 stond, is in de keel geschoten en door Afrikaanse troepen gevangen genomen in Kenia. Hij was de belangrijkste leider na veldmaarschalk Dedan Kimathi en opereerde in het gebied van Mount Kenya. Hij organiseerde waarschijnlijk wapenfabrieken in de bossen, die vele geweren leverden.

New York. — De gemiddelde dagelijkse productie van ruwe olie in de Verenigde Staten in de week per 9 Januari bedroeg 6.189.000 vaten tegen 6.380.000 vaten in de overeenkomstige periode van het vorige jaar.

VAN KLAVEREN GAF PIERLUIGI GEEN SCHIJN VAN KANS

Broekman niet bang meer voor Andersen

Het is er dan toch werkelijk van gekomen: Beb van Klaveren, 46 jaar oud, is aan een nieuwe boksloopbaan begonnen. Er waren er velen, die betwijfelden, of Van Klaveren echt voor de zoveelste maal opnieuw de ring zou betreden. Zij vonden heel die campagne van promotor Huizenaar plus de toestemming van de Ned. Boksbond maar zó-zó, om niet te zeggen schandalig en waanzinnig. Dat was nu toch wel je reinste dwaasheid, een man van 46 jaren toestaan voor een volle zaal een wedstrijd te boksen! Echt weer een van die excessen, waar de sportwereld toch al zo rijk aan is!

Er waren anderen, die er geheel anders over dachten. Wat een kerel, die Beb van Klaveren! Petje af voor een man, die het dan toch maar had klaargespeeld aan deskundigen op zijn 46ste jaar de indruk te geven, dat hij qua lichaamsconditie eigenlijk niét ouder was dan pak weg 25 jaar!

Wij weten uiteraard niet, welke categorie in de Rotterdamse Rivierahal het sterkst was vertegenwoordigd, toen Van Klaveren daar de ring beklom en het deed, alsof hij geen vijf jaren was weggeweest. Promotor Huizenaar had het stuk voortreffelijk gespeeld. Er gaan in de Rivierahal slechts 2000 toeschouwers en in de Ahoyhal 5000. Een minder ervaren man dan Huizenaar zou voor dit eerste heroptreden natuurlijk de Ahoyhal hebben gekozen, maar de in de bokssport vergrijsde en toch ook wonderlijk jong gebleven Huizenaar nam de Rivierahal. Eerst de stemming polsen, eerst eens kijken, hoe groot de belangstelling nu wel werkelijk was. Liever duizend mensen teleurstellen dan een half lege Ahoyhal.

Natuurlijk waren er de 2000 in de Rivierahal en er waren er ongeveer net zoveel, die hemel en aarde bewogen om een toegangskaart te bemachtigen. Volgende keer is een uitverkochte Ahoyhal gegarandeerd!

Nooit tevoren stonden er zoveel auto's bij de Rievierahal voor een bokswedstrijd en die auto's vormden het duidelijkste bewijs van de opleving, welke Van Klaveren alleen al door zijn verschijning in de Nederlandse bokssport had gebracht. Precies als bij de vele vorige malen, dat hij terugkwam uit het buitenland. En nu het merkwaardigste van de avond: er waren er tallozen, die zich als gevolg van vele teleurstellingen reeds lang van de bokssport hadden afgekeerd. En toen Van Klaveren twee ronden had gebokst, was iedereen vergeten, dat hij 46 jaar was en was het net, alsof de scheurkalender niet 1954 maar 1934 aanwees. Met Van Klaveren voelden al die oude getrouwen zich plotseling een jaar of twintig jonger. Men realiseerde het zich misschien niet, maar al hun gedragingen en de wijze, waarop zij elkaar begroetten, wezen er op, dat zij zich allemaal voelden, alsof zij nooit waren weggeweest. En dat gaf een zeer bijzondere sfeer aan deze avond, die wij nog nooit bij enige sportgebeurtenis hebben geproefd.

Van Klaveren won. Hij versloeg de Fransman Toni Pierluigi op punten in een wedstrijd over acht ronden. En nu horen wij u bij wijze van spreken over alle oceanen heen hardop denken: o, een puntenzege? En dan in eigen land voor eigen publiek en met landgenoten als scheidsrechter en juryleden? Hum....

Laten wij u echter meteen uit de droom helpen en u dit zeggen: ware die wedstrijd onder dezelfde omstandigheden gebokst te Parijs onder Franse leiding, dan zou ook daar zeker niemand het hebben aangedurfd Van Klaveren de zege te onthouden en er bijvoorbeeld een match-nul van te maken. Het verschil was werkelijk té groot. Er waren acht ronden en alle acht bracht Van Klaveren op zijn naam. Zo er iemand de zaal had betreden, die niets wist van beide boksers en men had hem gevraagd, wie de oudste van de twee was, dan zou hij vermoedelijk Pierluigi hebben aangewezen. In feite was er maar een, die bokste en die ene heette Van Klaveren. Hij bleek op zijn kruin wel een beetje van de haren te hebben verloren, maar had hij er niet één van zijn streken. En dat woord streken dan bedoeld in de goede zin. Hij was nog even lenig als vijf, tien, twintig jaren geleden. Nog even onvermoeibaar, nog even kwajongensachtig soms in zijn optreden, nog even beweeglijk, nog even snel met zijn vuisten en ook in zijn acties en vooral reacties op hetgeen Pierluigi een enkele maal probeerde. Zijn stoten hadden de goede lengte en het was een genot hem weer aan het werk te zien.

De scheidsrechter maande in de zesde ronde de Fransman aan wat meer te gaan boksen en zijn kans beter te verdedigen, maar in feite deed Pierluigi niet anders dan zijn kans verdedigen. De kans namelijk op „slechts" een puntennederlaag en geen knock-out, omdat deze hem zijn plaats zou hebben gekost in de rijen van Franse middengewichten van de eerste categorie! En dan moet u nog weten, dat Van Klaveren als welter bokste en vier kilo minder woog dan zijn tegenstander....

Nederlandse Sportbrief

Van de bokssport naar de schaatssport. Tja, het was een weekje echt winter in Nederland en er werd druk geschaatst. In Friesland, Groningen en Drente werden kortebaanwedstrijden gehouden en er waren weer een paar bekende voetballers, o.a. Hofma, de linksbuiten van Heerenveen, die enige jaren geleden ook in het Ned. Elftal speelde, die een aardig zakcentje verdienden.

Het is namelijk een van de merkwaardigheden, dat in die Noordelijke provincies men zich geen kortebaanwedstrijden kan voorstellen zonder geldprijzen. Er is ook daar alweer een beetje de klad in gekomen, want groter dan honderd gulden is de hoofdprijs nu niet meer, terwijl toch nog maar kort geleden prijzen van dubbele waarde heel normaal waren. Maar goed, er waren dan toch dagelijks van die wedstrijden en een zekere Ploeg bracht het in nog geen week tijd tot bijna 500 gulden. Hofma kaapte ongeveer 200 gulden van het ijs weg en een andere bekende Noordelijke voetballer, Bakker, zo iets van 350 gulden.

In de oorlog werden er bij alle mogelijke andere saneringen ook pogingen gedaan deze geldprijzen te verbieden, maar het enige resultaat was, dat er geen wedstrijden werden georganiseerd. En die kortebaanraces zijn een stuk folklore, dat men nu maar met rust laat zonder dat zo'n rijder beroepsrijder wordt genoemd. Hij mag ook rustig als amateur voetballen of hockeyspelen.

Dat heeft er allemaal niets mee te maken, ofschoon er bijvoorbeeld voor de oorlog wel rijders waren zoals een zekere Zeldenthuis (een toepasselijke naam dus als het winterde!), die bijna een jaargeld bijeen schaatsten of klauwden, gelijk men het in het Noorden noemt.

De langebaanrijders wachten nooit op ijs in Nederland. Zij gaan elk jaar omstreeks Kerstmis naar Hamar in Noorwegen voor training op het ijs, die dan het verleng- en tevens sluitstuk is van de droogtraining" op de terreinen van CIOS te Overveen. Voor de eerste maal ging deze keer ook de „droogtrainer", dr Carlier enkele weken mee naar Hamar en de Noren en Zweden, die eveneens te Hamar hun tenten hadden opgeslagen, keken naar die ijstraining met wat men noemt een scheel oog. Wat Broekman, Van der Voort, Maarse, Huiskes, De Graaf, Oldshoorn en nog een paar anderen daar deden, ging naar hun mening wat te ver. In een van de Noorse bladen had men het zelfs over een „Zatopek-training" waarmee men bedoelde een training tot het uiterste.

Toch heeft deze training blijkbaar wel zijn nut gehad. Het grote seizoen is pas begonnen en culmineert, nu de wereldkampioenschappen in Japan slechts een geringe belangstelling vinden, over drie weken in de Europese kampioenschappen, die te Davos worden gehouden. Pas daarna zal men dus de balans kunnen opmaken, maar het zei de internationale schaatswereld toch wel iets, dat in het afgelopen weekeinde Broekman te Oslo bij de landenwedstrijd Noorwegen — Nederland de Noorse afgod Hjallis Andersen op diens sterkste nummers, de 5000 en de 10.000 meter met glans versloeg en ook nog de 1500 meter won. En dan te weten, dat diezelfde Andersen, die een jaar rust heeft genomen na zijn drie Olympische successen, nog slechts een paar weken geleden te Moskou de sterkste Russen op deze zelfde afstanden allemaal had verslagen!

Broekman had wat men noemt een „Andersen-complex". Hij geloofde zelf niet, dat hij ooit de grote Noor zou kunnen kloppen. Bij de Olympische Winterspelen te Oslo deed Broekman daarom zelfs geen moeite te mikken op een gouden medaille, want, zoals hij zei, die waren voor Andersen. En Broekman werd tweemaal tweede. Hetzelfde viel waar te nemen bij Europese en wereldkampioenschappen in de afgelopen jaren. Broekman hield zich star aan zijn rijschema's en de voorzagen nooit een tijd, die goed genoeg zou zijn om de prestatie van Andersen te verbeteren.

Broekman nam genoegen met de tweede plaats, maar nu heeft hij dan Andersen op twee achtereenvolgende dagen verslagen. Te Oslo nog wel voor Noors publiek, dat zo heel erg blij was over de terugkeer van Hjallis.

Iedereen is nu benieuwd, of Broekman zijn vorm zal houden tot Davos en of hij ook daar zonder Andersen- of Russencomplexen zal proberen zijn Europese titel, vorig jaar behaald, toen Andersen dus niet reed, te behouden!

B. M. Schilperoort

VAN HET FILMDOEK

Willemstad. — Wie eens wil griezelen, verzuime dit week-end niet naar de film „The beast from 20.000 Fathoms" te gaan kijken. De diepten, waaruit dit beest komt opduiken als een nachtmerrie met een bevallige leeftijd van eventjes 100 millioen jaren, zijn omgekeerd evenredig met de diepte van het verhaal, dat het publiek wordt voorgezet. Het lieve beestje is nog lang niet dood, wanneer een atomaire ontploffing op het poolijsgebied dit beestje aan het kuieren doet slaan met alle gevolgen van dien. In zwijm vallende en gillende jonge juffers, autootjes, die als speelgoeddingen door het beest worden behandeld en verpletterd. Kortom, het beestje zet geheel New York op stelten, slaat met zijn staart zo maar eventjes een wolkenkrabbertje weg en Jan Publiek kan weer trillen en sidderen. Maar het beest van zoveel diepte wordt met een flinke isothoop atoomstaafje voorgoed het levenslicht uitgeblazen, nadat het zijn vertier gezocht had in het Lunapark. In **Cinelandia** dit week-end.

„By the light of the silvery moon" is een film van een geheel ander kaliber, want daar zijn het ontrouwe mannen, die de hoofdrol spelen in een overigens kostelijke comedie met muziek en rhythme als hoofdschotel van een prettig gerecht. Pittige muziek, leuke melodietjes, een vlot en gemakkelijk verteerbaar gegeven, ziedaar wat men in **Roxy** dit week-end kan gaan zien en horen. Doris Day, nog steeds Amerika's „most famous music star", heeft de beste rol en dat nog wel in fantastische kleuren. Een showfilm, waaraan tijd, moeiten noch harde dollars zijn gespaard. Maar het resultaat is er dan ook naar.

In **West-End** draait „The quiet man" waarover wij reeds een uitvoerige beschouwing gaven.

Van de Rechtbank

MESSENTREKKER VOOR DE RECHTER

Willemstad. — Begin November had de 29-jarige E.A.P. met zijn vroegere werknemer, 66 jaar, een heftige woordenwisseling, die zo hoog opliep, dat P. zich niet meer kon beheersen en zijn tegenstander met een mes een grote jaap over het gelaat toebracht.

De ruzie ging voornamelijk over het feit, dat P. de oudere man verweet, over hem de baas te willen spelen, terwijl hij daartoe geen recht had.

Daar P., als een „zenuwachtig" heerschap bekend staat, doch verder geen „slechte man" is, heeft men hem als patiënt onder behandeling gesteld van Dr. Waszink, die nu over de beklaagde een rapport uit zal brengen. De zaak zal op 10 Februari a.s. weer voorkomen.

ZELFS DE BESTE

Willemstad. — Al was hij reeds tien jaar op Curaçao, en al had hij nog steeds een blanco strafkaart, J.J. de A. ontkwam toch niet aan een geldboete. Op het C.P.I.M.-terrein namelijk veroorzaakte hij door onoplettendheid een aanrijding met een scooter. Vanaf de plaats, waar hij met zijn wagen geparkeerd stond, reed hij, na in zijn spiegel gekeken te hebben, weg. Hij had echter de aankomende scooter niet gezien. De diverse verzachtende omstandigheden, blanco strafkaart, slechts uitzicht door spiegel, etc. in overweging nemend, eiste het O.M. een geldboete van ƒ 50.—. De uitspraak conform de eis.

BRANDSTICHTING EN BEDREIGING

Willemstad. — Voor het Gerecht in de Eerste Aanleg verscheen J.M.P., die zich moest verantwoorden voor brandstichting. Reeds eerder was over deze man een psychiatrisch rapport uitgebracht, daar men aan zijn verstand twijfelde, doch dr. Waszink had deze man niet voor „gek" verklaard, dus moest hij zijn straf ontvangen. De eerste keer had P. voor dreiging met brandstichting 3 maanden voorwaardelijk gehad, de laatste keer stak hij de boel in brand, o.a. zijn matras, waarvoor hen 1½ jaar tegen zich hoorde eisen, waarbij echter in overweging werd genomen, dat door deze daad een moeder met 3 kinderen van resp. 2, 3 en 1½ jaar — in de vlammen hadden kunnen omkomen, daar deze in dezelfde woning woonden die P. in brand wilde steken.

Uitspraak 27 Januari a.s.

GEEN VOORWAARDELIJKE STRAF

Willemstad. — Teveel drinken kan soms een slechte invloed op bepaalde personen hebben. C.H. bijv. bedrinkt zich en moet dan stelen om weer te kunnen drinken. Hoewel het zelden voorkomt, was H. toch al drie keer voor het zelfde feit **voorwaardelijk** veroordeeld. De laatste keer werd het echter te erg en hij werd tot 5 maanden onvoorwaardelijk veroordeeld: H., die bekend staat als een zwakkeling, was reeds onder behandeling van Dr. Waszink. Bij het vonnis werden de voorwaardelijke straffen niet geëxecuteerd.

BIJ VERSTEK VEROORDEELD

Willemstad. — De Noorse zeeman L. ging even buiten zijn boekje, toen hij bij het „passagieren" ruzie maakte en de wachtcommandant van de Politiepost Brionplein een klap gaf. Bij verstek w.d L. veroordeeld tot een geldboete van ƒ 100.—, welk bedrag reeds betaald was als borgsom.

JOYRIJDER ZONDER RIJBEWIJS

Willemstad. — Het zal P.C., oud 20 jaar, nog lang heugen, dat hij met een stel vrienden ging „joyrijden". Tijdens dit ritje, waarbij C. maar een auto „geleend' had, die op Scharloo stond geparkeerd, ramde hij nog een andere auto en bracht het verkeer in gevaar. Hij hoorde voor de verschillende, hem opgelegde feiten, resp. 3 weken, 2 maanden en 4 maanden onvoorwaardelijk tegen zich eisen. Door dit geval raakt C. natuurlijk zijn baantje kwijt, zodat er na de vrijlating van C., nog een werkzoekende meer zal zijn.

DRONKEN CHAUFFEUR

Willemstad. — Wanneer de drank is in de man, is de vrijheid in de kan.... luidt het bekende spreekwoord. De waarheid hiervan moest R. aan de lijve ondervinden. Hij reed onder invloed op de openbare weg, waarbij hij tenslotte tegen een paal tot stilstand kwam. Zijn rijbewijs werd ingetrokken voor de tijd van drie maanden, voorts een geldboete van ƒ 10.—.

„IK RIJ TOCH"

Willemstad. — Hoewel hem voor het leven de bevoegdheid tot rijden was ontzegd, reed J.B.W. toch, waarbij nog kwam, dat hij een stevig borreltje ophad. De eis was tegen deze man 2 maanden, vonnis luidde 6 weken. Voor dronkenschap moest W. tenslotte nog ƒ 100.— betalen en omdat de rechter toch bezig was, gaf hij W. nog ƒ 10.— boete méér voor het rijden met een auto zonder geldige keuringskaart.

AGENDA

WEST-END — „The Quiet Man".
CINELANDIA: The beast from 20.000 fathons"
ROXY „In the licht of the silvery moon"

WIT GELE KRIUS:
De Nachtdienst wordt waargenomen door, Zuster Veeris, Sta. Rosaweg 155, tel. 5006.

APOTHEKEN:
De nachtdienst waargenomen door Botica *Juliana*, Julianaplein 6, tel. 2400 en *Botica Brion*, Brionplein 29 (O), tel. tel. 3222.

GENEESKUNDIGE DIENST: Weekend dienst Gouvernementsgeneeskundigen.
In het 2e District: Dr. G.D. ten Brink, Grebbelinieweg, tel. No. 1709.
In het Stadsdistrict: Dr. M. Berkenveld, Berg Altena 49, tel. No. 1395.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM

5.30 „Onder de Flamboyan". 5.50 Gramophoonplaten. 6.05 Cumpleanos Feliz. 6.15 Dinermuziek. 6.45 Nieuws. 6.55 „Voor het slapen gaan.." 7.00 Boletin di noticia. 7.30 „Wat de handel U biedt". 8.30 Buitenlands weekoverzicht. 8.45 Curom Juke Box. 10.15 Dansmuziek. 10.45 Nieuws en Sluiting.

Zondag 9.00 Protestantse Kerkdienst uitzending vanuit de Fortkerk. 10.00 Zondagmorgenmelodie. 11.00 Gramophoonplaten. 11.30 Katholieke morgenwijding. 12.05 Lunchmuziek. 12.30 Nieuws. 12.45 Fernando Fernandez. 1.00 Sluiting.

5.30 Voor de Protestantse jeugd. 5.50 Philips-gramophoonplaten. 6.05 Cumpleanos Feliz. 6.15 Dinermuziek. 6.45 Nieuws. 6.55 „Voor het slapen gaan.." 7.00 Boletin di noticia. 7.30 Populair concert. 8.30 Caraibisch overzicht. 8.45 „De stem van Amerika". 9.45 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

18.37 Veel gevraagde platen. 18.47 Ik weet, ik weet, wat jij niet weet.... 19.00 Nieuws. 19.17 Intermezzo. 19.30 Nederlandse Kroniek. 19.40 „Negen heit de klok". 20.10 „Met de microfoon naar ...." 20.25 Voor de West: o.a. met een causerie door Mr. E. Elias. 20.55 Avondgebed: Pater J.B. v. Croonenburg C.S Sp. 20.58 Sluiting.

Zondag. 1 .37 R.K. Uitzending, olv. Dom. B. Brockbernd. 18.57 Sport. 19.00 Nieuws. 19.12 „Zondagavond-Serenade" 19.32 Artistiek Dagboek. 19.42 Het Concertgebouw Orkest. 20.46 De Sport. 21. 28 Sluiting.

AVROS

Zondag. 17.00 The Lutheran hour. 17.15 De kinderbijbel. 17.30 Voor de jagen op de Antillen. 17.55 Lof in de Kathedraal. 19.00 Nieuws. 19.05 Muzikale brievenbus. 19.15 Sportjournaal. 19.30 Klassiek concert. 20.00 Zoeklicht op Nederland. 21.00 Sluiting.

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Dit weekend kunnen wij benzine halen bij: Pelayo Jansen, Sta. Rosa; Pablo Frederik, Salinja; C. Winkel & Zn. Rio Canario; Mevr. v. d. Mark, Cas Chiquito; Ellis & Dania, Molenplein, W. E. de Jongh, Mundo Nobo; Dario Cardoze, Hendrikplein; J. P. Bakhuis, Berg Altena en Cur. Motors Ltd. Sta. Helena.

BEKENDMAKING

Wij brengen onder de aandacht van onze verbruikers, dat de rekeningen voor geleverde electrische energie over de maand **DEC., zonder uitzondering, uiterlijk de 24e JAN. betaald** moeten worden.

Na deze datum niet betaalde rekeningen zullen door ons worden geincasseerd, verhoogd met een gulden incassokosten Wij verzoeken onze verbruikers tijdig hun rekeningen te voldoen, teneinde zowel extra kosten als verbreking van de aansluiting op ons net te voorkomen.

N.V. OVERZEESE GAS- en ELECTRICITEITMAATSCHAPPIJ
ELECTRICITEITBEDRIJF CURACAO

BEKENDMAKING.

De Gezaghebber van het eilandgebied Curaçao,
Plaatselijke Hoofd van Politie voornoemd
Gelet op het bepaalde bij artikel 76 van de Algemene Poitieverordering voor Curaçao 1952,
dat bij zijn beschikking; dd. 15 December 1953; No. 3781

a. **zijn opgeheven** de verklaringen, gedaan bij de beschikkingen respectievelijk dd. 8 December en 2 September 1949 van het Hoofd der Politie tot vaststelling van de verkeersrichtingen op de Bakkerstraat en het gedeelte van de De Ruyterkade gelegen tussen de Wilhelminabrug en de Theaterstraat:

b. de volgende wegen uitgesloten zijn verklaard van het verkeer met alle vervoermiddelen en enig vee in de achter elk dier wegen genoemde richtingen:
   a. de Bakkerstraat in zuidelijke richting;
   b. het gedeelte van de (oude) De Ruyterkade langs de huizen tussen de Wilhelminabrug en de Theaterstraat in westelijke richting;
   c. de nieuwe rijweg van de De Ruyterkade ten noorden van het nieuwe postkantoor in oostelijke richting;
   d. de westelijke rijbaan van de ten westen van het postkantoor gelegen verbindingsweg tussen de nieuwe rijweg ten noorden van het postkantoor en de oude De Ruyterkade in noordelijke richting.

Een en ander met ingang van 18 Januari 1954.

Willemstad, 20 December 1953
De Gezaghebber,
Plaatselijke Hood van Politie voornoemd,
M. P. GORSIRA.

1662 **Tom Poes en de Partenspeler**

1543 — Super hief, trillend van ingehouden kracht, het brok muur omhoog en stond op het punt het naar beneden, op het hoofd van heer Bommel te ploffen, toen Tom Poes op hem af sprong. Hij wierp zich met al z'n zwaarte tegen het logge lichaam van de schurk. Deze verkeerde juist in een wankele positie, omdat hij al zijn gewicht achter de worp wilde zetten en daardoor tuimelde hij gemakkelijk opzij. De klomp stenen suisde nu in een onbeheerste baan door de lucht, draaide enkele keren om z'n as en belandde tenslotte op de straat, waar hij vlak naast heer Ollie een groot gat in het wegdek sloeg.

Het is begrijpelijk, dat deze verschrikkelijk schrok. Met een gil sprong hij opzij en was de eerste ogenblikken niet in staat iets te zeggen. De heer Partenspeler gilde zich ook; maar meer van woede.

„Sufferd!" schreeuwde hij. „Het is er naast! Kun je dan niet eens raak gooien? Ik had hem toch precies op de goeie plek staan? Nu kunnen we weer opnieuw beginnen!"

Op het dak klonken intussen kreten en toen de valsaard omhoog keek, zag hij, dat Bul Super Tom Poes in een stevige greep hield. Toen was alles hem plotseling duidelijk en meteen veranderde hij van houding.

„Ach" het is Tom Poes weer!" jammerde hij. „De deugniet ontziet zich niet om u, zijn weldoener; met gruis te gooien! Als ik u niet net bijtijds opzij getrokken had, zou u die steen wel eens op het hoofd hebben kunnen krijgen. Hoe gemakkelijk had u niet gewond kunnen raken! Wat een stouterd is het toch!"

„H-heeft T-tom P-poes dat ge-gedaan?" stamelde heer Bommel, ongelovig naar boven starend....

TE DUUR GEKOCHT

Roman door Agnes Sligh Turnbull

45)

„Da's goed," riep hij gretig uit, en de plotselinge blijdschap op zijn gezicht trof haar. „Dat zou ik nu eens prettig vinden. Ik zou je graag het beste geven, wat er is."

Hij vertrok op Zondagavond. Die hele week van sneeuw en storm bleef Meggy binnen. Anna zag haar soms heen en weer lopen door het grote salon en stilstaan om zacht haar hand te leggen op de meubels, die uit het oude kleine huis waren neergekomen, of om lang te staren naar het zeestuk boven de schoorsteenmantel. Zij trachtte zich met allerlei werkjes bezig te houden; zij belde de farm op en praatte met haar ouders, en menigmaal ook met oom Andy en Ranald. Zij maakten het allemaal goed en Ranald voelde zich nog steeds gelukkig en ingenomen met zijn werk. Ondanks dat alles, en het vooruitzicht op de reis, waar zij nu naar hunkerde, bleef zij een druk voelen, half physiek, half geestelijk.

Alex schreef haar nooit, als hij van huis was: hij stuurde telegrammen of belde haar op. Maar nu verliep de lange week zonder dat zij iets van hem hoorde.

Op een nacht werd zij uit een onrustige slaap gewekt. Zij was aanstonds klaar wakker en draaide het licht aan. 't Was drie uur en in de aangrenzende kamer rinkelde de telefoon. Zij holde er heen en nam de hoorn van de haak. Haar stem was hees en bezorgd.

„Hallo!"

„Meggy!"

„O, Alex, is alles goed? Ben je gezond?"

„Als een vis. Ik ga naar bed, maar ik wou je stem horen ,voor ik ging slapen."

Meggy lachte.

„Gelukkig. Ik ben blij dat ik je stem weer eens hoor. Ben je klaar met de zaken?"

„Ja hoor. We zijn er doorheen. Maar 't is een heel karwei geweest. We hebben dag en nacht gewerkt zolang ik hier ben. Slapen heb ik zowat niet gedaan van de week. Maak jij 't goed?"

„Ja, natuurlijk. Wanneer kom je thuis?"

„Morgenmiddag. Laat John maar om zes uur met die wagen komen."

„Prachtig!"

„Je praat beverig. Heb je een ochtendjas aan?"

„Nee. Daar had ik geen tijd voor."

„Ga dan maar weer gauw in bed, en vat geen kou.... Meggy...."

„Ja?"

Zijn stem klonk zachter.

„Ik wou dat ik nu bij je was!"

„Ja.... Ik wou 't ook. Maar 't is kort dag tot morgen"

„Precies. Wel te rusten, Meggy."

De hele volgende dag was Meggy blij bezig met toebereidselen voor Alex' thuiskomst. Die verwachting overstemde nu alles. Anna zou zijn liefste schotels koken voor 't diner; John moest de wagen schoon hebben, als hij naar 't station reed; er werd bij alle haarden hout klaargelegd, want Alex hield van een open vuur; er kwamen bloemen op tafel en op zijn bureau. Met een stukje van een liedje op haar lippen overwoog ze, welke japon ze aan zou trekken. De kleinste maatregel was haar een bloeiende bezigheid.

Toen hij kwam, viel de eenzaamheid der afgelopen week als door tovermacht weg. Als gewoonlijk werd het hele huis, van salon tot keuken, door zijn aanwezigheid wakker.

Hij at flink aan tafel en prees de spijzen. 't Is de eerste goede maaltijd, die ik krijg, sinds ik weg ben gegaan, en ik kan er maar niet genoeg van krijgen!" zei hij. „'t Is goed om thuis te zijn!"

Maar al stonden zijn ogen helder, als hij naar haar keek, Meggy zag aan zijn gezicht, dat hij zeer moe was.

„Laten we maar gauw naar boven gaan, als we hier klaar zijn," stelde hij voor. „Ik denk dat ik maar eens vroeg naar bed ga. 't Is een zware week geweest."

Maar toen ze op hun kamer waren, kreeg hij een kleur van opwinding. Hij stond met zijn rug naar de haard, zijn hoofd triomfantelijk omhoog.

„'s Is voor elkaar, Meggy! 't Is voor elkaar! Over de aandeelhouders hebben we geen zorg. Die vinden 't zó goed. We hebben alles in kannen en kruiken. En ik word president! President van de Pittsburgh & Millvale Consolidated!, Zonder dat ik 't zelf wist is 't me aldoor hierom te doen geweest, geloof ik. Dáár heb ik aldoor op aan gestuurd. Begrijp je goed wat 't zeggen wil, Meggy? Grenzen zijn er nu niet meer! Ik kan zo ver komen als ik wil! Ik voel mijn nieuwe macht al aankomen! Ik ben er zo o p g e t o g e n over. als...."

Vóór de zin uit was bleef zijn adem in zijn keel steken. Hij tastte naar de schoorsteenmantel, miste en viel zwaar voor haar voeten op de grond.

De dokter kwam en onderzocht hem snel, vertelde toen heel voorzichtig en hartelijk aan Meggy, dat hij niets kon doen. Hij trachtte haar de kamer uit te brengen, maar zij wou niet weg. Zij spande zelfs haar kracht mee in, toen John en de dokter Alex op het bed tilden.

„U bent een kranige vrouw, mevrouw MacTay," zei de dokter meermalen.

Toen ze hem verstond, sprak ze uit een verdoving, zonder haar ogen van Alex' gezicht af te keren.

„Ik zou helemaal met hem meegaan, als ik kon."

Eindelijk was zij alleen — zij had hun gevraagd, haar alleen te laten met haar dode. Zij ging naar de andere kamer en belde Ranald op met een stem, die van andere lippen scheen te komen dan de hare. Zij vertelde hem eenvoudig, kort, de ontzettende waarheid.

„Kom zo gauw als je kunt, Ranald, en breng Cynthia mee. Dat wil ik. 't Zal me helpen, als jullie samen komen. Wacht op me in 't salon. Ik kom aanstonds beneden."

Zij gunde zich geen tijd om te antwoorden op zijn gejaagde vragen. Zij ging terug naar het bed. Later zouden de beroepsschreden de trap op komen van mensen, die hun diensten kwamen vervullen. Zij huiverde. Deze korte tijd slechts, een uur misschien, kon ze met hem alleen zijn. Zij beiden alleen, in die kamer met duizend herinneringen.

Zij keek op hem neer, zoals hij daar lag; de sterke man weerlos, de krachtige leden verlamd, de handen onmachtig, het leven — op deze planeet althans — voorbij. Om hem heen en op hem, haar afwerend, de witte stilte, als ijzeren staven, waar haar hart in zijn nood tegenaan sloeg.

„Alex! Alex!"

Zij viel op haar knieën naast het bed, legde haar hoofd op zijn stille borst. Voor zover zij wist had hij nooit gebeden. En zij kon nu de hemel niet aanroepen, zoals zij wilde doen. Zij kon alleen tot hem roepen.

„Alex! Alex!"

Maar er was geen stem, noch iemand, die acht sloeg.

Zo knielde zij dus, met haar gezicht tegen het ruige tweed van zijn jas, en haar handen grepen zijn armen, die voor 't eerst nalieten, haar snel tot zich te trekken.

Toen zij den auto hoorde aanrijden en Ranald bij de deur hoorde spreken, stond zij op en nam zij haar eigenlijk afscheid.

Zij ging langzaam de trap af. Nooit had haar eigen dood, noch zelfs de dood van Ranald, met zijn jeugd, haar zo'n leegte kunnen aandoen, dat vreemde ophouden, alsof zelfs de onbezielde meubels nu hun reden van voortbestaan hadden verloren.

Zij liep langzaam, dof door de grote hal, die Alex' trots was geweest. De stilte om haar heen leek haar even definitief, even absoluut als in de kamer boven; want zij had die in haar hart. Tijd was er niet meer. Het heelal had zijn gang gestaakt. De rusteloze, dwalende sterren bleven eindelijk roerloos.

Zij wist, al hoorde zij geen stem, dat Ranald en Cynthia in het salon waren. Zij voelde hen daar, met zekerheid, alsof haar geest nu zonder belemmering of hindernis in gemeenschap kon treden met de hunnen. Zij wist, waar zij stonden, wat zij dachten, welke uitdrukking zij op hun gezichten droegen. Het was, alsof er geen muur stond tussen haar en hen.

Dus toen zij de kamer binnenkwam gaven haar ogen haar slechts haar innerlijke aanblik met groter levendigheid terug: want daar stonden zij voor de haard, zoals zij ze in haar voorstelling gezien had, hand in hand, met gebogen hoofden.

Zij hoorden haar niet. Meggy wankelde een greep zich aan een stoel vast. Het leek haar, of ook zij levenloos neer kon vallen onder de last van dat leed. Toen, terwijl zij wachtte, naar hen keek, brak langzaam, als licht, de waarheid door het zwart van haar troosteloosheid.

In al haar jaren met Alex, terwijl zij zich had gevoegd naar zijn wil, was er vreugde geweest, verrukking zelfs, te zamen met de worsteling en de pijn. Altijd had in hun liefde de kracht van de wervelwind gehuisd; maar nooit het stille, rustige stemmetje van.... vrede. Nu, door de nood van die losscheuring, zou ze die krijgen; en tegelijk eindelijk haar zoon.

Zij gaf rechtheid aan haar gestalte en vastheid, en liep naar de jonggelieven. Zij hoorden haar en keerden zich snel om, maar iets in haar lijkbleek gezicht hield de woorden tegen op hun lippen.

Maar gesproken hoefde er niet te worden, want nu waren zij één. Misschien, dacht Meggy, door het grote mysterie van de dood, geheel één. En opeens wist zij, door welk teken het zo zijn zou. Zij tastte naar haar keel en maakte de gouden distel los; toen, met vingers die niet beefden, maakte zij die vast op de borst van het meisje.

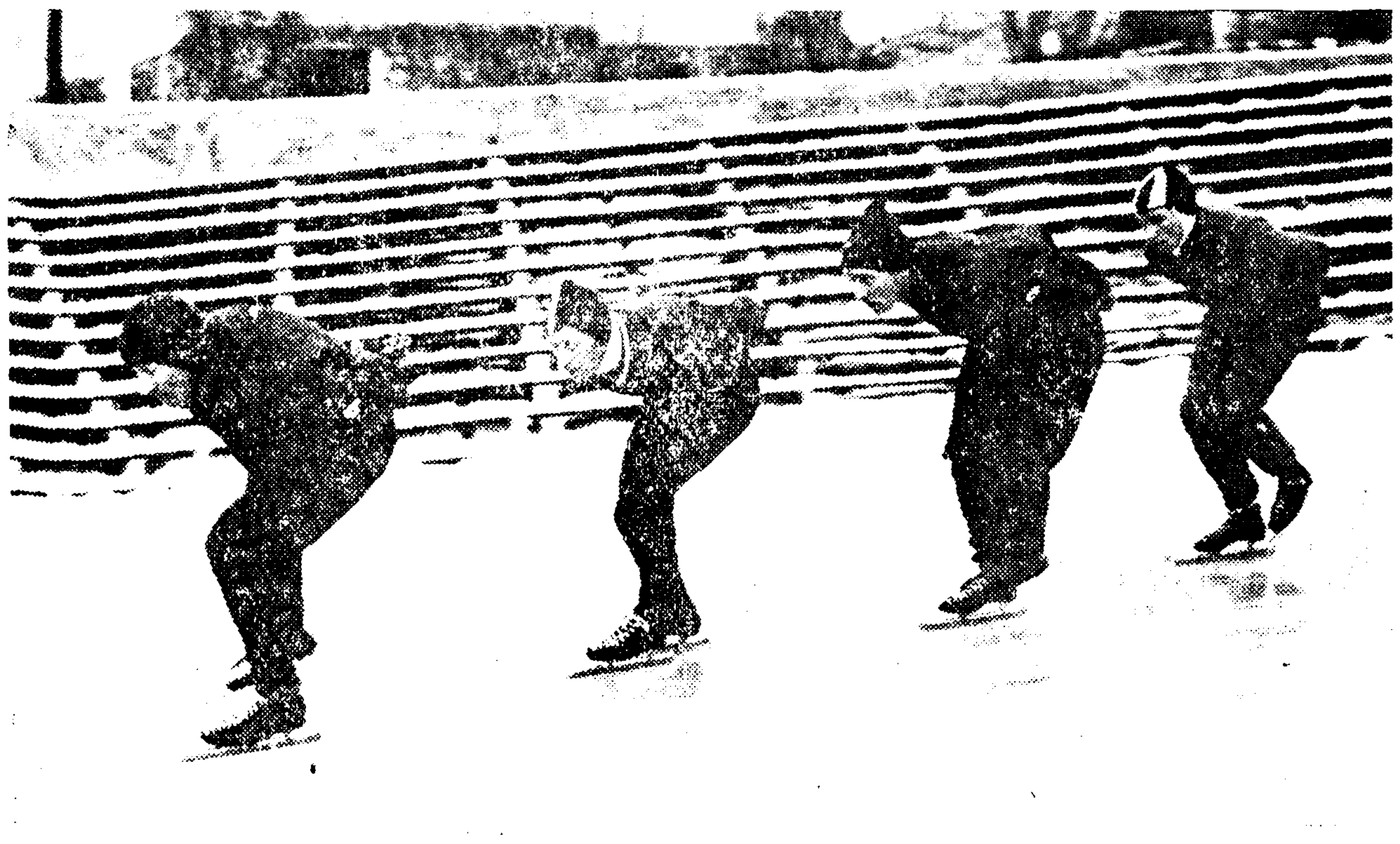
EINDE.

Beeld van de Winter

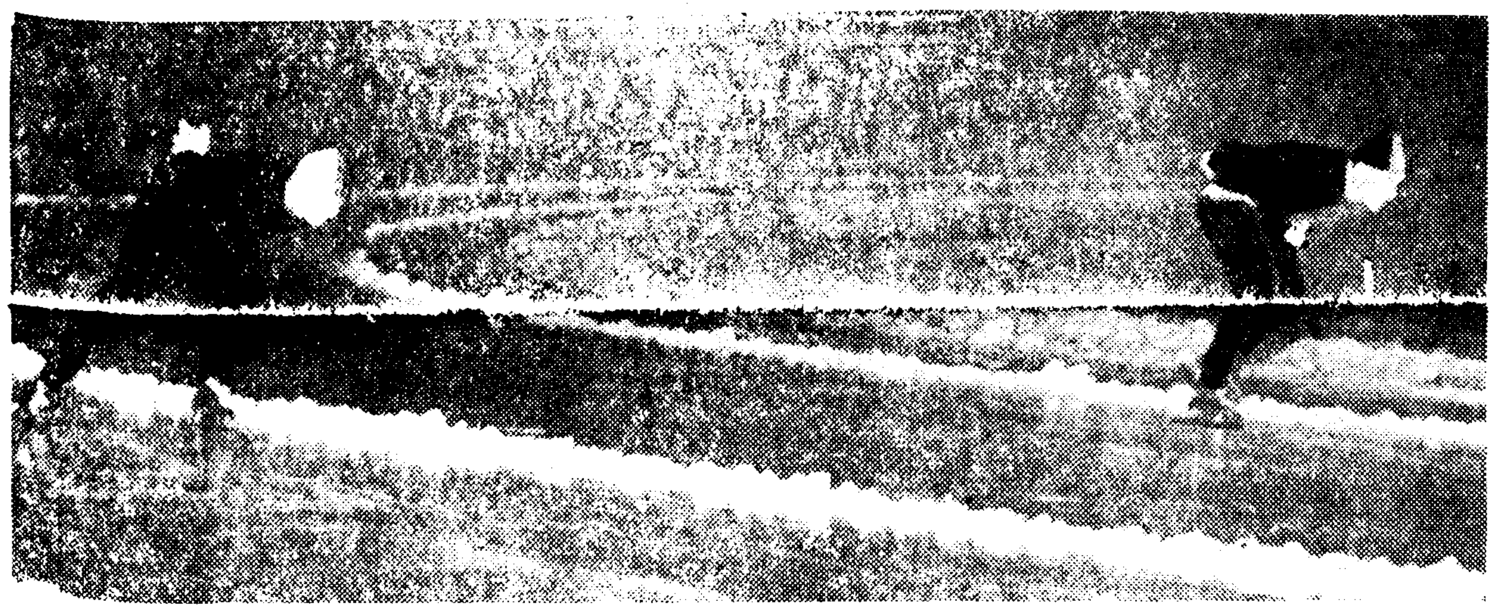
De winter met sneeuw, ijs en koude kan onaangenaam zijn. Doch dit jaargetijde heeft ook zijn bekoorlijkheid. Dat bewijzen een aantal foto's op deze pagina.

De grote sneeuwval bij München inspireerde een aldaar wonend beeldhouwer tot bovenafgebeelde fraaie creatie, die een hoogte bereikt van 1.50 meter.

De schaatsontmoeting Noorwegen — Nederland te Hamar. Tijdens de training van de Nederlandse ploeg in het stadion te Hamar. V.l.n.r. Van de Voort, Olshoorn, Broekman en Huiskes.

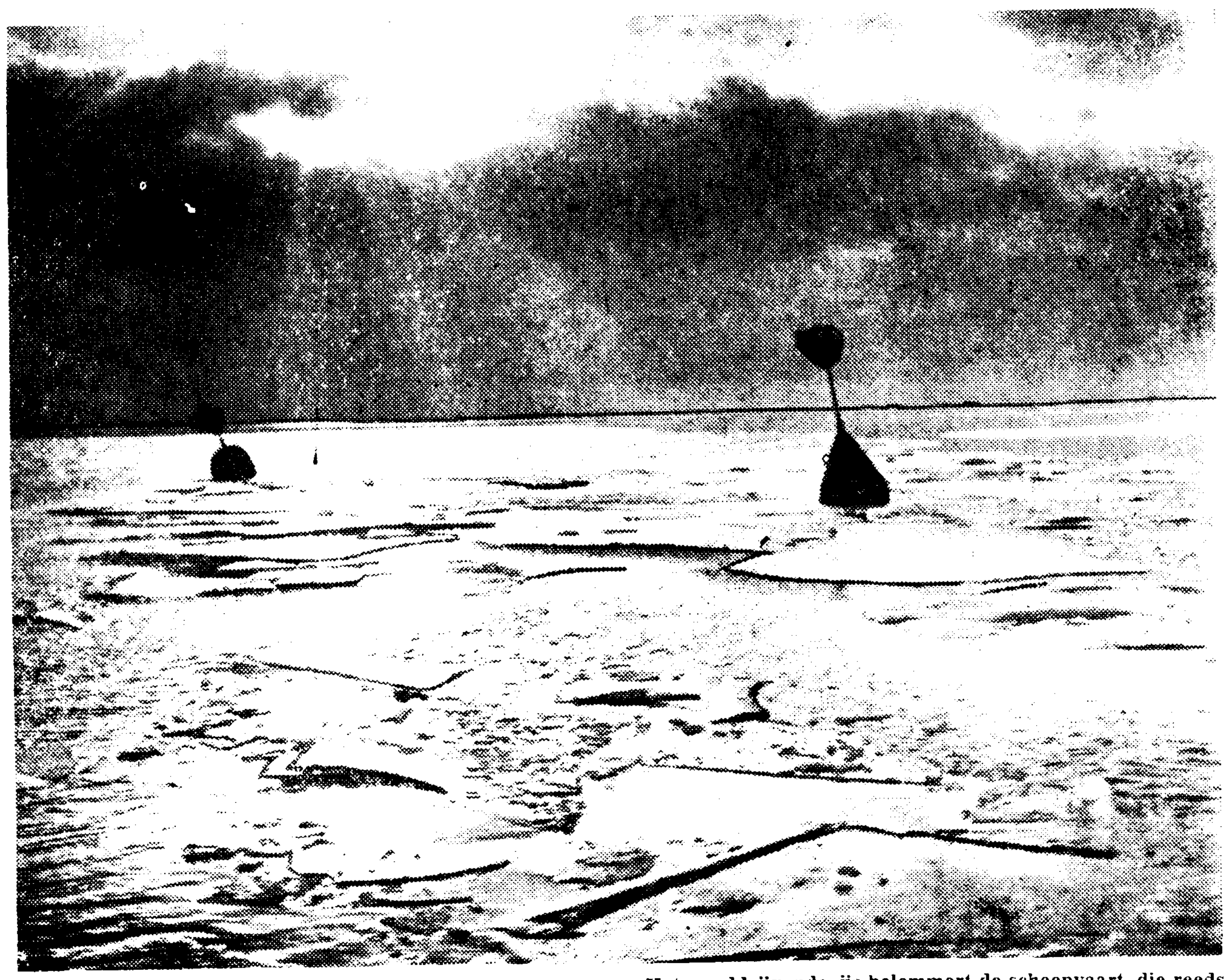
Schaatswedstrijden Noorwegen - Nederland in het Bislett Stadion van Oslo. In de tweede ronde op de 5000 meter wist de Nederlander Kees Broekman (rechts) de leiding te nemen. Hij werd direct gevolgd door de Noor Hjalmar Andersen.

Na zijn overwinning op de 5000 meter in de schaatswedstrijd Noorwegen - Nederland werd Kees Broekman gefeliciteerd door zijn vinnigste tegenstander Hjalmar Andersen.

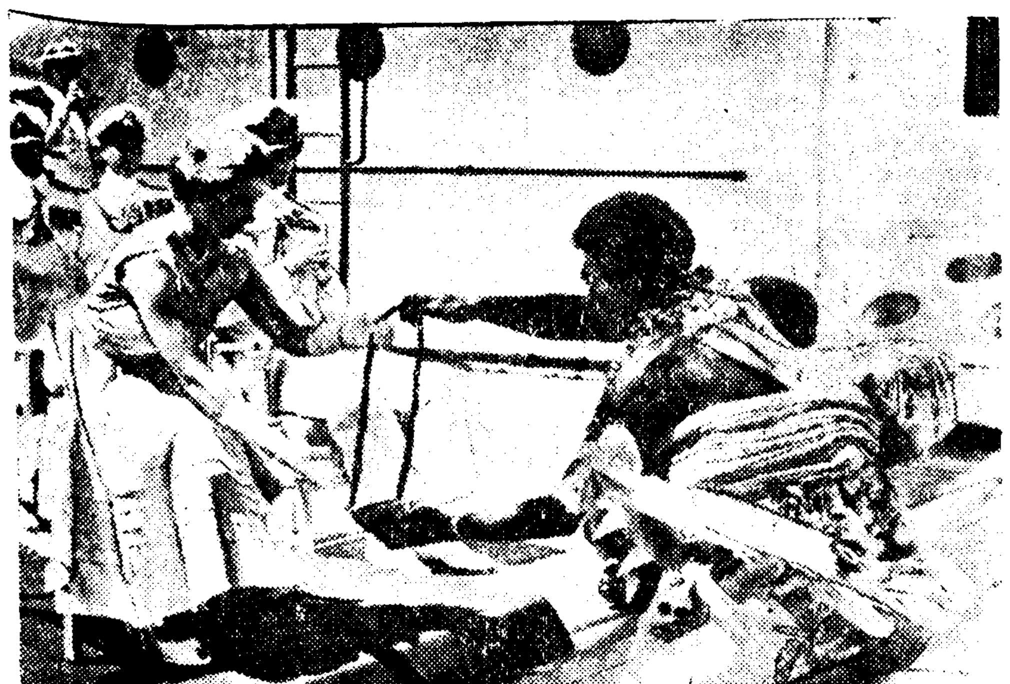
De vorst die over Nederland gekomen is, heeft vele plassen en sloten reeds met een ijslaagje bedekt. Amsterdams jeugd probeert het ijs.

Koning Winter heeft het IJselmeer in zijn greep genomen. Het ronddrijvende ijs belemmert de scheepvaart, die reeds grotendeels is lamgelegd. De ondergaande zon geeft een boeiend beeld van de ijsvlakten waartussen de boeien vastgevroren zitten.

Een Koningin reist van land tot land.

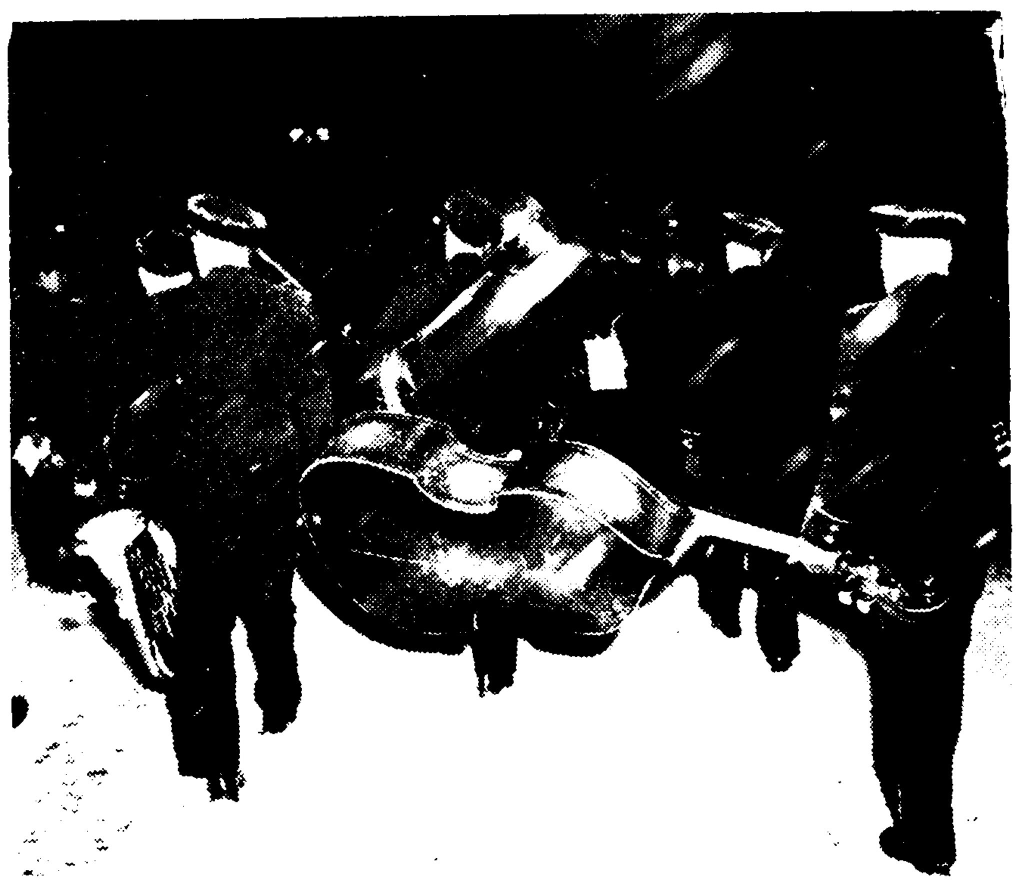
Aardige snapshots van het Koninklijk bezoek aan Nieuw-Zeeland.

Koningin Elizabeth en de Hertog van Edinburg maken een tour door Nieuw-Zeeland. Aan boord van de „Gothic" vond een welkomsceremonie plaats, waarbij een Maori-hoofdman de koningin een speciaal halssnoer overhandigde.

De Beierse Alpen zijn met een stevige sneeuwlaag bedekt. Een interessante opname voor een der wintersport-hotels.

Muziekcorps in de sneeuw. Wilton-Fijenoord te Schiedam en Rotterdam vierde haar 100-jarig bestaan. Een hevige sneeuwstorm begeleidde de feestelijke muziek, waarbij de directie en commissarissen slechts gedeeltelijk beschutting vonden onder een afdakje, terwijl de muziekanten het nog harder te verduren hadden.

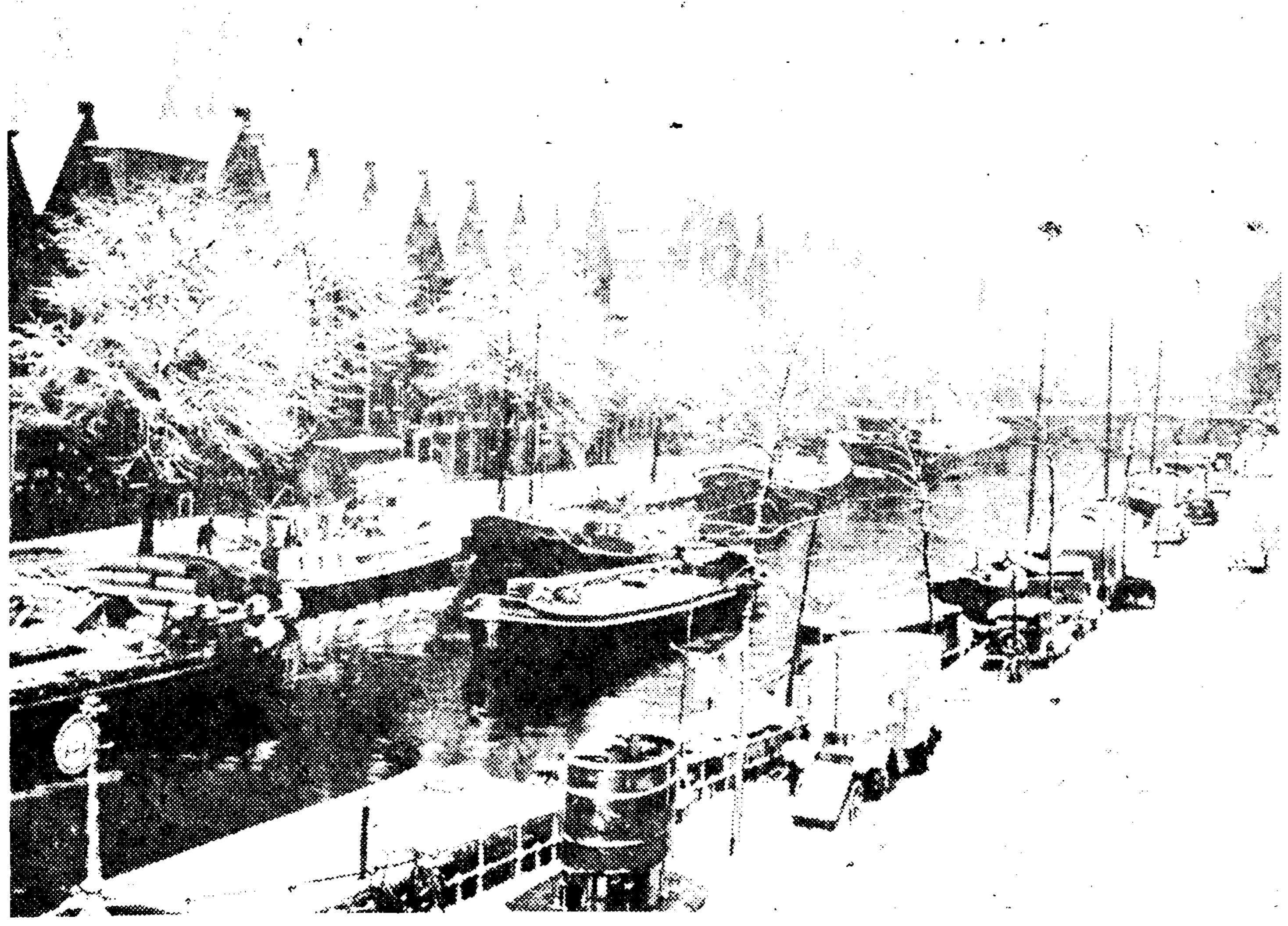
★ ★ ★

Oliver Grimm is het jongste Duitse filmsterretje in Duitsland. Hij is slechts 5 jaar doch hij wordt zó door bewonderaars(ters) lastig gevallen, dat men een stempeltje met een autogram voor de kleine Grimm heeft laten maken, want de kunst van het schrijven is het knaapje nog niet machtig.

Bij haar aankomst in de plaats Fiji werd de Koninklijke wagen geëscorteerd door toortsdragers.

De sneeuwval heeft dezer dagen het grootste gedeelte van Nederland van aanschijn veranderd. Vooral de hoofdstad biedt met haar vele grachten een boeiend winterbeeld.

Van folklore naar vandalisme

Ontaarding van oud Fries gebruik op Oudejaarsavond

(Van onze correspondent)

Een hek in de wegwijzer, een linnenkast in een boom, een boerenkar op het dak van een school, een wagen met melkbussen, emmers en melkerskrukjes bij de dokter in de garage, vormen op Nieuwjaarsochtend in Friesland evenmin een schokkende aanblik als een schoolplein, waar [illegible] en kruiwagens, privaattonnen en gierbakken, ladders en fietsen liggen opgetast. Men is er al sinds mensenheugenis aan gewend, dat in de oudejaarsnacht alles wat versleept kan worden niet veilig is voor de opgeschoten jeugd en zelfs voor volwassenen. Immers, het geldt hier een eeuwenoud gebruik, een stukje folklore, dat nog in z'n oude vorm is blijven voortbestaan, maar dat nu dreigt te degenereren door toedoen van lieden die de grens tussen folklore en volkshumor enerzijds en baldadigheid en vandalisme anderzijds niet kunnen onderscheiden.

De wijze waarop in de afgelopen jaren dit oude gebruik is gehanteerd is namelijk aanleiding geweest tot vele terechte en gerechtvaardigde klachten, klachten over vernielde boerenwagens, over bedorven stropakken, over met teer besmeurde ramen, over privaattonnen, die in woonhuizen terecht kwamen wanneer men op Nieuwjaarsochtend de deur opende, klachten ook over touwen en kabels die over wegen waren gespannen en [illegible] verkeersobstakels van hekken en takkebossen en zelfs van brandende autobanden, die het verkeer bedreigden. Al die klachten hebben enkele gemeentebesturen en ook de politieautoriteiten verontrust en die verontrusting is in de afgelopen weken weer opgedoken, toen boeren en burgers in verschillende plaatsen verzoeken om bewaking van hun eigendommen indienden, uit vrees voor wat er in de komende oudejaarsnacht zal gaan gebeuren. Die vrees wordt uiteraard niet veroorzaakt door de bonte verzamelingen voertuigen en landbouwwerktuigen, die op de schoolpleinen van diverse dorpen worden aangelegd, maar enkel en alleen door de uitingen van vandalisme, waardoor vorig jaar voor een groot bedrag schade is veroorzaakt. Men is voorts tot de conclusie gekomen, dat het aantal gevallen van baldadigheid ieder jaar groter wordt. Bovendien had het verslepen van allerlei zaken vroeger voornamelijk in bepaalde dorpen plaats, maar nu heeft dit gebruik met de ontaarding ervan zich over de gehele provincie verspreid en dat heeft mede aanleiding tot verontrusting gegeven.

De sportiviteit is vaak ver te zoeken en men heeft het nu vaak op bepaalde minder populaire figuren gemunt, die men in de Oudejaarsnacht eens ongestraft te pakken meent te kunnen nemen. Dat het begrip folklore daarbij geen rol meer speelt behoeft geen betoog en dat er iets zal moeten gebeuren is evenzeer duidelijk.

In een van de Friese gemeenten heeft de burgemeester vorig jaar om middernacht twee muziekcorpsen door de straten laten marcheren met gunstig gevolg. De jeugd ging liever achter de muziek aan, dan dat zij met karren ging slepen. Het luiden van de klokken vormde ook een geliefkoosd tijdverdrijf en men wist altijd wel op een of andere manier in de toren door te dringen.

Een andere Friese gemeente heeft vorig jaar de gelegenheid geboden de klokken ongestraft te luiden (vroeger zijn er meermalen clandestiene luiders ingesloten). Ondanks dat heeft het echter in andere gemeenten klachten geregend, klachten van mensen die hun eigendommen niet elders aantroffen maar die hun bezittingen vernield vonden. De politie heeft tot nu toe veel door de vingers gezien, maar zelfs wanneer actieve jongelui werkelijk over de schreef gingen stonden de dienaren der wet hier en daar machteloos, aangezien enkele dorpsbewoners precies doorgaven waar de politie zich bevond en wanneer de ene kant van het dorp „onveilig" was ging aan de andere kant letterlijk en figuurlijk het hek van de dam.

In de Engelse stad Leicester vond het huwelijk plaats van de 34-jarige Geoff Hinchcliffe met de 21-jarige June Hebson. Beide lilliput-mensjes genieten een grote populariteit in het circusleven en ondervonden een overweldigende belangstelling bij de huwelijksplechtigheid. Het gelukkige liliputtersbruidspaar werd met een kus geluk gewenst door een der bruidsmeisjes.

SPORTIEF PLAKBOEK

Een sportieve president – Voetbal op de universiteiten – Reeds 75 jaar sport bij kunstlicht – Coppi: sportman van de wereld – Onproductieve aanvallers

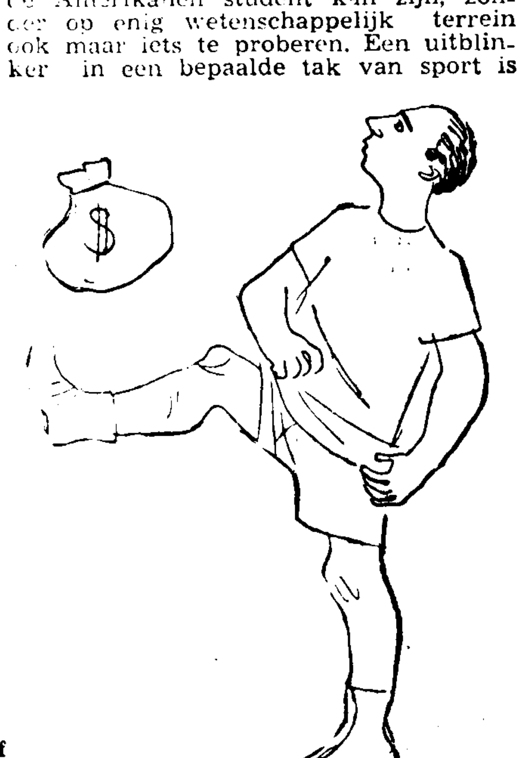
Frankrijk zal over enkele dagen afscheid nemen van een president, die talloze malen heeft bewezen een levendige belangstelling te hebben voor de sportbeoefening in zijn land. Erg verwonderlijk behoeft dat niet te zijn want Vincent Auriol heeft vroeger zelf tal van sporten beoefend en als het maar even kon bezocht hij in zijn ambtsperiode ook nog tal van sportieve evenementen. Sedert zijn verkiezing tot president, in December 1946, heeft hij bovendien steeds de Franse Voetbalbeker aan de aanvoerder van het gelukkige team uitgereikt. Zoals men weet, wordt in Engeland de beker ook door het staatshoofd uitgereikt.

In zijn jeugd heeft Vincent Auriol sportieve vreugde gezocht als wielrenner, athleet en als snelwandelaar. Later legde hij zich toe op de hengelsport en de jacht. Zijn grootste voorkeur ging en gaat naar rugby. Hij speelde vele jaren rugby, toen hij eens in een wedstrijd, waarin het nogal stevig toeging, twee tanden verloor en bovendien een van zijn benen vrij ernstig geblesseerd raakte. Met dit incident sloot hij zijn actieve sportcarrière af. Sportieve vreugde beleeft hij nu aan zijn twee kleinzoons, Jean-Claude en Jean-Paul. Zij schermen, zwemmen dat het een lieve lust is, beoefenen de judo-sport.

„Studenten"-voetbal

Zoals Cambridge en Oxford met elkaar in verschillende takken van sport de degens kruisen en zich op deze jaarlijks terugkerende evenementen nauwkeurig voorbereiden, zo kent ook Amerika de sportieve strijd tussen de universiteiten. In Engeland gebeurt dat alles uiteraard niet zo intensief en dat heeft zijn voordelen. Ziet bijvoorbeeld naar de zorgen waarmee men thans in de Verenigde Staten heeft te kampen. De inkomsten uit de voetbalwedstrijden vertonen de laatste tijd namelijk een dalende lijn en dat betekent, dat alle studenten, die een andere tak van sport beoefenen, hiervan de gevolgen ondervinden.

Voor wij verder gaan, moet U echter in de eerste plaats weten, dat men bij de Amerikanen student kan zijn, zonder op enig wetenschappelijk terrein ook maar iets te proberen. Een uitblinker in een bepaalde tak van sport is uiterst welkom of hij de colleges volgt of niet. Hij kan zelfs vanwege zijn sportieve prestaties in aanmerking komen voor een „studiebeurs".

Voetbal, op zijn Amerikaans wel te verstaan, is steeds een goudmijn voor de universiteiten geweest. Het kost ongeveer 150.000 dollar per jaar. Het brengt echter meer dan 400.000 dollar op. Zwemmen, basketball, baseball, athletiek, roeien en tennis kosten ongeveer 105.000 dollar per jaar en dit tekort wordt aangevuld met de winst van de voetbalwedstrijden. Schermen en volleybal en worstelen 25.000 dollar. Van de verkoop van verversingen en aan radio- en televisie-rechten ontvangt men jaarlijks nog 75.000 dollar. Althans, dat kan men in de cijfers van de universiteit van Berkeley (Californië), waar van de vijftienduizend studenten er vijftienhonderd tot 42 ploegen in 21 takken van sport behoren, lezen. De vele schandalen, die er zich de laatste tijd in de voetbalwereld hebben afgespeeld en ook de concurrentie van de televisie hebben echter hun terugslag gehad op de belangstelling. De eerste negen voetbalwedstrijden van dit seizoen zijn namelijk door bijna driehonderdduizend mensen bijgewoond. Dat is vijftigduizend minder dan het vorig jaar, 125.000 minder dan in 1950 en liefst 200.000 minder dan in 1948.

Sport bij kunstlicht

Wedstrijden in de avonduren, gehouden bij kunstlicht; het is beslist geen nieuwtje. Wie werkelijk meent dat te mogen veronderstellen vergist zich deerlijk. Vijfenzeventig jaar geleden reeds werden er rugby- en voetbalwedstrijden bij kunstlicht gehouden. Weliswaar niet in even perfect verlichte stadions als thans, maar het ging toch. In November 1878 bijvoorbeeld kwam bij het licht van electrische lampen op het beroemde cricketveld van Kennington de bekerhouder Wolverhampton Wanderers uit tegen Clapham Rovers. In September 1893 is een „electrische wedstrijd" gehouden op Kings Lynn. De recette was zestien pond, maar de mensen gingen teleurgesteld naar huis, omdat zij op het laatst niets meer van de wedstrijd konden zien. De witte verf was langzaam van de bal geraakt....

Waarom wij U dit vertellen? Wel, nu, 75 jaar na de eerste wedstrijd bij kunstlicht, heeft men in Engeland nog steeds geen overeenstemming kunnen bereiken over het al of niet spelen van competitie- en bekerwedstrijden in de avonduren. Er worden genoeg vriendschappelijke wedstrijden gespeeld, maar dat bevredigt op den duur niet. De meeste van de lichtwedstrij-den gaan namelijk tussen een sterke ploeg uit de eerste of tweede divisie en een van de „mindere goden". Gefortuneerde supporters van de kleinere verenigingen inviteren de „groten" om eens goed voetbal te kunnen zien. U weet hoe het gaat. Een keer kan men zoiets doen, maar dan begint het te vervelen. De toeschouwer is nu eenmaal het toppunt van chauvinisme. Als zijn club wint is het goed. Hoe er gespeeld wordt is dan volmaakt onbelangrijk. En men kan toch niet verwachten, dat Arsenal zich zonder meer zal laten verslaan door zo'n klein derde klassertje....

Wereldsportman

Achttien Europese sportbladen hebben enkele weken een enquête gehouden onder hun lezers om aan de weet te komen, wie toch wel de beste sportbeoefenaar ter wereld is geweest in het afgelopen jaar. Fausto Coppi, die na 23 jaar Italië weer een wereldkampioen wielrennen op de weg heeft bezorgd, kwam zonder veel concurrentie ondervonden te hebben als eerste uit deze enquête te voorschijn. Hij is inmiddels officieel uitgeroepen tot sportman van de wereld 1953. Coppi verzamelde in totaal 45 punten. Op de tweede plaats kwam Emil Zatopek met 36 punten en op de derde plaats Stanley Matthews met 15 punten. Ook de veroveraars van de Mount Everest, Sir Edmund Hillary en de sherpa Tensing, hebben een ere-plaatsje gekregen onder degenen, die zich sportief hebben onderscheiden. Ze kwamen op de vierde plaats, maar moesten die toen nog delen met de Hongaarse voetballer Ferenc Puskas. Alle drie behaalden ze veertien punten. De athleten Fortune Gordien (Ver. Staten) en Jury Lituyev (Rusland) kwamen op de zesde plaats, gevolgd door de wereldkampioen boksen Rockey Marciano, die als achtste werd geklasseerd.

Onder de achttien bladen, die de enquête hebben georganiseerd, bevonden zich ook twee Oost-Europese. Er waren meer bladen van achter het IJzeren Gordijn uitgenodigd, maar deze hebben alle zonder meer verstek laten gaan.

Balans van een half seizoen

Men zou na de wedstrijden, die 't Franse voetbalelftal in de voorronde voor het wereldkampioenschap heeft gespeeld, mogen veronderstellen, dat de voetbalsport in Frankrijk floreert. Vier wedstrijden leverden vier overwinningen op en de doelcijfers spreken ook voor zich: Statistici zijn echter tot andere conclusies gekomen. Zij hebben in de eerste plaats vastgesteld, dat er in de eerste divisie van de Franse competitie nimmer zo weinig doelpunten gemaakt zijn: 456 in zeventien dagen. Dat is het laagste cijfer gedurende negen jaar. En met het aantal doelpunten is ook de publieke belangstelling teruggelopen. Het gemiddelde per wedstrijd bedraagt voor de eerste helft van dit seizoen ruim tienduizend, het vorig jaar was het ruim elfduizend. Men schrijft het voor een groot deel toe aan de degradatie van de Racing Club de Paris naar de tweede divisie. Parijs wordt in de eerste divisie door slechts één ploeg vertegenwoordigd, Stade Français, dat het bovendien niet al te best doet. Minder toeschouwers, dan ook lagere recettes zou men zeggen. Maar dat is niet waar. Want in de eerste helft van het vorig seizoen was het gemiddelde 2.548.000 francs en in de overeenkomstige periode van deze competitie 2.556.000 francs. Het grootste aantal toeschouwers is in de eerste helft van de huidige competitie geweest bij Stade Français - Reims, 38.000, terwijl Sete eens een laagte-record heeft geboekt met... 2300 toeschouwers.

Schiphol is over de half millioen

Amsterdam. — Voor het eerst in de geschiedenis van de Amsterdamse luchthaven Schiphol heeft het aantal passagiers het half millioen overschreden — aldus staat te lezen in het jaarverslag over 1953 van deze luchthaven. In 1938 werden via Schiphol 112.546 personen door de lucht vervoerd en in 1953 was dit aantal gestegen tot 565.000, hetgeen ten opzichte van 1952 een stijging van 16% betekent.

Ook het goederen vervoer steeg in 1953 over de gehele linie.

Het gemiddelde aantal landingen en opstijgingen van verkeersvliegtuigen in het regelmatige lijnverkeer was circa 700 per week. Het aandeel van de KLM in het aantal vluchten in het handelsverkeer was ruim 60%, terwijl de rest door de elf buitenlandse maatschappijen werd opgebracht die ook een zetel op Schiphol hebben. Hieruit blijkt wel dat de vreemde handelsvlag op Schiphol sterk vertegenwoordigd is en Nederland ook in het buitenland wat te bieden heeft — aldus het verslag.

Het eerste wonder

De liturgie van de tweede Zondag dag na Driekoningen is uitermate rijk aan diepe gedachten en vruchtbare stof tot overweging. Dat is eigenlijk altijd het geval met het officiële gebed van de Kerk. Maar dan wordt er verondersteld, dat men zich ook de moeite getroost ernstig na te denken over de diepe betekenis, die daarin verscholen ligt. Er bestaat geen betere wijze van bidden dan de manier, waarop de Kerk zelf bidt. Deze overtuiging wint hoe langer hoe meer veld onder de ijverige Christenen. Vandaar ook het streven om de liturgische gebeden in de landstaal om te zetten om ze op die manier beter te kunnen begrijpen en mee-leven. Nu is dat een probleem op zich, dat zijn voor- en tegenstanders heeft. Wat het kerkelijk gezag in deze in de toekomst nog zal beslissen, moeten wij afwachten. In alle geval moeten er zeer goede redenen zijn om een eeuwenoud gebruik af te schaffen. Mocht het echter ooit duidelijk worden dat het zieleheil een dergelijke ingrijpende verandering noodzakelijk maakt, dan zal het zeker geschieden. De Kerk is er immers voor alle tijden en alle mensen. Zij weet zich uitstekend aan te passen aan nieuwe behoeften, die werkelijk bestaan, al zal zij nooit, aan welke modegril ook, meedoen. Daarom kijkt zij te uitsluitend naar de echte waarden, die onafhankelijk zijn van de telkens veranderende tijdsomstandigheden. De eeuwigheidswaarden komen bij haar steeds op de eerste plaats, en, welke opvattingen er ook in de wereld mogen heersen, zij zal ze altijd principieel en consequent afwijzen, wanneer zij in strijd zijn met de door God geopenbaarde eeuwigheidswaarden. Intussen hoeven wij niet al te veel haast te maken met het vervangen van het Latijn door de volkstaal in de liturgie. We hebben immers uitstekende vertalingen in onze missaals, die voorlopig voldoende tegemoet komen aan het verlangen om precies te verstaan wat er aan het altaar gebeurt. Pas als die goed gebruikt worden, kan men er over oordelen, of die wijze van bidden nog niet duidelijk genoeg is, zodat men meent nog verder te moeten gaan. Voorlopig houden wij ons aan de gangbare missaals, die bovendien meestal nog een korte verklaring bevatten van de hoofdgedachten der liturgie van een bepaalde dag.

Vandaag willen wij even wijzen op de rijke inhoud van de tweede Zondag na Driekoningen. Deze staat helemaal in het teken van de bruiloft van Cana, waar Jesus het eerste wonder van Zijn openbaar leven heeft gedaan, waardoor Hij, zoals de Evangelist aangeeft, „Zijn heerlijkheid openbaarde".

De Kerk verhaalt ons in het Evangelie de gebeurtenissen op de bruiloft van Cana. Dat is een historisch feit. Het gaat er nu maar om, dat wij goed begrijpen, dat de eerste bedoeling niet is ons deze feiten — en dat geldt voor heel het aardse leven van onze Verlosser — in herinnering te brengen. Die gebeurtenissen zijn veeleer slechts de aanleiding om ons er op te wijzen wat Christus in veel verhevener werkelijkheid nog dagelijks in Zijn Kerk voor ons doet. Zijn leer wordt ons door het kerkelijk gezag met onfeilbare zekerheid elke dag voorgehouden. Op de bruiloft van Cana veranderde Jesus water in wijn. Hetzelfde doet Hij dagelijks, maar, zoals gezegd, op nog veel verhevener wijze voor ons in de H. Mis. Daar verandert Hij water en wijn in Zijn eigen goddelijk vlees en bloed als een sacramentele spijze voor ons geestelijk leven. In het Evangelie wordt verhaald, hoe Christus het huwelijk heiligde door Zijn aanwezigheid op een bruiloft, waar Hij bovendien zijn eerste wonder wrochtte. Van het huwelijk heeft Hij, tot onze hulp en steun, een sacrament gemaakt, dat de gelovigen elkaar in Zijn kerk toedienen. Als wij dus de bedoeling van de liturgie van de tweede Zondag na Driekoningen goed verstaan, dan moeten wij daaruit opmaken, welk een grote waarde de sacramenten hebben voor het leven onzer zielen, voor welker eeuwig geluk Christus is mens geworden, geleden heeft, en gestorven is. Maar tevens heeft Hij ons Zijn genademiddelen geschonken, heel in het bijzonder de zeven sacramenten, die ons helpen ons zieleleven met succes te verzorgen. We mogen immers nooit vergeten, dat alles genade is, dat wij zonder de genade tot niets, tot helemaal niets goeds in staat zijn. De Kerk, d.i. Christus, Die onder ons voortleeft, omringt ons dag en nacht met haar hulp en steun. Het is eenvoudig niet mogelijk een echt Christenleven te leiden zonder dat dat leven geheel en al sacramenteel is gericht. Wij kunnen de sacramenten beslist niet missen. Zij zijn de zeven genadebronnen van het Nieuwe Verbond, die het hele leven overstelen, zonder ook maar één enkel terrein van dat leven, hoe klein ook, buiten hun beïnvloeding te laten. Zo heeft Christus het heilsbestel van Zijn tweede schepping, de wereld der genade, geregeld. De moeilijkheid voor ons, mensen, ligt hierin, dat wij de vrijheid hebben gekregen er geen gebruik van te maken. Maar dan staan wij ook geheel met lege handen tegenover het leven, onbeschermd, ongesteund, en ongesterkt. Wat moet er onder zulke omstandigheden van terecht komen? De ervaring van iedere dag geeft hierop een zeer duidelijk antwoord. „Alles herstellen in Christus" was het devies van de heilige Paus Pius X. Dat wil zeggen, dat wij heel ons leven moeten terugbrengen onder de invloed der genade, onder Christus' invloed, onder die van Zijn Kerk, waarin Hij zelf voortleeft. Niet het kleinste plekje in ons bestaan, geen enkel ogenblik kunnen wij buiten Gods genade. En deze wordt ons op de eerste plaats geschonken door de sacramenten. Een mooi onderwerp om er bij gelegenheid eens wat uitvoeriger op terug te komen.

Nu moge de overweging van het hier betoogde ons al vast brengen tot de vraag, hoe het met ons persoonlijk sacramenteel leven staat. Het is onze grootste rijkdom, die elke dag voor ons beschikbaar is. Hoe maken wij daarvan gebruik?

L.

Brief uit Statius

St Eustatius. — Met de regen gaat het nog steeds niet, zoals men op Statius gaarne zou willen. Ofschoon vrijwel dagelijks wolkenbanken over het eiland trekken, is de neerslag niettemin zeer gering. Dit is duidelijk van invloed op de vegetatie, welke geen kans krijgt zich in voldoende mate van de doorstane droogte te herstellen.

Bovendien is het thans „winter" en staat de groei practisch stil. De geringe regenval is voor deze tijd van het jaar normaal, doch men had gehoopt, dat de extreme droogte in de regenperiode zou worden gecompenseerd door een regenrijke droogte thans. Gevreesd moet worden, dat voedselgebrek voor het vee over enige tijd weer grote zorgen zal baren.

De inmiddels geplante voedselgewassen en ook de „sorghum" worden helaas bedreigd door de vraatzucht van rupsen. De langdurige droogte is vermoedelijk oorzaak, dat allerlei rupsen en insecten zich te goed doen aan alles wat fris en groen uit de grond spruit, en helaas is op het eiland geen insecticide aanwezig, dat voor de bestrijding aangewend zou kunnen worden.

De aanplant van Yams is tijdens de droogte in 1953 totaal verloren gegaan. Yams moeten 8 à 9 maanden te velde staan alvorens zij oogstbaar zijn. Aangezien de normale planttijd ligt tussen April en Augustus, betekent dit, dat dit jaar geen yams geoogst kunnen worden, en dat eerst in begin van 1955 een oogst verwacht kan worden.

Het volksinkomen wordt door deze omstandigheden in 1954 met rond 30 mille nadelig beïnvloed.

Met de Sweetpotatoes gaat het evenmin naar wens. Weliswaar werd het van St. Kitts betrokken plantmateriaal op een gunstig tijdstip uitgeplant, doch slechts circa 8 acres konden met dit materiaal beplant worden. De vermeerdering hiervan hangt ten zeerste samen met de regenval en de bestrijding van de insectenplaag.

Hoe belangrijk dit is, moge blijken uit de omstandigheid, dat de farmers op deze 8 acres zijn aangewezen om hiervan na enige maanden plantmateriaal te snijden teneinde een 100 acres te kunnen beplanten.

Gevreesd moet worden, dat de eerste helft van 1954 slechts zeer weinig sweetpotatoes zal opleveren, waardoor de totale opbrengst zeker 100 ton minder zal bedragen dan in een normaal jaar. De exportwaarde van deze 100 ton bedraagt 20 mille.

De gevolgen van deze extreme droogte in 1953, uitgedrukt in geldswaarde, laten zich globaal als volgt becijferen.

Uitgaande van het gemiddelde, berekend over een reeks van jaren, was in 1953 het minderbeloop van sweetpotatoes ruim 36.000 guldens. Hier stond tegenover, dat sedert medio September het Eilandsbestuur een bedrag van rond ƒ 13.000.— uitbetaalde aan werkelozen, hiertoe in de gelegenheid gesteld door de Regeringsraad.

Het verlies, dat aan het volksinkomen werd toegebracht, heeft in het afgelopen jaar dus 23 mille bedragen.

Het verlies aan inkomsten van de verkoop van melk, suikerriet e.d. laten wij hierbij buiten beschouwing.

Doch deze 23 mille is niet de enige verliespost. Immers de aderlating, welke de veestapel moest ondergaan, betekent een kapitaalsverlies van rond ƒ 45.000.—.

Deze veroorzaakt tevens in de komende jaren een mindere aanwas van het vee hetgeen het volksinkomen ongunstig gaat beïnvloeden, evenals het feit, dat door de zwakke toestand van de dieren, de aanwas bovendien tijdelijk tot stilstand is gekomen.

In 1954 zal de Yams-oogst nihil zijn, hetgeen een verlies aan volksinkomen van 30 mille betekent.

Zoals gemeld zal het minderbeloop van sweetpotatoes een waarde van 20 mille vertegenwoordigen.

Het volksinkomen zal dus in 1954 circa 50 mille minder bedragen.

Als men op de grotere eilanden gewend is dergelijke bedragen als gering te zien, en men acht daardoor de toestand niet alarmerend, dan moge het volgende aantonen, hoeveel deze schade voor de plantersgezinnen betekent. Wij berekenden destijds dat de groep van planters met hun gezinnen, in totaal circa 600 personen (groot en klein) omvattend, gemiddeld per gezinslid ƒ 130.— per jaar ter beschikking staan, zijnde de vrucht van één jaar arbeid.

Het wegvallen van de yams en de verminderde oogst van sweetpotatoes in 1954 reduceren het inkomen van de plantersgroep met ruim 80 gulden per gezinslid, zodat voor hen resteert 50 gulden, hetgeen te enenmale onvoldoende is.

Natuurlijk geeft de gebruikelijke hulp van familieleden, werkzaam op Curaçao en Aruba, wel enige verlichting, doch het is niettemin duidelijk, dat, zonder hernieuwde steun van de Regeringsraad, vooral in de eerste helft van het jaar honger geleden zal móéten worden.

Even duidelijk moet het voor de Regering zijn, dat het eiland wacht op maatregelen en instructies, welke in de toekomst de gevolgen van natuurrampen tot een minder desastreuze omvang kunnen beperken.

J. L. Kneyber.

Internationaal voetbalprogram van Nederland

's-Gravenhage. — Het internationaal voetbalprogramma voor Nederland ziet er tot half Juni van dit jaar als volgt uit:

13 Februari: oefenwedstrijd Nederlands B-elftal.

17 Februari: oefenwedstrijd voorlopig Nederlands elftal;

2 Maart: Rode Duivels — Zwaluwen;

7 Maart: Rotterdam: Nederland — Engeland (amateurs)

7 Maart: Voorlopig Ned. elftal — elftal van de London Combination;

3 April: Antwerpen — Rotterdam en Brussel — Amsterdam;

3 April: Den Haag: Nederland-B — België-B;

4 April: Compiègne: Noordoost-Frankrijk — Oost-Nederland;

4 April: Antwerpen: België-Jeugd — Nederland-Jeugd (18—20 jaar);

4 April: Antwerpen: België — Nederland;

5 Mei: Voorlopig Ned. elftal — buitenlandse club;

[illegible] Mei: Noord-Duitsland — Noord-Nederland en Oost-Nederland — West-Duitsland;

19 Mei: Stockholm: Zweden — Nederland;

30 Mei: Bern (?) Zwitserland — Nederland;

7 Juni: Denemarken — B-Noord-Nederland;

12 Juni: Voetbalwedstrijd Olympische [illegible]

De oefenwedstrijden van het A- en B-elftal in Februari zullen alleen bij ijs en weder dienende doorgang kunnen vinden.

Het elftal van de Football Combination uit Londen wordt samengesteld uit spelers van de Londense profclubs en uit de directe omgeving van de Engelse hoofdstad. Het vaststellen van de ontmoeting tussen Noord-Duitsland en Noord-Nederland betekent een hervatting van de relaties, welke voor de oorlog op dit gebied bestonden. Het ligt in de bedoeling, dat het volgend seizoen Noord-Nederland thuis een Noordduits elftal zal ontvangen en dat Oost-Nederland weer op bezoek gaat bij West-Duitsland.

Wat is het BESTE voor BABY?

(Van onze medische medewerker)

Dank zij de goede zorgen van tekenaar en opmaker kunt u hiernaast twee flesjes bewonderen, waarvan er een zeer demonstratief is doorgestreept, met daarnaast in klocke letter de uitroep: „Wat is het beste voor baby?" Ik kan het u niet kwalijk nemen als blijkt, dat ik u daarmee tot de wel zeer voor de hand liggende conclusie verleid heb, dat alles in orde is, als baby maar een wijdmonds flesje krijgt met een brede speen.

Helaas is dat mijn bedoeling helemaal niet geweest. Ik haast mij dan ook u thans uitdrukkelijk te verzekeren, dat er niets boven borstvoeding gaat. De meeste moeders zijn daar tegenwoordig ook wel van overtuigd. Voor hen die het nog niet mochten zijn, de volgende argumenten: Moedermelk bevat niet alleen vetten, koolhydraten, eiwitten, zouten en vitaminen in de juiste verhouding en in gemakkelijk verteerbare toestand, maar ook allerlei andere stoffen, die wij in flesjesvoeding tevergeefs zullen zoeken en die baby een zekere weerstand tegen vele ziekten verschaffen. Moedermelk is bovendien altijd zuiver en kan dus nooit een darminfectie veroorzaken. De bijkomstige voordelen, dat borstvoeding minder tijd en minder geld kost, zijn ook zeker van gewicht. Rest mij thans nog een bezwaar uit de weg te ruimen, dat men vaak tegen borstvoeding hoort maken. Men zegt het vaak niet met evenveel woorden, maar het komt toch hierop neer, dat vele moeders bevreesd zijn hun slank figuur te verliezen. Dat is allezins begrijpelijk, maar het is ook niet nodig. De moeder, die haar kindje zelf voedt, hoeft slechts zoveel te eten, dat zij niet in gewicht achteruit gaat, meer is absoluut niet nodig. Extra vocht is zeer gewenst, maar dat hoeft niet uitsluitend melk en room te zijn, ook vruchtensappen of thee zijn uitstekend. Een goede bustehouder zorgt verder voor de rest.

In een oud, maar nog altijd bekend handboek voor de ziekenverpleging staat ergens, dat flesvoeding altijd een slecht surrogaat is. Dat is natuurlijk wel waar, maar gelukkig voor de arme moeders, die in de onmogelijkheid verkeren hun baby zelf te voeden, is flesjesvoeding tegenwoordig, ook alweer dank zij de vooruitgang van de wetenschap en de techniek, van een dergelijke kwaliteit, dat de uitdrukking „slecht surrogaat" ons thans wel zeer overdreven in de oren klinkt. Let wel, dit doet niets af aan mijn bewering, dat borstvoeding beter zou zijn, ik wil alleen maar laten uitkomen, dat kundig en met zorg toebereide flesvoeding ook goed is.

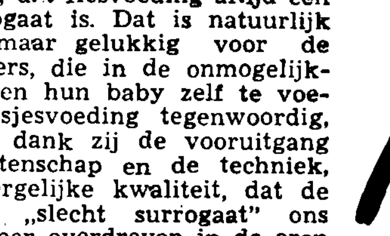
Dit kundig en met zorg toebereiden begint met de aankoop van het flesje en de speen. Een wijdmondse fles kan beter schoongemaakt worden en verdient daarom de voorkeur. Hoe minder kans op verontreiniging van de melk, des te minder kans op darminfecties. Bovendien past op zo'n wijdmondse fles alleen een brede speen, die het drinken zeer vergemakkelijkt, het meest de natuurlijke omstandigheden nabootst en nooit tot achter in de keel kan komen, dus nooit daardoor braakreflexen op kan wekken. Er zijn thans flesjes in de handel van dik glas, die niet zo gauw breken en toch tegen plotselinge verwarming bestand zijn, waarbij de speen met een bakelieten schroefsluiting op de fles bevestigd wordt. Door deze schroefsluiting niet al te vast aan te schroeven garandeert men een voldoende toetreden van lucht in de fles, langs de schroefsluiting, zodat baby door kan drinken zonder dat er een onderdruk in het flesje ontstaat. Eenvoudig door de speen omgekeerd op het flesje te schroeven, kan het flesje op een hygiënische manier gesloten worden en makkelijk meegenomen worden naar Oma of naar Tante.

ER GAAT NIETS BOVEN BORSTVOEDING

Een goede speen drijft op water. Zinkt hij, dan is dat het bewijs, dat het rubber zware metaalzouten bevat, die voor baby zeer schadelijk zijn. Men koopt een speen zonder gaatje. Dat prikt men er zelf met behulp van een op een kurk gestoken en gloeiend gemaakte naald in. Niet precies op de top, maar een of twee millimeter er naast, zodat de melk niet recht in het keeltje van de baby spuit, maar de kans krijgt om met het voor een goede vertering zeer belangrijke speeksel vermengd te worden. Na gebruik wordt de speen altijd vijf minuten in kokend water meegekookt en dan zorgvuldig tegen verdere besmetting beschermd.

De samenstelling van de kunstmatige voeding die men zal gebruiken hangt van zeer vele omstandigheden af, die door een leek niet of zeer moeilijk beoordeeld kunnen worden. Wat dit aangaat verlate men zich dus rustig op de aanwijzingen, die het consultatiebureau of de huisarts geeft. Baby is daar in goede handen. De Nederlandse zuigelingensterfte is niet voor niets de kleinste van de gehele wereld!

VAN S.

Voorzichtigste rijder krijgt een volkswagen!

Bonn. — De directie van de Duitse Volkswagenfabriek in Wolfsburg heeft een nieuw middel gevonden om de Duitse automobilisten tot grotere verkeersdiscipline te prikkelen. Zij zal voortaan elke maand een Volkswagen beschikbaar stellen voor „de voorzichtigste, de hoffelijkste, minst roekeloze en netste" bestuurder. De service-organisatie van de fabriek zal trachten deze iedere maand te vinden. Een op de tien Duitse automobilisten rijdt een Volkswagen en heeft dus kans op deze prijs, zolang hij zich behoorlijk gedraagt. De minister van verkeer van het land Noordrijn-Westfalen, Straeter, gelooft blijkbaar niet, dat zulke methoden succes kunnen hebben in de strijd tegen de woeste rijders. Hij heeft zojuist de politie opdracht laten geven wat kordater op te treden tegen verkeerszondaars, omdat volgens hem alleen „angst voor de politie" de wegen veiliger zal kunnen maken.

Verkeerde man liep in de val!

Edmonton (Alberta). — De eigenaar van een garage te Admonton in Alberta (Canada) had een vernuftige „Val" uitgevonden tegen dieven; wie 's nachts een bepaalde deur binnenging, kreeg de inhoud van een heel blik olie van vijf liter over zich heen.

Nu zal de politie een klacht tegen de man indienen; een politie-agent meende des nachts onraad te bespeuren, opende de deur en.... werd overdekt met olie.

Twee duizend jaar oud mensen-offer gevonden

Heeft de man van Tollund zich vrijwillig van het leven laten beroven?

In vergelijking met andere streken — Egypte en Mesopotamië bijvoorbeeld — heeft de beschaving zich in het Noord-Westelijk gedeelte van Europa in een razend snel tempo ontwikkeld. Wanneer wij aannemen, dat Egypte en West-Europa op het ogenblik hetzelfde peil van beschaving hebben bereikt — en dat kan voor Egypte hoogstens vleiend zijn! —, dan is het merkwaardig te moeten bedenken, dat men langs de Rijn nog in dierenhuiden rondliep, toen in Egypte de piramiden reeds werden gebouwd.

De oorzaak van de snelle ontwikkeling der beschaving in West-Europa is, dat men deze beschaving voor het grootste deel overnam en men dus geen cultuur van de grond af behoefde op te bouwen. Een der gevolgen was, dat onze geschiedkundige kennis over West-Europa lange tijd enorme leemten vertoonde, over de bakermat en het kinderbedje van de Westerse beschaving — Griekenland en het Romeinse Rijk — wisten wij vrij veel over een lange periode, maar de gebieden buiten deze wereldrijken bleven vele eeuwen een geschiedenisboek, waaruit alle pagina's gescheurd waren, die de toestanden en gebeurtenissen vóór het begin van onze jaartelling beschreven.

Met zijn bekende boek „De bello gallico" scheurde Caesar het eerste kijkgat in de sluier van geheimzinnigheid, die over deze streken hing en korte tijd later verwekte Tacitus opzien door zijn beschrijvingen van landen, waar 's winters de rivieren bevroren en waar schrikwekkende mensen leefden, die reusachtig van gestalte waren en blonde haren en blauwe ogen hadden.

Van de streken, die Noordelijk van de Rijn lagen, wisten hij en zijn landgenoten haast niets en wij hebben op de komst van een nieuwe tak van wetenschap, de archaeologie, moeten wachten, om hen in dit opzicht in kennis te overtreffen. De archaeologen maakten een studie van voorwerpen, die in de grond werden gevonden — speerpunten, urnen enzovoorts — en slaagden er in heel wat geheimen aan het verleden te ontrukken.

Het is deze tak van wetenschap, die er enkele maanden geleden een prachtig studie-object bijkreeg, toen arbeiders bij het turfsteken in een afgelegen moeras bij het stadje Tollund in Denemarken een volkomen intact gebleven lijk vonden, dat daar al tweeduizend jaar had gelegen. De natuur bleek hier weer eens een veel knapper conservator geweest te zijn dan de mens, want dit lijk was beter bewaard gebleven dan bijvoorbeeld de Egyptische mummies, die — nuchter beschouwd — niet veel meer zijn dan ietwat sinistere poppetjes. De trekken van het gelaat waren volkomen gaaf gebleven en weerspiegelden een rust, die de toeschouwer onwillekeurig doet denken, dat de dood voor deze man niets afschrikwekkends moet hebben gehad.

Door opmetingen, röntgenopnamen enzovoorts heeft de wetenschap reeds waardevolle evolutieverschijnselen en dergelijke aan dit lijk kunnen bestuderen, maar ook voor de leek is deze archaeologische vondst hoogst interessant, want men hoeft heus geen wetenschappelijke ontwikkeling te bezitten om te worden geboeid door de aanblik van een mens, die tweeduizend jaar geleden leefde en over wie de wetenschap ons belangwekkende bijzonderheden kan vertellen.

Welnu, **wie was deze man, die twintig eeuwen geleden in dat moeras terecht is gekomen en hoe kwam hij daar?** Was hij een misdadiger, zoals de meeste van zijn tijdgenoten die door leden van de eigen stam aan de honger van het allesverzwelgende moeras werden prijsgegeven? Want in een moeras was hij om het leven gekomen — de veengronden zijn uit moerassen ontstaan — en een zonde tegen de toenmalige wetten werd meestal met de dood in het moeras bestraft. Sommige van deze misdadigers werd eerst nog het haar uitgerukt, hun kleren werden verscheurd en hun schedel en gelaat met een knots ingeslagen. Dit werd nog eens bewezen, toen enkele jaren geleden het tweeduizend jaar oude stoffelijk overschot van een aan deze beschrijving beantwoordende jonge vrouw in Jutland werd ontdekt. De man van Tollund werd niet gemarteld of mismaakt, maar toch stierf hij geen natuurlijke dood, want om zijn hals bevond zich bij zijn opgraving een lederen koord, dat ongetwijfeld de oorzaak van zijn dood is geweest. Hij werd dus gewurgd, maar dit wil niet zeggen, dat hij het slachtoffer van een moordenaar was.

Zoals de geschiedschrijving van de Romeinen ons al leert, werden door de Germaanse stammen mensenoffers aan de moerassen toevertrouwd, om daardoor de goden gunstig te stemmen. Rampen waren, naar zij meenden, het gevolg van de toorn van een godheid en daarom waren zij er van overtuigd, dat zij aan watersnood, honger en dergelijke alleen konden ontkomen door die godheid een offer te brengen, en naarmate de nood hoger was, moest het offer hogere waarde hebben. Zo kwam men er toe mensenoffers te brengen en soms, als het een zaak van het allerhoogste belang was, lieten de hoofdmannen van de stam zich vrijwillig van het leven beroven — wel een bewijs, dat zij hun hoge functie waardig waren! Welnu, de archaeologen hebben vastgesteld, dat de man van Tollund een zeer hoge rang bekleed moet hebben en de veronderstelling ligt voor de hand, dat hij zich heeft laten doden in de hoop daardoor zijn onderdanen voor een ramp te behoeden of uit een bijzonder benarde situatie te bevrijden. Zijn hoofd werd dan ook niet verbrijzeld en zijn lijk werd blijkbaar met grote plechtigheid aan het moeras toevertrouwd; een ploeg en wagenwielen, omwonden met gevlochten vrouwenharen, werden hem ter ere van moeder Aarde in zijn graf meegegeven.

Het beeld van een man, die zijn hoogste bezit, het leven, geeft voor degenen, die aan zijn leiding zijn toevertrouwd en die daarvoor hun dankbaarheid en bewondering oogst, past uitstekend bij de aanblik, die zijn stoffelijk overschot thans na twee millenia biedt. Het gelaat van deze dode toont namelijk een overgave, een waardigheid en een karaktervastheid, die ons gevoel doen uitgaan naar de mens, die zich tweeduizend jaar geleden opofferde.

Door het gebrek aan schrift is zijn heldendaad misschien al honderd jaar na zijn dood vergeten, maar thans, vele eeuwen later, denken wij weer aan hem met respect en een beetje weemoed misschien.

Bij het Deense stadje Tollund is enkele maanden geleden in een verveend moeras een bijzonder goed geconserveerd lijk gevonden van een Germaanse hoofdman, die tweeduizend jaar geleden heeft geleefd. Het is een prachtig studieobject voor de wetenschap, die onze kennis over de levensgewoonten van de mensen uit die tijd door deze vondst weer kan verrijken. (Foto: Deens ministerie van Buitenlandse Zaken)

Prinses Sophia van Griekenland heeft onlangs tijdens een receptie in Athene voor het eerst in het openbaar gedanst. Haar vader, Koning Paul fungeerde daarbij als haar partner.

De Turkse ambassadeur Hulusi Fuat Tugay, die in Cairo zijn standplaats heeft is door de Egyptische regering het land uitgewezen. Hulusi Fuat Tugay, die met een nicht van ex-koning Farouk getrouwd is, werd beschuldigd van het smeden van een complot tegen de revolutionnaire regering van Naguib. De Turkse ambassadeur op het vliegveld van Cairo. Hij werd vergezeld van de Britse ambassadeur Sir Ralph Stevenson.

Nederlanders graven nieuwe oliehaven van Geelong

Zij bezorgen ons land een naam, die klinkt als een klok

(Van onze speciale verslaggever)

Langzaam zwoegt de „Geopotes IV" door de nieuwe oliehaven van Geelong, jonge snelgroeiende stad in de buurt van Melbourne. Het water in de baai lijkt uit de verte staalblauw en de grote lage huizen, die daar tussen de gombomen en kleine palmen in de zon liggen te stoven, roepen herinneringen op aan de Rivièra. Zoals er trouwens op zoveel plaatsen langs Australië's kust concurrenten van Zuid-Frankrijk op ontdekking door de toeristen liggen te wachten. Maar de hopper-zandzuiger met zijn vorstelijk aandoende naam, die overigens niets anders dan aardworm betekent, bekommert zich niet om die schoonheid in de warme middag en stoomt op naar de baggermolen G.G.H., die daar in het midden van de haven angstwekkend ligt te knarsen en piepen — een geluid, dat door merg en been gaat. Maar je als muziek in de oren klinkt, omdat je weet, dat daar Nederlandse baggeraars van de vroege ochtend tot laat in de avond bezig zijn met een groots havenwerk. Omdat Britsgezind Australië nou per se die kerels uit de buurt van Sliedrecht, ergens aan de andere kant van de wereld, hier wilde hebben voor dit karwei.

Geestelijke verzorging dringend nodig

„We zijn hier in Australië in begin 1950 begonnen. En in Augustus van dat jaar kregen we al onze eerste opdracht voor de haven van Melbourne. Dat was een werk van ongeveer 12 millioen gulden. In April 1951 zijn we hier in Geelong gestart en dat loopt nog wel even. In West-Australië is al een opdracht uitgevoerd en in Sydney zijn we ook bezig met een oliehaven. Al met al hebben we een dikke 160 man in dienst, die een zeer behoorlijk loon verdienen. Trouwens, gaat U maar eens bij ons hotel kijken hier, daar staan beslist wel verschillende auto's waarmee de mensen naar hun werk komen. 't Lijkt Amerika wel."

Ir. Marinus Stigter kijkt nadenkend naar de vette, grauwe blubber, die in de 17 grote grijpemmers van de baggermolen in happen van 675 liter elk omhoog bibberen en dan in één van de langsliggende hoppers wordt gespoten. „Australian Dredging and General Works Pty Ltd" heet de nieuwe maatschappij, waarvan hij samen met een collega directeur is en die werd opgericht door de Nederlandse firma's Adr. Volker uit Sliedrecht en Van Hattum en Blankevoort uit Beverwijk. Een goed gedijend product van een heel merkwaardige combinatie van export (van vakmanschap en dienstverlening) en „verpakte emigratie", zoals deze gemoedelijke baggeraar uit Maassluis het uitdrukt.

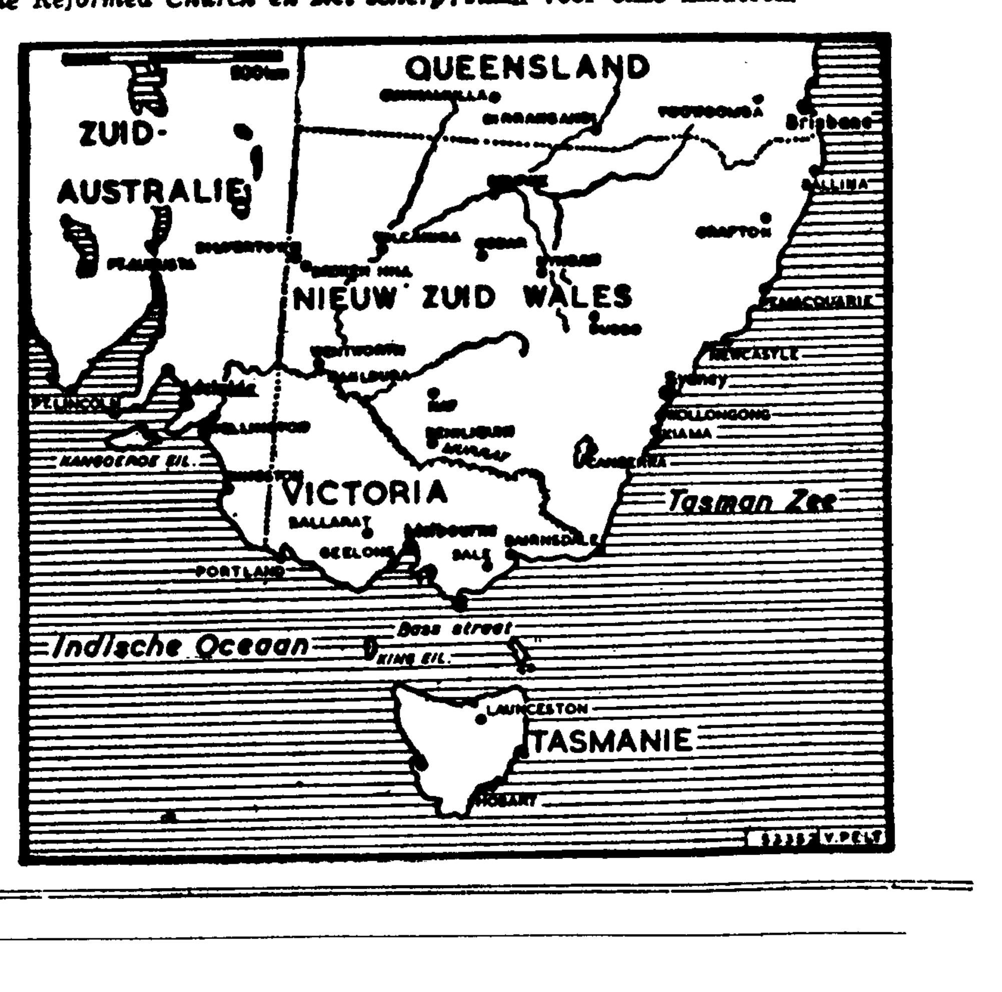
We hebben in Nederland uit 900 mensen 80 man gekozen, die in principe van plan waren te emigreren. Zij zijn op onze kosten overgekomen. Wij hebben voor huisvesting gezorgd. Hier vlakbij staat een hotel voor vrijgezellen met een eigen Hollandse kok en voor de gezinnen hebben we huizen gekocht en ach, wie achteraf liever toch niet blijven wil, kan straks rustig teruggaan. Die eis houdt men wel over."

Met een rasechte Hollandse rivierboot, de „Loevestein", schipper L. H. Brouwer uit Rotterdam aan het roer, zijn we naar die dag en nacht doordraaiende baggermolen gevaren en het was goed om daar, op het glibberende dek, terwijl de bagger je om de oren stoof, te kijken en te luisteren naar die gebruinde, pezige kerels. Emigranten of niet, ze doen het toch maar. hun baggermolens, zuigers, hoppers hebben ze de halve wereld rondgesleept om hier in de baai van Geelong Nederland een naam te geven, die klinkt als een klok. Niet alleen omdat ze die haven tot elf meter diep zo perfect hebben uitgegraven; ook in vele andere opzichten ligt daar in het staalblauwe water, dat van dichtbij smaragd groen is, een brok Hollands glorie. Geen enkele Australiër is niet verbaasd wanneer hij de kraakheldere machinekamer van de G.G.H. ziet, waar machinist Adriaan Middelkoop uit Sliedrecht de scepter zwaait.

„Look", zei een Australiër me later, „aan de haven verwacht je de rauwste jongens van de waterkant, maar die lui van jullie gaan naar de kerk en bemoeien zich nog met die kerk ook". Want vele van die baggerknapen in hun smerige ketelpakken zijn zeer actief meelevende leden van de Katholieke Kerk, de Reformed Church of de Presbyterian Church. Ir. Stigter zelf geen emigrant maar een altijd uitzwervende baggeraar over de zeven wereldzeeën, is lid van de kerkeraad van de Reformed Church en ziet scherp de dringende noodzaak van een veel grotere en meer actieve belangstelling van de kerken in Nederland. „Eigenlijk zou het zo moeten zijn, dat de pastoor of de predikant er is voordat de emigranten komen. De begintijd is hard en dan is er heel wat geestelijke steun nodig."

Dag en nacht, op een korte pauze na, werken de baggeraars in twee ploegen aan dit grote project in de oliehaven van Geelong. Blijvers en zij, die teruggaan.

Zij, die zeer doelbewust voor de toekomst van de kinderen Australië kiezen zijn de emigranten, die — de practijk heeft het hier bewezen — een extra sterke ruggegraat hebben meegekregen om stand te houden, dwars tegen alle moeilijkheden in. „Zelf zullen we wel nooit echte Australiërs worden, je vergeet Holland zo maar niet, maar onze kinderen wel. Onder de ouders zijn er heel wat, de zo terug zouden willen wanneer er in Nederland dezelfde vooruitzichten waren. Maar die zijn er niet. Voor ons zelf niet, laat staan voor onze kinderen."

IN HET VOETSPOOR VAN VON MÜNCHHAUSEN

(Van onze verslaggever)

Op de grote weg van Bergen op Zoom naar Antwerpen ligt het grensdorp Putte; het Noordelijk gedeelte van het plaatsje is Nederlands, het Zuidelijk gedeelte behoort bij België. In dit Putte nu, en wel in het Belgische gedeelte, is Zaterdagavond een heel bijzondere vereniging opgericht: De eerste Belgische leugenaarsclub, die — gezien de bijzondere ligging van Putte — alle kans heeft om uit te groeien tot een vereniging in Benelux-verband.

Reeds de belangstelling die op de avond van Sinterklaas werd getoond bij de oprichtingsvergadering van deze bijzondere vereniging, wijst op de „expansie"-mogelijkheden ervan. Immers in de staminee waar de bijeenkomst plaats vond, waren ook belangstellenden van over de „meet". Overigens zal de eerste èche vergadering pas Zaterdag worden gehouden, hetgeen samenhangt met de zeer bijzondere bestuurssamenstelling. Hij die namelijk tijdens de maandelijkse leugenwedstrijden het grootste aantal punten verzamelt, wordt automatisch ere-voorzitter van de stichting, en verwerft tevens de „gele trui" van de club, die in zoverre afwijkt van het eregewaad van de Tour de France, dat hij gemerkt is met een grote letter L.

Beste leugenaar krijgt gele trui

De jury die de prestaties op het gebied van deze bijzondere welsprekendheid krijgt te beoordelen bestaat uit vier (anoniem te blijven) inwoners van het dorp. Deze vier beoordelers gaan ervan uit dat er in totaal 100 punten zijn te verwerven voor een verhaal dat minstens drie minuten moet duren. Iedere waarheid waardoor een verhaal wordt „ontsierd" wordt gestraft met strafpunten. Dit is ook het geval met het toelatingsexamen dat adspirantleden voor de volle vergadering moeten afleggen. Slechts hij, die de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en een minimum van vijftig punten weet te behalen, wordt waardig geacht als lid toe te treden.

Voor de vergadering die Zaterdagavond werd gehouden bestond, zoals wij reeds zeiden, internationale belangstelling. Opvallend was, dat de president van de bijeenkomst verschillende malen werd gestoord door het rinkelen van de telefoon die voor hem op tafel stond. Naar de eerste voorzitter van de leugenaarsclub meedeelde betrof het hier enkele gesprekken met buitenlandse persvertegenwoordigers en ministers, alsmede een informatief onderhoud met de Belgische televisie....

Alfred Nobel verbond zijn naam aan oorlog en vrede

Churchill ontvangt de Nobelprijs voor de Letterkunde — Nobelprijs voor de Natuurkunde aan de Nederlandse professor dr. Fritz Zernike toegekend — de Duitse professor dr. Hermann Staudinger met Nobelprijs voor de Scheikunde vereerd — de Engelse professor dr. Hans Krebs en de Amerikaanse professor dr. Fritz Lippmann delen Nobelprijs voor de Geneeskunde — de Nobelprijs voor de Vrede toegekend aan professor Albert Schweitzer en generaal George Marshall.

Onwillekeurig gaan onze gedachten terug naar de jonge Zweed, die in 1866 in het gastenboek van een hotel te New York zijn naam en beroep schreef: Alfred Nobel, industrieel. Een uur later droeg een zenuwachtige bediende zijn twee koffers weer naar buiten, met een omzichtigheid, alsof de inhoud uit nitroglycerine bestond, hetgeen dan ook het geval was. Diezelfde olieachtige substantie was er ook de oorzaak van, dat de directie van het hotel mijnheer Nobel vriendelijk, maar beslist verzocht, elders zijn tenten op te slaan. Nobel protesteerde en zwoer, dat de vloeistof geen enkel gevaar opleverde; de directie bleef bij haar weigering en herinnerde hem eraan, dat het onschuldige preparaat het jaar daarvóór Alfred's eigen fabriek in de lucht had laten vliegen, dat enige tijd later een schip, geladen met nitroglycerine, in de haven van Panama tot ontploffing was gekomen en dat ongeveer een week later een heel blok huizen in San Francisco practisch met de grond was gelijk gemaakt door het exploderen van nitroglycerine in een bagage-wagon.

Nobel kon dat alles moeilijk ontkennen, maar beweerde, dat zijn uitvinding alleen in bepaalde omstandigheden gevaarlijk was. Om dat te bewijzen, gaf hij kort daarop een demonstratie in een steengroeve, welke werd bijgewoond door twintig dapperen, die op eerbiedige afstand bleven. Nobel goot bij die gelegenheid een beetje van zijn verwoestende olie op een plat stuk ijzer en hief toen zijn hamer op. De toeschouwers weken achteruit, maar voor zij goed en wel dekking hadden gezocht, klonk reeds een scherpe slag en.... Nobel was ongedeerd. Onbewogen legde hij uit, dat alleen het deel der vloeistof, dat door de hamer werd getroffen, tot ontploffing kwam.

Ontploffingen hadden slechts plaats, zo verklaarde hij, wanneer de stof in een afgesloten, nauwe ruimte was vervat. Om dit nog eens aan te tonen, hield hij een brandende lucifer bij het overgebleven plasje, dat wel tot ontbranding kwam, maar niet explodeerde.

Aardig, heel interessant, maar de wereld liet zich niet zo snel overtuigen. Rederijen weigerden nitroglycerine op hun schepen te vervoeren en enkele landen vaardigden wetten uit, bij welke de doorvoer van de gevaarlijke vloeistof streng werd verboden. Nobel verdiende aan andere landen schatten, maar toch zat de miskenning van zijn uitvinding hem dwars en daarom trachtte hij een ongevaarlijke vorm van nitroglycerine uit te vinden. Wat zijn vader niet had gekund, lukte hem, dank zij zijn geniale brein. Hij ontdekte, dat een bepaald soort aarde — kiezelgoer — nitroglycerine opnam en dat drie delen van de vloeistof vermengd met één deel kiezelgoer, een substantie opleverde, welke zonder een enkel gevaar verpakt en vervoerd kon worden. Hij noemde de nieuwe stof dynamiet en hij legde met het materiaal de grondslag van een kapitaal, dat bij zijn dood drieëntwintig millioen bedroeg.

Goed, hij werd rijk en beroemd, maar hij was zijn hele leven een mensenschuw en eenzaam man. Hij behield een voorliefde voor Zweden, maar zijn werk dreef hem de aarde over, zodat hij ertoe kwam, te verklaren: „Ik ben thuis waar ik werk; en ik werk overal." Hij bezat in verschillende steden van Europa grote woningen en hij zwierf rusteloos van de ene naar de andere, zodat een Engels journalist hem eens „de rijkste zwerver van Europa" noemde.

De oorzaak van zijn somberheid en teruggetrokkenheid ligt waarschijnlijk in een ongelukkige jeugdliefde. Toen hij zijn studies had voltooid, reisde hij geruime tijd door Amerika en Europa en in Parijs leerde hij een meisje kennen, op wie hij hartstochtelijk verliefd werd. Zij beantwoordde zijn liefde, maar stierf. Het was de hardste slag, die Nobel in zijn leven heeft ontvangen. Het maakte hem oud op zijn eenentwintigste jaar. Als een cynisch, verbitterd man keerde hij terug naar Zweden, waar hij vergeefs trachtte zijn verdriet te vergeten, door te werken als een bezetene.

Er is nog een vrouw geweest, die in het leven van Nobel een grote rol heeft gespeeld: Bertha Kinsky, die in 1876 door Nobel als secretaresse in dienst werd genomen, omdat zij in staat was, vlot in zes talen te corresponderen. Hij koesterde veel sympathie voor haar, maar korte tijd later trad zij in het huwelijk met de Oostenrijkse baron Von Suttner. Het jonge paar werkte in de Russisch-Turkse oorlog (1877—1878) in dienst van het Rode Kruis en de oorlog maakte zulk een diepe, afschuwelijke indruk op Bertha von Suttner, dat zij er na haar terugkeer de inspiratie uit putte voor de beroemde roman „Die Waffen Nieder", die een aanklacht tegen het oorlogsbedrijf is. Zij ging ook verder ijveren voor het vredesideaal en het merkwaardige is, dat zij Alfred Nobel voor haar werk wist te interesseren, terwijl hij toch millioenen aan de oorlog verdiende. Dat hij inderdaad vrede en geen oorlog wenste, bleek wel, toen hij op 10 December 1896 in zijn villa te San Remo aan de Italiaanse Rivièra was overleden en enkele dagen later zijn testament werd geopend.

Het bleek, dat Nobel ongeveer drieëntwintig millioen gulden naliet en volgens de bepalingen van zijn testament moesten uit de rente van dit enorme kapitaal jaarlijks vijf geldprijzen worden uitgereikt aan hen, die zich het meest voor de mensheid verdienstelijk hadden gemaakt op het gebied van de natuurkunde, de scheikunde, de geneeskunde, de literatuur en de vrede. Deze prijzen, welke in 1901 voor het eerst werden uitgereikt, kregen onmiddellijk enorme betekenis. Geen erkenning van verdiensten is belangrijker dan die, welke haar uitdrukking vindt in een Nobelprijs en de Nobelprijs is dan ook wel vergeleken met een paspoort voor het rijk der onsterfelijken.

De uitreiking der prijzen is aan een vast ceremonieel verbonden. Ieder jaar op 10 December, 's middags om vijf uur, overhandigt de Zweedse koning in de grote zaal van het Concertgebouw te Stockholm aan de uitverkorenen voor vier der prijzen (de prijs voor de vrede wordt in de Noorse hoofdstad Oslo uitgereikt) een gouden medaille, een oorkonde en een chèque, welke de volgende dag wordt gehonoreerd.

Alle winnaars hebben verklaard, dat zij zeer geïmponeerd waren, toen dit belangrijke ogenblik in hun leven was aangebroken en de meesten gaven zelfs toe, dat zij er hartkloppingen van hadden — en dat terwijl zij toch allen vooraanstaande mensen waren, gewend aan officiële gebeurtenissen. Zelfs Bernard Shaw, de onverbeterlijke Ierse cynicus, moest bekennen, dat hij diep onder de indruk was, toen hem in 1925 de Nobelprijs voor literatuur werd geschonken. Eens had hij verklaard: „Ik kan het Nobel vergeven, dat hij het dynamiet heeft uitgevonden, maar alleen een duivel in mensengedaante kan de Nobelprijs hebben bedacht."

Zelfs toen hem telefonisch werd meegedeeld, dat hem de Nobelprijs was toegekend, riep hij nog: „Nee! Nooit! Ik wil hem niet hebben. Wat moet ik met dat geld doen?" Tenslotte bedacht hij zich echter toch maar, hoewel hij niet kon nalaten nog even op te merken, dat de prijs hem waarschijnlijk was gegeven uit dankbaarheid, dat hij het laatste jaar niets had gepubliceerd.

Van een andere Nobelprijswinnaar, de Amerikaanse natuurkundige dr. Clinton Davisson, is bekend, dat hij geen geld had om naar Zweden te reizen, teneinde de chèque in ontvangst te nemen; het kostte hem echter weinig moeite, het benodigde bedrag te lenen. Pierre Curie werd door de Nobelprijs in staat gesteld, op te houden met lessen te geven, zodat hij zich geheel aan de wetenschap kon wijden; zijn vrouw, die de prijs met hem deelde, kocht er een badkamer van, waar zij al jaren naar had verlangd. Vele winnaars van de Nobelprijs hebben het hun uitgekeerde geld aan liefdadige en culturele doelen geschonken. Zo niet Sinclair Lewis, die zakelijke verliezen had geleden en alimentatie voor zijn eerste vrouw moest betalen. „Ik zal het geld gebruiken voor een veelbelovend jong schrijver, die er het volste recht op heeft," zei hij, en hij bedoelde niemand anders dan Sinclair Lewis! Een buitengewoon mooi gebaar werd gemaakt door dr. F. G. Banting en dr. J. J. Macleod, de ontdekkers van het insuline. Zij waren van mening, dat twee van hun medewerkers ook een zeker recht op de Nobelprijs hadden en daarom deelde ieder van hen zijn chèque met zijn assistent. Aan de vele merkwaardige gebeurtenissen en anecdoten, die tezamen de geschiedenis van de Nobelprijzen verlevendigen, is er dit jaar weer een toegevoegd: dr. Albert Schweitzer is zeer vereerd met zijn Nobelprijs, maar — hij heeft echt geen tijd om hem te gaan halen!

In het leven van Nobel ligt ogenschijnlijk een grote tegenstrijdigheid. Door zijn uitvinding van het dynamiet heeft Nobel de oorlog vreselijker gemaakt, dan hij voor zijn tijd ooit was geweest. Maar aan de andere kant was hij een bezield voorstander van de vrede en deed hij wat hij voor mogelijk hield om hem te bevorderen. Het vreemde is, dat hijzelf deze tegenstrijdigheid nooit heeft ingezien. Hij meende namelijk, dat zijn uitvinding een einde aan alle oorlogen zou maken. Geen natie, zo meende hij, zou zichzelf aan de uitwerking van zijn verschrikkelijke explosieve stoffen durven blootstellen en dus zou niemand nog een oorlog durven beginnen.... De geschiedenis heeft hem in het ongelijk gesteld, maar aan zijn goede bedoelingen doet dat niets af.

B.

Alfred Nobel vond het dynamiet uit. Hij meende, dat zijn uitvinding een einde aan alle oorlogen zou maken....

Heilige Vader goede klant van de kiosk op het Sint Pietersplein

Naast de Porta Angelica, op het Sint Pietersplein, voor het gebouw van de Zwitserse Garde, staat een kiosk, de enige in Vaticaanstad. Iedere morgen punctueel om half acht maakt de kioskhouder twee pakketten klaar, een merkt hij met een grote A, het ander met een S. Een minuut later verschijnt een pauselijke gendarme en neemt de pakketten in ontvangst en brengt het met A gemerkte pakje naar de anti-chambre, en het andere naar het Staatssecretariaat. Iedere morgen herhaalt zich dit ritueel.

De pakjes bevatten alle Romeinse ochtendbladen. Het A-pakje ligt iedere ochtend om acht uur klaar, wanneer de Paus van Zijn vertrekken naar Zijn particuliere bibliotheek gaat. Zo is de H. Vader in staat om in de vroege morgen een snelle informatievlucht om de wereld te maken. Hij beperkt zich niet tot Katholieke dagbladen, maar leest ook de communistische, omdat Hij van alles op de hoogte wil blijven. 's Middags om drie uur en 's avonds om zes uur worden wederom andere kranten bij de Paus bezorgd. 's Middags de Italiaanse bladen uit Milaan, Genua, Napels enz., 's avonds de Romeinse avondbladen.

Pius XII is een snelle lezer en hoeft dus niet veel tijd aan de kranten te besteden; hij bladert snel de verschillende dagbladen door, en heeft in sterke mate de gave om direct te ontdekken wat Hem interesseert. Heel bijzonder geldt dit, wanneer de Kerk of het Vaticaan wordt aangevallen. De Italiaanse journalisten, die bij het Vaticaan geaccrediteerd zijn, weten daarvan mee te praten. Eens stond er in een Romeins — niet communistisch — blad een klein berichtje onder de kop „Geheime documenten in het Vaticaan gestolen". De Paus zag het onopvallende berichtje direct en onmiddellijk ontbood hij de verantwoordelijke kardinaal om nadere inlichtingen. De bewuste kardinaal kon de Paus toen meedelen, dat er van een documentendiefstal geen sprake was. Een arbeider was de ambts-woning van de directeur van de Vaticaanse Radio binnengedrongen en had daar wat kleren gestolen. „Dan is de maker van het bericht geen goed journalist geweest", was toen het antwoord van de Paus, „al heeft hij het misschien niet zo slecht bedoeld, met de waarheid mag hij zó niet omspringen".

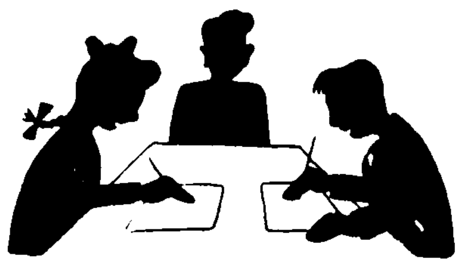
Vanzelfsprekend krijgt de Paus ook dagelijks de Osservatore Romano, de officiële spreekbuis van het Vaticaan, die op de eerste pagina alle mededelingen en pauselijke redevoeringen brengt. Deze eerste pagina houdt de H. Vader onder Zijn persoonlijke contrôle. Wanneer de drukproeven door de correctoren nauwkeurig zijn nagezien, krijgt de Paus eerst nog een proef om na te kijken, voordat definitief tot drukken wordt overgegaan. Zeer snel, maar uiterst secuur loopt de H. Vader de kopij door en ziet alles, wat de correctoren over het hoofd hebben gezien: een verkeerd geplaatste komma, een omgedraaide letter. Dikwijls leest de H. Vader ook de andere pagina's nog even door, en vaak niet zonder resultaat.

DAGELIJKS LEEST DE PAUS OOK EEN SPORTKRANT

Buitenlandse bladen komen in ontstellende hoeveelheid op het Staatssecretariaat en bij de Paus binnen. Doch daarvoor zijn medewerkers aangesteld, die deze bladen doorlezen en het belangrijkste er uit nemen om in mappen aan de Paus door te geven. Eerst gaan deze mappen echter nog langs de archivarissen en bibliothecarissen, die alles nog een keer schiften en slechts het allergewichtigste selecteren voor de Paus.

Naast de dagelijkse pers beschikt de Paus voor Zijn werk nog over drie bibliotheken. Allereerst zijn particuliere bibliotheek, die Hij reeds van Zijn jeugd af heeft opgebouwd. Zij telt ongeveer 50.000 banden en de Paus is er zeer aan gehecht. Dan is er de pauselijke bibliotheek, die zich op de tweede verdieping van het Vaticaans paleis bevindt en tenslotte de reusachtige Vaticaanse boekerij, de „Vaticana". Vindt de Paus het boek, dat Hij nodig heeft, niet in de beide eerste bibliotheken, dan gaat er een briefje in Zijn puntige handschrift naar de Vaticana. Niemand toont zich ooit verbaasd over het soort boeken, dat de Paus ter bestudering leent, zoals kort voor de veroordeling van het communisme, enige jaren geleden, toen de H. Vader „Das Kapital" van Marx wilde hebben. Talloze boeken krijgt de Paus cadeau, dikwijls schitterend uitgegeven. Ook worden vele boeken aan Hem opgedragen. En altijd zorgt de Paus ervoor, dat Hij de boeken minstens even ziet, al kan hij ze dan niet allemaal doorlezen.

Het is algemeen bekend, dat de Paus zich voor sport interesseert. Minder bekend is, dat hij iedere dag het Italiaanse sportblad, de „Corriere dello Sport" leest, waaraan hij tal van technische wendingen en zegswijzen ontleent en gebruikt voor zijn toespraken tot sportslieden. Zo heeft de Paus eens vol belangstelling tijdens een audiëntie aan een radiocommentator gevraagd, hoe hij het klaar speelde om een voetbalwedstrijd goed te volgen en tegelijkertijd tot in de kleinste details te beschrijven.

AMIGOE VAN DE JEUGD

In een stad in het oosten woonden de koopman Aglab en zijn zoon Halim. Aglab was een braaf, eerlijk, algemeen geacht man en Halim een flinke, oppassende jongen. De hele dag hadden ze druk werk in hun winkel en 's avonds kregen ze dikwijls bezoek van Malchi, Aglab's beste vriend, een man, die grote zaken had en soms wekenlang op reis was.

Op een avond na het sluiten van de winkel zaten vader en zoon samen in hun kantoor terwijl de huishoudster, die na de dood van Aglab's vrouw met veel zorg het huishouden bestuurde, in de keuken bezig was, het avondeten klaar te maken.

Malchi was er die avond niet. Een paar dagen geleden had hij verteld, dat hij op reis moest en waarschijnlijk lang zou uitblijven. Ze zouden zijn gezelschap dus voorlopig moeten missen.

Terwijl ze nog over de zaken van die dag zaten te praten, werd de deur geopend en kwam iemand binnen, die hen met overdreven beleefdheid groette.

„Wel, Nabal, wat wenst ge?" vroeg Aglab.

„Heer Aglab," zei de bezoeker, „ik verkeer in grote verlegenheid. Als ik morgen niet honderd goudstukken heb, wordt beslag op mijn winkel gelegd en ben ik een ongelukkig man. Ik bid en smeek u daarom, help mij."

„'t Is je eigen schuld, dat 't zover met gekomen is", zei Aglab. „Je verwaarloost je zaken en smijt met 't geld. Ik heb je al enige keren geholpen, maar ik kan niet aan de gang blijven."

„Ik weet 't, heer Aglab, ik heb verkeerd gedaan. Maar ik bid en smeek u, help me nog deze keer en ik beloof u, dat ik voortaan goed zal oppassen. Over een half jaar zal ik u de som met de rente terugbetalen. Och, edele heer, heb medelijden met mij en ik zal u altijd dankbaar zijn."

„Nu, voor deze keer dan nog," zei Aglab. „Toevallig heb ik vandaag een grote som ontvangen en dus zoveel geld in huis." Hij opende een kast, nam er een zak uit, telde honderd goudstukken neer en liet Nabal een schuldbekentenis tekenen. Verheugd streek deze het geld op en ging daarna heen, na zijn weldoener duizendmaal bedankt en hem Allah's rijkste zegen toegewenst te hebben.

Ongeveer een week was sedert verlopen. Daar trof Halim een vreselijke slag. Op een morgen werd zijn vader dood op zijn bed gevonden. Gezond en wel was hij ter ruste gegaan en gedurende de nacht overleden. Dat was een ontsteltenis! Een paar dagen later had onder veel belangstelling de begrafenis plaats.

Toen de treurige plechtigheid was afgelopen, besloot Halim eens te gaan zien, hoe 't met de zaken van zijn vader gesteld was. Tot dusverre wist hij daar heel weinig van. Maar nu hij voortaan alleen voor de winkel stond, diende hij zich toch met alles op de hoogte te stellen.

Hij opende dus de grote kast, die op het kantoor stond. Ze bevatte enige boeken, een menigte brieven en een klein bedrag aan geld. „Er moet toch meer zijn," zei hij en hij onderzocht de hele kast, of er ergens een geheim vak was. Maar hij vond niets.

Hij begreep er niets van en de huishoudster, die hij er bij riep, evenmin. Samen doorzochten ze nu 't hele huis en haalden letterlijk alles ondersteboven. Tevergeefs! Ook in de brieven en in de boeken was geen enkele aanwijzing omtrent het geld te vinden.

En zelfs de schuldbekentenis van Nabal, die Halim toch zelf gezien had, was verdwenen.

't Was een lastig geval. Al gauw kwamen er enige rekeningen, die dadelijk betaald moesten worden en nu moest Halim zeggen, dat hij geen geld had. De mensen keken vreemd op. Geen geld ......! Weldra praatte de hele stad er over. Halim geen geld! Hoe was het mogelijk? Men had Aglab altijd voor een van de rijkste burgers van de stad gehouden. En nu zou hij niets hebben nagelaten!

Halim wilde tenminste de dringendste schuldeisers tevredenstellen. Hij ging daarom naar Nabal, die kort tevoren zo goed door zijn vader geholpen was en verzocht hem al vast een gedeelte van het geleende geld terug te betalen.

„Wat praat je van terugbetalen?" vroeg Nabal, alsof hij van niets wist. „Ik ben je geen penning schuldig."

„Maar Nabal," zei Halim „hoe kunt ge dat zeggen? Ik was er immers bij, toen mijn vader u honderd goudstukken uitbetaalde. Dat weet u toch even goed als ik."

„Ik weet alleen, dat ik toen met uw vader over zaken gesproken heb. Maar geld heb ik niet geleend en dat had ik ook niet nodig. En nu verzoek ik je heen te gaan en me niet meer lastig te vallen."

Daarmee kon Halim vertrekken. Hij ging nu naar de rechter: de kadi, en vertelde hem de hele geschiedenis. De kadi, die een vriend van Aglab was geweest en ook Nabal kende, geloofde hem, maar zei, dat hij niets zou kunnen doen, daar hij geen bewijs had.

Voor Halim werd het nu hoe langer hoe moeilijker. Binnenkort moesten enige grote rekeningen betaald worden en hij zag geen kans aan geld te komen. Tevergeefs wende hij zich tot enige vrienden van zijn vader. Men beklaagde hem wel, maar niemand kon of wilde hem lenen. En de enige, die hem zeker met raad en daad zou hebben bijgestaan, de trouwe Malchi, was op reis en niemand wist, wanneer hij terugkwam.

En nu moest hij ook nog horen, dat Nabal overal zijn vader en hem ging bekladden. Nabal had al jaren geweten, dat Aglab niets bezat, en nu durfde die Halim nog zeggen, dat zijn vader hem geld geleend had. 't Was net andersom. Hij, Nabal, had Aglab meer dan eens geholpen, maar er niets dan ondank voor gehad...

Zo verstreken enige weken. Op een avond zat Halim in zijn huiskamer. Alle hoop had hij opgegeven. Er zou nu niets meer te doen zijn over een paar dagen zou het huis, waarin zijn vader en zijn grootvader gewoond hadden, gerechtelijk verkocht worden.

Daar hoorde hij de voordeur opengaan. Wie zou nog zo laat komen? Hij hoorde de stem van zijn huishoudster en toen een andere bekende stem. En wat een verrassing, 't was die van Malchi. Hij sprong op, maar eer hij de deur kon openen kwam Malchi al binnen en drukte hem hartelijk de hand. „Ik ben zoëven van de reis thuisgekomen." zei hij, "en heb gehoord, wat hier allemaal gebeurd is. Maar wees gerust, alles komt in orde. Kom maar eens mee naar de kelder."

Even later waren ze in de kelder. Malchi zocht enige ogenblikken, drukte toen op een geheime plaats in de muur en een ijzeren deur, die geheel onzichtbaar was geweest, sloeg open. En nu zagen ze een ruimte, waarin een ijzeren kistje en twee linnen zakken stonden.

„Jaren geleden," zei Malchi, „toen het land in oorlog was, heeft uw vader deze bergplaats laten maken om er zijn geld in te bewaren. De metselaar en de ben. zijn gestorven, maar je vasmid, die er aan gewerkt heider had mij 't geheim verteld voor 't geval, dat hij eens plotseling zou overlijden. Over een jaar, wanneer hij de zaak wilde overdoen, zou hij 't je ook hebben verteld. Maar 't is heel anders gegaan en 't heeft maar weinig gescheeld, of ik was nog te laat gekomen'.'

Ze droegen het vrachtje naar de huiskamer. Malchi opende het kistje, door op een geheime veer te drukken. Er lagen enige papieren in, maar verder was 't bijna geheel met goudstukken gevuld en de linnen zakken bleken een groot bedrag aan zilvergeld te bevatten.

„'t Huis behoeft niet verkocht te worden," zei Malchi. „Zoals ge ziet, zijt ge nu rijk genoeg. Maar wat zijn dat voor papieren?"

Halim zag ze een voor een in. Het waren bijna allemaal betaalde rekeningen. Maar opeens riep hij verrast uit: „Ha; daar is de schuldbekentenis van Nabal!"

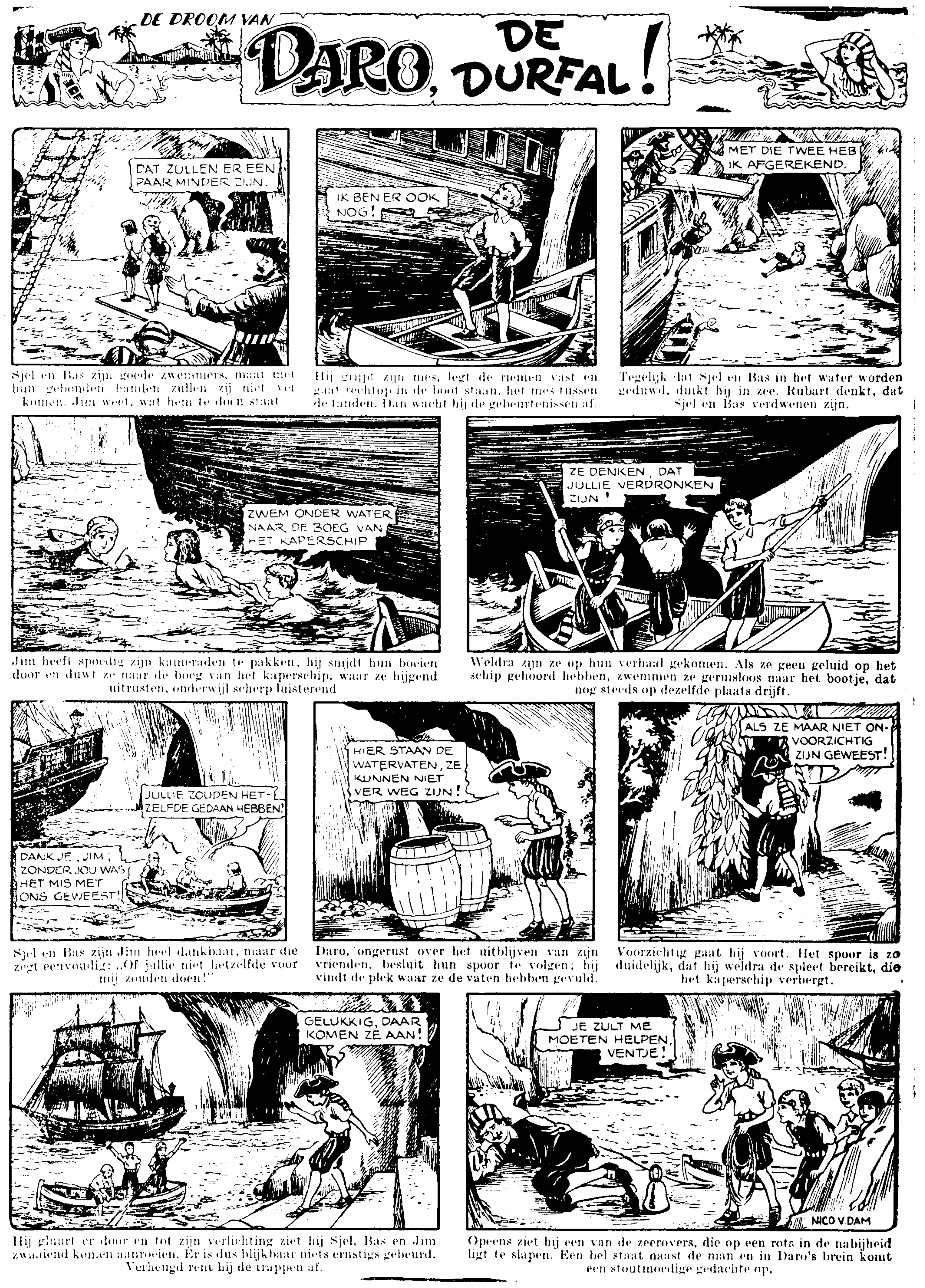
't Behoeft wel niet gezegd, dat er vreugde was in 't huis van Halim. De volgende morgen ging de jonge koopman naar de kadi.

Deze wenste hem van harte geluk en zond daarna een gerechtsdienaar om Nabal te halen. Weldra kwam Nabal. In 't eerst hield hij vol, dat hij Halim niets schuldig was, maar toen de kadi hem de schuldbekentenis toonde, kon hij niet langer ontkennen en smeekte om genade.

— * —

Op voorspraak van Halim, die kwaad met goed wilde vergelden, kreeg hij genade en ook uitstel van betaling. En hij toonde zijn dankbaarheid daarvoor, door voortaan eerlijk, ijverig en spaarzaam te zijn, zodat hij na enkele jaren zelf een welgesteld man werd.

Hier is dan alweer het nieuwe raadsel. Ditmaal een spreekwoord rebus.

Sjel en Bas zijn goede zwemmers, maar met hun gebonden handen zullen zij niet ver komen. Jim weet, wat hem te doen staat

Hij grijpt zijn mes, legt de riemen vast en gaat rechtop in de boot staan, het mes tussen de tanden. Dan wacht hij de gebeurtenissen af.

Tegelijk dat Sjel en Bas in het water worden geduwd, duikt hij in zee. Rubart denkt, dat Sjel en Bas verdwenen zijn.

Jim heeft spoedig zijn kameraden te pakken; hij snijdt hun boeien door en duwt ze naar de boeg van het kaperschip, waar ze hijgend uitrusten, onderwijl scherp luisterend

Weldra zijn ze op hun verhaal gekomen. Als ze geen geluid op het schip gehoord hebben, zwemmen ze geruisloos naar het bootje, dat nog steeds op dezelfde plaats drijft.

Sjel en Bas zijn Jim heel dankbaar, maar die zegt eenvoudig: „Of jullie niet hetzelfde voor mij zouden doen!"

Daro, ongerust over het uitblijven van zijn vrienden, besluit hun spoor te volgen; hij vindt de plek waar ze de vaten hebben gevuld.

Voorzichtig gaat hij voort. Het spoor is zo duidelijk, dat hij weldra de spleet bereikt, die het kaperschip verbergt.

Hij gluurt er door en tot zijn verlichting ziet hij Sjel, Bas en Jim zwaaiend komen aanroeien. Er is dus blijkbaar niets ernstigs gebeurd. Verheugd rent hij de trappen af.

Opeens ziet hij een van de zeerovers, die op een rots in de nabijheid ligt te slapen. Een bel staat naast de man en in Daro's brein komt een stoutmoedige gedachte op.

Speelkaarten en kaartspel

Gedurende de gehele maand Augustus zal in de Vleeshal te Haarlem een belangrijke tentoonstelling gehouden worden van allerlei soorten speelkaarten uit alle tijden, onder de benaming „Duivelsprenten-boek."

De oorsprong en afkomst van het kaartspel liggen vrijwel in

Speelkaart (koning) uit de middeleeuwen

het duister. Het spel is echter zo oud als de wereld en wellicht is er geen voorwerp, dat meer verspreid is dan de speelkaarten.

Lange tijd heeft men gemeend, dat het kaartspel in 1392 in Frankrijk werd uitgevonden, teneinde de krankzinnige koning van Frankrijk, Karel VI, een afleiding te bezorgen.

Een zonnesteek zou de vorst van zijn zinnen hebben beroofd.

Van Duitsland wordt het jaar van „invoering" vermeld ongeveer rondom het jaar 1300. In ons land zou het kaartspel zijn intrede hebben gedaan in de tijd van Albrecht van Beieren, die in 1371 als graaf van Holland en Zeeland gehuldigd werd. Oude rekeningen laten zien, dat hem enig geld werd toegezegd om te „quairten", welk benaming haar verklaring moet vinden in de vier kleuren met welke de prentjes beschildedd waren.

In Spanje en Italië schijnt het kaartspel in 1310 reeds bekend te zijn geweest. Vandaar is het gebruik naar Frankrijk gekomen. Men kan dus algemeen aannemen, dat de veertiende eeuw de geboortetijd is van het kaartspel, althans in Europa.

Zeker is het wel, dat de speelkaarten in bepaalde delen van Azië, en speciaal in India, sinds onheugelijke tijden in gebruik zijn geweest. In India (Voor-Indië) vermoedelijk niet als spel, doch ten behoeve van de godsdienstige handelingen. Ook wordt aangenomen, dat de kaarten in

Mooie oude Franse speelkaart

de twaalfde eeuw in China bekend waren.

In het begin van het jaar 1300 duiken de oorspronkelijke Indische speelkaarten in Venetië op, waar het vrij spoedig tot een algemeen gangbaar spel werd ingevoerd. Het viel zo in de smaak, dat het na enige tijd niet meer uit te krijgen was. In Duitsland had het spel zo omstreeks 1440 zulk een omvang genomen, dat het een ware hartstocht was geworden.

Er ontwikkelde zich een bloeiende speelkaartenfabricage. Je moet echter niet denken, dat het erg vlug ging en goedkoop was, om destijds speelkaarten te maken, want die oudste kaarten werden geheel uit de hand vervaardigd. Er werd eerst een tekening op een blok gemaakt, deze tekening werd dan in het hout gekerfd of de figuur werd in het hout uitgesneden. Daarna drukte men (van dat houtblok dus) af. Het merkwaardige is, dat men de kaarten al drukte vóór de zogenaamde uitvinding van de boekdrukkunst. Na het drukken werden de kaarten één voor één beschilderd en moesten dus duur worden betaald. Later werden ze, mede door de uitvinding van de boekdrukkunst, aanmerkelijk goedkoper en kregen de kaarten dan ook de gedaante, welke zij thans hebben. Men gaf toen aan de verschillende „kleuren" de namen van schoppen, klaveren, ruiten en harten. De figuren hebben ook een edele verandering ondergaan. De oudste voorstellingen waren: zwaard, beker, munt en knots. Op de oude gedrukte Duitse kaarten van

Schoppen drie (eigenlijk bellen-drie), kaart uit 1440

1440 vindt men de figuren van belletje, hart, blad en eikel. Op onze afbeeldingen zien wij onder anderen bij schoppen-drie (eigenlijk bellen-drie), hoe twee vrouwen elkaar met woede in de haren vliegen. Klaveren-zes geeft enige konijnen of hazen te zien, welke de jager in eigen persoon gevangen hebben en hem nu genoeglijk boven een vuurtje ronddraaien, tot hij gaar is! De jachthond zit ook al stevig vastgebonden in de soepketel en wacht heel stil zijn laatste uur af.

(Slot volgt.)

Wie weet raad?

Heel leuk om op te lossen, maar niet zo heel gemakkelijk. Denk er aan: oplossingen moeten voor Dinsdag 19 Januari aan tante Corry opgezonden worden!

Veel succes, neefjes en nichtjes!
Tante Corry.

